

การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

นิพัทธา สังข์ยก

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษาคุษฎิบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ปีการศึกษา 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ปีการศึกษา 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุท

ปัญญาสำหรับนักศึกษาครู”

ของ นิพัทธา สังข์ยก

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน)

..... ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อารังโสติสกุล)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(รองศาสตราจารย์ ดร.วารีรัตน์ แก้วอุไร)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอี่ยมพร หลินเจริญ)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(Assistant Professor Dr. Henry Yuh Anchunda)

อนุมัติ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมนาด อินทจามรรักษ์)

หัวหน้าภาควิชาภาษาศาสตร์ คติชนวิทยา ปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตาม ทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
ผู้วิจัย	นิพัทธา สังข์ยก
ประธานที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อารังโสติสกุล
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ กศ.ด. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัย นเรศวร, 2568
คำสำคัญ	การพัฒนาหลักสูตร, ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน, ทฤษฎี พหุปัญญา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู 2) สร้างและหาคุณภาพของหลักสูตร 3) ทดลองใช้หลักสูตรเสริม และ 4) ประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูมีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาครูชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู และแบบประเมินความคิดเห็น วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เนื้อหา และสรุปข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พบว่า ความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู จำนวน 480 คน มีผลการสอบไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 340 คน อาจารย์มีรูปแบบการสอนและหรือวิธีการสอน และหรือเทคนิคการสอนแบบเน้นให้ผู้เรียนแสดงออก และยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน แบบ Grammar-translation Method สภาพพหุปัญญาของนักศึกษาครู พบว่า แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มที่มีเชาวน์ปัญญา สูงที่สุด 1 ด้าน ได้แก่ 1) มีเชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67

2) มีเขาวนัปัญหาด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 และ 2. กลุ่มที่มีเขาวนัปัญหาสูงที่สุด 2 ด้าน ได้แก่ 1) มีเขาวนัปัญหาด้านเข้าใจตนเองและด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 2) มีเขาวนัปัญหาด้านเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 มีแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู คือควรจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับเขาวนัปัญหาด้านที่เด่นของนักศึกษาครูแต่ละคน โดยอาจารย์ที่สอนต้องเชื่อว่า นักศึกษาครูทุกคนสามารถพัฒนาด้านภาษาอังกฤษได้

2. หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูเมืองค้ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้าง 4) แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 5) การวัดและประเมินผล ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน โดยแบ่งออกเป็น 9 กิจกรรมเขาวนัปัญหา โดย 1 กิจกรรมเขาวนัปัญหาประกอบด้วย 6 แผนการจัดการเรียนการสอน รวม 24 ชั่วโมง ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ผลการศึกษานำร่องสามารถนำไปใช้ได้จริง

3. หลังการใช้หลักสูตรพบว่าคะแนนเฉลี่ยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 (17.50 คะแนน) พบว่า คะแนนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.22 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.99 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยหลังใช้หลักสูตร สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักศึกษาครูเห็นด้วยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.56$ S.D.=0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านการประยุกต์ใช้ เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.70$ S.D.=0.47) รองลงมาคือ ด้านเนื้อหาสาระ เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.67$ S.D.=0.57) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.43$ S.D.=0.70) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ด้านการวัดและประเมินผลเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.42$ S.D.=0.68) ตามลำดับ

Title A DEVELOPMENT OF A CLASSROOM ENGLISH
COMMUNICATION SKILLS ENHANCEMENT CURRICULUM
BASED ON THE MULTIPLE INTELLIGENCES THEORY FOR
STUDENT TEACHERS

Author Niphattha Sangyok

Advisor Assistant Professor Wichian Thamrongsotthisakul, Ph.D.

Academic paper Ed.D. Dissertation in Curriculum and Instruction-(Type 2.1),
Naresuan University, 2025

Keywords Curriculum Development, Classroom English
Communication Skills, Multiple Intelligences Theory

ABSTRACT

This research aimed to 1) investigate the current states of English learning and teaching for student teachers, the states of multiple intelligences of student teachers, and guidelines for English teaching based on theory of multiple intelligences for student teachers, 2) develop and evaluate the curriculum, 3) implement the curriculum, and 4) evaluate opinions of the curriculum. The sample consisted of 30 first-year student teachers from the faculty of education, Nakhon Sawan Rajabhat University, selected through purposive sampling. The research instruments included a questionnaire, semi-structured interviews form, a classroom English communication skills assessment for student teachers, and an opinion assessment form. Data were analyzed using the mean, standard deviation, content analysis, and descriptive summary.

The findings showed that:

1. The current states of English learning and teaching for student teachers revealed that out of 480 student teachers, 340 failed to meet the required English proficiency criteria. Instructors primarily employed teaching methods and techniques that encouraged student participation but remained largely teacher-centered,

particularly the Grammar–Translation Method. The states of multiple intelligences of student teachers could be classified into two groups. The first group consisted of student teachers who demonstrated one dominant intelligence. This group included 20 student teachers (66.67%) whose highest intelligence was intrapersonal intelligence, and 3 student teachers (10%) whose highest intelligence were naturalistic intelligence. The second group comprised student teachers who demonstrated two dominant intelligences. This group included 4 student teachers (13.33%) who exhibited both intrapersonal and logical–mathematical intelligences, and 3 student teachers (10%) who demonstrated both intrapersonal and naturalistic intelligences. The guideline for classroom English teaching based on the theory of multiple intelligences suggested that instruction should be tailored to each student’s dominant intelligence, and instructors should believe that all student teachers are capable of developing their English proficiency.

2. A Classroom English Communication Skills Enhancement Curriculum based on the Multiple Intelligences Theory for Student Teachers consisted of five components: principles, objectives, course structure, instructional activity guidelines, and measurement and evaluation. The instructional activities were organized into nine intelligence-based activities, with each intelligence-based activity comprising six lesson plans, resulting in a total of 24 instructional hours. The overall appropriateness of the curriculum was rated at a high level. The pilot study indicated that the curriculum was practical and applicable.

3. After the implementation of the curriculum, the post-test mean score was compared with the criterion of 70 percent (17.50 points), the results revealed that the mean score was 20.22, with a standard deviation of 0.99. This indicates that the post-test mean score was significantly higher than the established criterion at the .05 level of statistical significance.

4. Overall, the student teachers' opinions toward the curriculum were rated at the highest level ($\bar{x} = 4.56$, S.D. = 0.61). When considered each aspect, the highest mean score was found in applicability, which was rated at the highest level ($\bar{x} = 4.70$, S.D. = 0.47), followed by content, which was also rated at the highest level ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.57). Instructional activities were rated at a high level ($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.70), while measurement and evaluation received the lowest mean score but was still rated at a high level ($\bar{x} = 4.42$, S.D. = 0.68), respectively.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีโดยได้รับความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร ชำรงโสทธิสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้การชี้แนะแนวคิดและตัวอย่างงานวิจัยที่เป็น แนวปฏิบัติที่ดี ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ทำให้ผู้วิจัยได้รับองค์ความรู้ที่มีค่าใน การทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ขอกราบขอบพระคุณ ดร.ชลายุทธ์ ครุฑเมือง Assistant Professor Dr. Henry Yuh Anchunda ศาสตราจารย์ ดร.บังอร เสรีรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาวิณี อุ่นวัฒนา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอี่ยมพร หลินเจริญ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ในการต่อการพัฒนาหลักสูตร

ขอกราบขอบพระคุณประธานคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และคณะกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิภายในทุกท่าน ที่ได้ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ให้มี คุณภาพดียิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ อาจารย์และนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครสวรรค์ ที่กรุณาให้ข้อมูลพื้นฐานอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย และให้ความอนุเคราะห์เป็นพื้นที่ วิจัย อำนวยความสะดวกในการนำหลักสูตรไปใช้ ให้ความช่วยเหลือจนวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จตาม ระยะเวลาที่กำหนด

ขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นปริญญาเอก สาขาหลักสูตรและการสอน และเพื่อนร่วมงานที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ทุกท่าน ที่ให้คำปรึกษาและให้กำลังใจที่ดีเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ แม่และพี่สาว ที่สนับสนุนและให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือจนทำ ให้การทำงานสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายที่สุดนี้ขอขอบคุณสามีและบุตรชายอันเป็นที่รักที่ให้การช่วยเหลือสนับสนุนอย่างยิ่ง ทั้ง เสียสละเวลา และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมีพลังกายและใจในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบและอุทิศแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

นิพัทธา สังข์ยก

สารบัญ

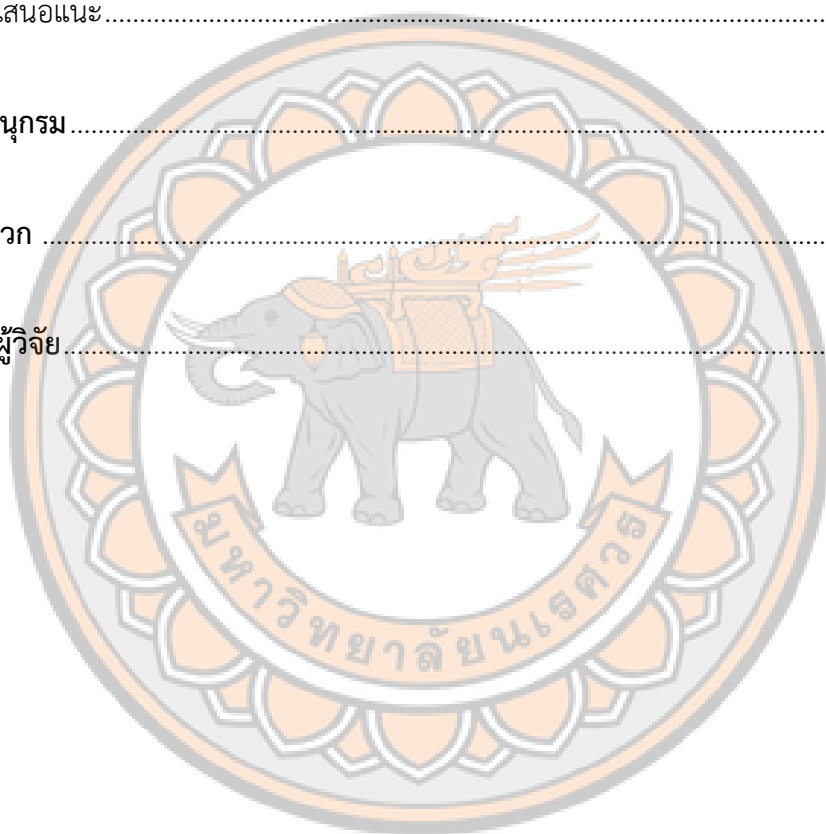
	หน้า
สารบัญ.....	ณ
สารบัญตาราง.....	ง
สารบัญภาพ.....	ฉ
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
สมมุติฐานของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
หลักสูตร.....	13
ทฤษฎีปัญหา.....	21
การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	45
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู.....	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	74
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	78

หน้า

3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	79
	ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	81
	ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษใน ชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	84
	ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตาม ทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	96
	ขั้นตอนที่ 4 การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริม ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับ นักศึกษาครู	97
4	ผลการวิจัย	100
	ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับ นักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษใน ชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	96
	ตอนที่ 2 ผลการสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษใน ชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	103
	ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตาม ทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	120
	ตอนที่ 4 ผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริม ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษา ครู	121

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5 บทสรุป	123
สรุปผลการวิจัย	123
อภิปรายผล	124
ข้อเสนอแนะ	128
บรรณานุกรม	130
ภาคผนวก	141
ประวัติผู้วิจัย	228

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงองค์ประกอบของพหุปัญญา ลักษณะและประเภทของบุคคล.....	25
2 แสดงกลยุทธ์ในการสอนกับเขาวนปัญญาของ Armstrong.....	38
3 แสดงจำแนกผู้เรียนตามระดับความสามารถทางภาษาโดยใช้กรอบ CEFR.....	48
4 แสดงรายละเอียดความสามารถทางภาษาแต่ละระดับตามกรอบอ้างอิง CEFR	48
5 แสดงผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของทักษะการฟัง.....	58
6 แสดงผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของทักษะการพูด	65
7 แสดงองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ...	73
8 แสดงการวิเคราะห์ สังเคราะห์ที่มาของหลักการของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	85
9 แสดงการปรับปรุงร่างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	93
10 แสดงแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูสำหรับ การศึกษานำร่อง Role-play (บทบาทสมมติ).....	95
11 แสดงโครงสร้างหลักสูตร แผนการจัดการเรียนการสอนและเนื้อหา.....	106
12 แสดงกิจกรรมการเรียนการสอน 9 เขาวนปัญญา.....	112
13 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู.....	116
14 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู.....	118
15 แสดงผลการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักศึกษาครู	120
16 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษาครูหลังใช้หลักสูตรกับเกณฑ์ร้อยละ 70.....	121
17 แสดงผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริม ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	121

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	78
2 แสดงขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย	80
3 แสดงการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	87
4 แสดงการกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	88
5 แสดงแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	89
6 แสดงการวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	90
7 แสดงองค์ประกอบของหลักสูตรหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู	105

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามประกาศคุรุสภา เรื่อง การรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษา ตามมาตรฐานวิชาชีพเพื่อการประกอบวิชาชีพ พ.ศ. 2567 จะรับรองปริญญาให้กับนักศึกษาคูได้ นั้น ต้องมีมาตรฐานการผลิตในการพัฒนาผู้เรียน โดยต้องมีกระบวนการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษให้นักศึกษาคูอย่างต่อเนื่องตลอดหลักสูตร (การรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพเพื่อการประกอบอาชีพ, 2567) ในส่วนของมาตรฐานความรู้ของนักศึกษาคูตามประกาศคุรุสภา ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยให้นักศึกษาคูมีสมรรถนะ คือ ใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องในการเรียนการสอนหรือที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครู (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการทดสอบและประเมินสมรรถนะทางวิชาชีพครู, 2564) นักศึกษาคูจึงต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และในอนาคตต้องใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในการสอบแข่งขันและใช้ในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนให้เป็นไปตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาคูแต่ในปัจจุบันพบว่าทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาคูยังไม่สามารถใช้สื่อสารได้จริงในสถานการณ์ต่างๆ เช่น สถานการณ์ในชีวิตประจำวัน หรือแม้กระทั่งสถานการณ์ในชั้นเรียน อีกทั้งเรื่องของความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาคูยังคงพบปัญหาคือไม่ผ่านเกณฑ์ของการทดสอบทางภาษาหรือมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต้องพัฒนาอีกมาก สอดคล้องกับ จุไรรัตน์ สวัสดิ์ เสน่ห์ สวัสดิ์ และวชิ พวงมณี (2559) พบว่า การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษากับอาจารย์ชาวต่างประเทศ ด้านการฟัง คือ ฟังสำเนียงไม่ออก ส่วนด้านการพูด คือไม่รู้หลักไวยากรณ์และไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถสร้างประโยคสนทนาได้ ส่วนปัญหาในด้านการฟังและการพูด คือ กลัวที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษเกิดความประหม่าจนลืมคำศัพท์ นอกจากนี้ กชพร เมฆานิมิตติ (2564) พบว่า นักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่า สภาพปัจจุบันทักษะการฟังมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ส่วนทักษะที่ต้องการจำเป็น คือ ทักษะการฟัง การพูด การเขียนและการอ่าน ตามลำดับ ยิ่งไปกว่านั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาในภาพรวมเน้นการจัดการเรียนการสอนที่มีการสอนที่เน้นการบรรยายโดยผู้สอนบรรยายให้ผู้เรียนฟัง แต่ไม่เน้นหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการสื่อสาร นอกจากนี้การสอนเนื้อหาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยที่เป็นสถาบันผลิตครูมีหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้มุ่งเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน แต่เป็นหลักสูตรที่เน้นทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ทั่วไปในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้นักศึกษาคูไม่ได้เรียนรู้และฝึกฝนในเรื่องทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ซึ่งไม่สอดคล้องและรองรับกับนโยบายทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการผลิตครูที่ต้องการให้นักศึกษาคูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอน

แนวทางการจัดการเรียนการสอนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาคูใช้หลักการสอนเหมือนกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ทั่วไป โดย Richards

(2006) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียนในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ได้จริง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ หรือที่เรียกว่า แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) มีแนวคิดการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) คือ ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนได้รับความรู้และทำความเข้าใจ 2) การฝึกปฏิบัติ (Practice) คือ ผู้เรียนได้ฝึกภาษาใหม่จากขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหาผู้สอนคอยแนะนำและเฝ้าสังเกตการปฏิบัติของผู้เรียน 3) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) คือ ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือเป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ได้มีโอกาสฝึกภาษาใหม่ในสถานการณ์ที่มีอิสระมากขึ้น

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 24 ระบุว่า การจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังนั้นผู้สอนจึงต้องมีการจัดการเรียนการสอนให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2564) กล่าวถึง การจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีทักษะที่สำคัญในการร่วมมือกับการเปลี่ยนแปลงในอนาคตทั้งการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ การพัฒนาสังคม เศรษฐกิจและเทคโนโลยี การตระหนักในพหุปัญญาที่หลากหลายของมนุษย์จึงมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะและสมรรถนะที่หลากหลายเพื่อสร้างสรรค์การทำงาน การสื่อสาร การแก้ปัญหา และการประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตในโลกยุคใหม่ การจัดการเรียนรู้ตามถนัดนั้นสถานศึกษาควรจัดทำสารสนเทศและแผนพัฒนาผู้เรียนรายบุคคล มีการคัดกรองพหุปัญญาของผู้เรียน และนำสารสนเทศมาวางแผนจัดทำหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลายให้สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด ตามที่แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ.2561-2580) กล่าวถึงประเด็นการพัฒนาการเรียนรู้ ภายใต้แผนย่อยการตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย ได้กำหนดเป้าหมาย คือ ประเทศไทยมีระบบข้อมูลเพื่อการส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพตามพหุปัญญาเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและการส่งต่อการพัฒนาให้เต็มศักยภาพเพิ่มขึ้น Christison (1996) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมพหุปัญญา จะสามารถส่งเสริมให้ผู้สอนจัดกิจกรรมได้อย่างหลากหลาย ตรงกับความสามารถ ความสนใจ ความถนัดของผู้เรียนได้ สอดคล้องกับ Esther (2012) พบว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญา ส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความกระตือรือร้น และกระตือรือร้นอยากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

ตามที่ Howard Gardner เป็นผู้ที่มีความสำคัญกับเชาวน์ปัญญาที่ต่างกัน โดยกล่าวถึงเรื่องของพหุปัญญา ว่าเป็นความสามารถหรือเชาวน์ปัญญาที่หลากหลาย ซึ่งประกอบด้วยเชาวน์ปัญญา 9 ด้าน ดังนี้ 1. เชาวน์ปัญญาด้านภาษา (Linguistic intelligence) 2. เชาวน์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical-mathematical intelligence) 3. เชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial intelligence) 4. เชาวน์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-kinesthetic intelligence) 5. เชาวน์ปัญญาด้านดนตรี (Musical intelligence) 6. เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal intelligence) 7. เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal intelligence) 8. เชาวน์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist intelligence) และ 9. เชาวน์ปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Existential intelligence) (ราชบัณฑิตยสภา, 2558)

จากความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน แสดงให้เห็นว่ามีความจำเป็นและมีประโยชน์ต่อนักศึกษาครูเป็นอย่างยิ่ง ทั้งในขณะที่ยังศึกษาในมหาวิทยาลัยและในอนาคตสำหรับการประกอบอาชีพครู ซึ่งที่ผ่านมาการเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ยังไม่มีการพัฒนาหลักสูตรขึ้นมาโดยเฉพาะ ทั้งที่ทางคุรุสภาได้กำหนดให้ต้องมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อสื่อความหมายในการเรียนการสอน ดังนั้นพบว่าไม่มีหลักสูตรการเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูจึงส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษตลอดหลักสูตรยังไม่สามารถเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูได้อย่างเต็มที่ สอดคล้องกับ ญัตติฉบับที่ ๖๖ วุฒิสภา และ กริช ภัทรภาคิน (2559) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนในบริบทอาเซียนสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี เนื่องจากเมื่อพิจารณาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี พบว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้นักศึกษาตลอดหลักสูตร มีเพียง 4 วิชา ซึ่งยังไม่เพียงพอต่อการเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษา เมื่อศึกษาเฉพาะทักษะทางภาษาอังกฤษ พบว่าความต้องการทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูจากมหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ทักษะที่มีความจำเป็นที่สุด คือ ทักษะการฟัง รองลงมาคือทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน (Pongklee and Sukying, 2022)

จากเหตุผลและแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยจึงพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูขึ้นมา ซึ่งเกิดจากการตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนานักศึกษาครูให้มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โดยเฉพาะการใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อใช้สื่อความหมายในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนและการจัดการชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม

คำถามการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีคำถามวิจัย 4 ข้อ ดังนี้

1. สภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู พฤติปัญหาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพฤติกรรมสำหรับนักศึกษาครูเป็นอย่างไร
2. หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพฤติกรรมสำหรับนักศึกษาครูมีองค์ประกอบอะไรบ้าง และผลการตรวจสอบคุณภาพเป็นอย่างไร
3. ผลการทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพฤติกรรมสำหรับนักศึกษาครูเป็นอย่างไร
4. นักศึกษาครูมีความคิดเห็นต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพฤติกรรมสำหรับนักศึกษาครูอย่างไร

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพฤติกรรมสำหรับนักศึกษาครู มีดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พฤติปัญหาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพฤติกรรมสำหรับนักศึกษาครู

2. เพื่อสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

4. เพื่อประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

2. ได้เสริมสร้างให้นักศึกษาครูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

3. นักศึกษาครูมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อสื่อสารกับนักเรียนได้ทุกวิชาไม่จำกัดแค่เพียงวิชาภาษาอังกฤษ

4. โรงเรียนได้รับการส่งเสริมและพัฒนาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนอย่างเป็นรูปธรรม

5. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยนักศึกษาครูมีความคุ้นเคยและเกิดความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น

6. สถาบันผลิตครูทั้งคณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ได้ยกระดับคุณภาพการจัดการจัดการเรียนการสอนด้านภาษาอังกฤษซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาวิชาชีพครูในอนาคต

สมมุติฐานของการวิจัย

นักศึกษาครูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนหลังการเข้าเรียนด้วยหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70

ขอบเขตการวิจัย

แบ่งการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน โดยกำหนดขอบเขตแต่ละขั้นตอน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้
ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. สภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู
2. สภาพพหุปัญญาของนักศึกษาครู
3. แนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 480 คน และ อาจารย์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ จำนวน 3 คน ที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู อย่างน้อย 5 ปี

2. นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง

3. อาจารย์มหาวิทยาลัยที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามทฤษฎีพหุปัญญา จำนวน 1 คน และอาจารย์มหาวิทยาลัยที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา จำนวน 1 คน รวมจำนวน 2 คน

ขอบเขตด้านตัวแปร ตัวแปรที่ศึกษา คือ

1. สภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู 2. สภาพพหุปัญญาของนักศึกษาครู 3. แนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาออกแบบหลักสูตร ได้แก่

1. หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ซึ่ง 5 มุ่งองค์ประกอบ ได้แก่ 1. หลักการ 2. จุดมุ่งหมาย 3. โครงสร้าง 4. แนวทางการจัดกิจกรรม 5. การวัดและประเมินผล

2. คู่มือการใช้หลักสูตร เป็นเอกสารในการใช้หลักสูตรที่จัดทำขึ้นเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตรเกิดความเข้าใจและสามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้จริง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ คุณสมบัติของผู้สอน บทบาทของผู้สอน บทบาทของผู้เรียน

ส่วนที่ 2 แผนการจัดการเรียนการสอน คำชี้แจงการใช้หลักสูตร ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนการสอน

ส่วนที่ 3 แนวทางการวัดและประเมินผล

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลการตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร รวมทั้งสิ้น จำนวน 6 คน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร ดังนี้

1) ด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน

2) ด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน *

3) ด้านการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา จำนวน 2 คน

ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบประเมินความสอดคล้องของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูและเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ดังนี้

- 1) ด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน (เป็นผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดียวกัน*)
- 2) ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา จำนวน 1 คน

หมายเหตุ: ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษชุดเดียวกันทำหน้าที่ตรวจสอบทั้งสองส่วนของเครื่องมือ

2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลศึกษานำร่องการใช้หลักสูตร

- 1) นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ที่เข้าร่วมการทดลองใช้บางส่วนของหลักสูตร
- 2) ผู้ประเมินความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน จำนวน 2 คน คือ อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู จำนวน 1 คน และผู้วิจัย 1 คน

ขอบเขตด้านตัวแปร

คุณภาพของหลักสูตร ประกอบด้วย

1. ความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร
2. ความเป็นไปได้ของหลักสูตรและค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยนำหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูที่ ประกอบด้วยเนื้อหา 6 เรื่อง ได้แก่ 1. Basic Sentence Structures for English Communication 2. Greetings and Leave-taking in Classroom 3. Classroom Instructions 4. Classroom Management 5. Presentation Structure in Educational Contexts 6. Language Use in Educational Presentations ไปทดลองใช้เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตร โดยเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูหลังใช้หลักสูตรกับเกณฑ์ ร้อยละ 70

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

1. ประชากร คือ นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 480 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักศึกษาครูที่มีความประสงค์จะเข้าร่วมกิจกรรมตามหลักสูตร ซึ่งเป็นจำนวนที่มีความเพียงพอต่อการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ อีกทั้งเป็นกลุ่มที่อยู่ในระยะเริ่มต้นของการพัฒนาวิชาชีพครู จึงเอื้อต่อการเปิดรับแนวการสอนรูปแบบใหม่สามารถต่อยอดการเรียนรู้ในชั้นปีถัดไปได้

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ใน 4 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านเนื้อหาสาระ 2. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 3. ด้านการวัดและประเมินผล 4. ด้านการประยุกต์ใช้ และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับการวิจัยในขั้นที่ 3

ขอบเขตด้านตัวแปร

ความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ที่ออกแบบเป็นเอกสารใช้กำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ประกอบด้วย

1.1 เอกสารหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู มีองค์ประกอบ ได้แก่ 1. หลักการ 2. จุดมุ่งหมาย 3. โครงสร้าง 4. แนวทางการจัดกิจกรรม 5. การวัดและประเมินผล

1.2 คู่มือการใช้หลักสูตร เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้ใช้หลักสูตรเกิดความเข้าใจและสามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้จริง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ คุณสมบัติของผู้สอน บทบาทของผู้สอน บทบาทของผู้เรียน ส่วนที่ 2 แผนการจัดการเรียนการสอน คำชี้แจงการใช้หลักสูตร ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนการสอน ส่วนที่ 3 แนวทางการวัดและประเมินผล

2. ทฤษฎีพหุปัญญา หมายถึง ความฉลาด ความสามารถหรือปัญญาที่หลากหลายของบุคคล ที่ส่งผลต่อการคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การเรียนรู้ และการดำรงชีวิตของบุคคลแต่ละบุคคล อาจมีความโดดเด่นด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้านผสมผสานกัน แบ่งเป็น 9 ด้าน ดังนี้ 1. เชาวนปัญญาด้านภาษา (Linguistic intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษา เข้าใจคำสั่งและความหมายของคำ ชอบอ่าน เขียน เล่าเรื่อง หรืออธิบายได้ชัดเจน 2. เชาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical-mathematical intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ตัวเลข การเห็นความสัมพันธ์แบบแผนตรรกศาสตร์ การคิดเชิงเหตุผล 3. เชาวนปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial intelligence) คือ ความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของพื้นที่ สามารถแสดงออกด้วยภาพ มองเห็นรูปลักษณ์ของสิ่งต่างๆ สามารถหาทิศทางได้ 4. เชาวนปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-kinesthetic intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ร่างกายของตนเอง แสดงความคิด ความรู้สึก สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายได้ดี ชอบการเคลื่อนไหว สัมผัส พุดและใช้ภาษากาย 5. เชาวนปัญญาด้านดนตรี (Musical intelligence) คือ ความสามารถ

ด้านดนตรี ร้องเพลง เล่นดนตรี ตอบสนองต่อเสียงเพลง แยกแยะจำทำนอง เรียนรู้จังหวะดนตรีได้ดี ไวต่อเสียง คิดท่วงทำนองจังหวะ 6. เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal intelligence) คือ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยมีความเข้าใจ อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและเจตนาของผู้อื่น รวมทั้ง ความไวในการสังเกตน้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง เข้าใจผู้อื่น 7. เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal intelligence) คือ ความสามารถในการรู้จักตนเองและสามารถประพจน์ตนได้ดีจากการรู้จัก ตนนี้ มีสมาธิดี มีจิตใจอ่อนโยน มีความเข้าใจตนเอง 8. เชาวน์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist intelligence) คือ ความสามารถในการเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ เข้าใจ ความสำคัญของตนเองกับสิ่งแวดล้อม ตระหนักถึงความสามารถของตนที่จะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ และ 9. เชาวน์ปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Existential intelligence) คือ ความสามารถเกี่ยวกับการจับ ประเด็นคำถามเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เรียนรู้บริบทของการดำรงอยู่ของมนุษย์ เข้าใจความสัมพันธ์ ของโลกที่เป็นกายภาพและโลกของจิตใจ เข้าใจสัจธรรมของโลกและชีวิต

3. หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับ นักศึกษาครู หมายถึง มวลประสบการณ์ที่ออกแบบเป็นเอกสารใช้กำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอน เพื่อเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเป็นฐานในการ ออกแบบกิจกรรม จุดเด่นของหลักสูตรฉบับนี้ คือ เป็นหลักสูตรเพิ่มเติมจากหลักสูตรปกติ โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักศึกษาครูมีทักษะ มีความรู้ความเข้าใจ และเจตคติที่ดีต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มี แนวทางการเรียนการสอนโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในการเรียนการสอน เพื่อให้สอดคล้องกับความแตกต่างของ ผู้เรียนทางด้านพหุปัญญา ใช้แนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดย 3 ขั้นตอน คือ 1) การนำเสนอ เนื้อหา 2) การฝึกปฏิบัติ และ 3) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเนื้อหาในหลักสูตรคือภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสาร ในชั้นเรียน ก่อนการจัดการเรียนการสอนมีการสอบถามพหุปัญญาของนักศึกษาครู โดยมีพหุปัญญาที่โดดเด่น 3 ด้าน คือ 1. ด้านการเข้าใจตนเอง ใช้กิจกรรมที่เน้นให้การทำหน้าที่เป้าหมายในการเรียน การสะท้อนคิดและ การประเมินความสำเร็จด้วยตัวเอง 2. ด้านธรรมชาติวิทยา ใช้กิจกรรมที่เน้นการเปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งรอบตัว และ 3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ใช้กิจกรรมที่เน้นการวิเคราะห์ จัดหมวดหมู่และสรุปเนื้อหา ซึ่งในระหว่างการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรมีการตรวจแบบฝึกหัด ใบงาน สังเกตการออกเสียง รวมทั้งการซักถามพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ จากนั้นมีการประเมินหลังการเรียนการสอน จากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70

4. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู หมายถึง ความสามารถของ นักศึกษาครูในการใช้ทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายในการเรียนการสอนและการจัดการ ชั้นเรียนในห้องเรียนได้อย่างเหมาะสม โดยมี 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน หมายถึง หลักการและความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับรูปแบบ ประโยค โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารในห้องเรียน
2. การออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน หมายถึง การออกเสียงคำศัพท์และ ประโยคภาษาอังกฤษตามหลักมาตรฐานการออกเสียง เพื่อใช้ในการเรียนการสอน
3. การปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์ หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ วลี ระดับภาษา รูปแบบการสื่อสารภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับวัย ระดับความสามารถของผู้เรียนและสถานการณ์ใน ห้องเรียน

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน หมายถึง การสื่อสารที่ไม่ขาดช่วงไม่หยุดคิดนาน โดยมีการพูดคุยแบบการเชื่อมโยงที่ดีเป็นไปอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ติดขัด หยุดชะงักหรือตบทย่างฉับพลัน

5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน หมายถึง การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารเนื้อหาหรือข้อมูลได้ตรงตามเป้าหมายในสถานการณ์การเรียนการสอน

วัดได้จากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) มีลักษณะการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบแบบ Rubric score 5 ระดับ

5. สภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู หมายถึง ระดับความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู ซึ่งได้จากการรวบรวมผลการวัดความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ รวมไปถึงลักษณะการจัดการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษที่สอนให้กับนักศึกษาครู ที่ได้จากการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างจากอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาครู โดยมีประสบการณ์ในการสอนไม่น้อยกว่า 5 ปี ซึ่งเป็นข้อมูลที่ครอบคลุมเกี่ยวกับวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

6. สภาพปัญหาของนักศึกษาครู หมายถึง ลักษณะของความสามารถทางปัญญาที่หลากหลายของนักศึกษาครูเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพหุปัญญา ซึ่งได้จากการผลการสอบถามพหุปัญญาของนักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยใช้แบบสอบถามพหุปัญญา (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory) โดย Walter McKenzie (1999) แล้วนำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ แล้วนำมาคิดเป็นร้อยละที่สูงที่สุด โดยพบเขาวนปัญญา 3 ด้านที่สูงที่สุด คือ 1) ด้านการเข้าใจตนเอง 2) ด้านธรรมชาติวิทยา และ 3) ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

7. แนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู หมายถึง วิธีการ รูปแบบ และกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเป็นฐานให้สอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งมีการจัดกิจกรรมให้ตรงกับเขาวนปัญญาที่โดดเด่นของนักศึกษาครูที่ได้จากการสำรวจ โดยแบ่งกลุ่มการเรียนการสอนจากเขาวนปัญญาแต่ละด้านและแยกกลุ่มกัน เช่น นักศึกษาครูที่มีเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเองสูงที่สุด ให้เข้าเรียนในกิจกรรมของเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง ในทุกกิจกรรมเขาวนปัญญามีเนื้อหาเดียวกันและมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาครูเหมือนกัน แตกต่างกันในส่วนของกิจกรรมตามเขาวนปัญญา

8. ความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร หมายถึง คุณภาพของหลักสูตรจากการประเมินตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ตามประเด็นต่อไปนี้ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้าง 4) แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 5) การวัดและประเมินผล ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) โดยใช้เกณฑ์พิจารณาความเหมาะสม 3.51 ขึ้นไป

9. การศึกษานำร่อง หมายถึง การทดลองดำเนินการวิจัยโดยการใช้หลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร มีการใช้เนื้อหาและกิจกรรมบางส่วนกับจำนวนผู้เข้าร่วมการทดลอง จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการก่อนการทดลองเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของหลักสูตร ด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอน และมีหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน จำนวน 2 คน ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เพื่อนำผลไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำหลักสูตรไปใช้

10. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู หมายถึง ความรู้สึกและทัศนคติของนักศึกษาครูที่มีต่อหลักสูตร ซึ่งประเมินความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดและประเมินผล 4) ด้านการประยุกต์ใช้ และ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับความคิดเห็น ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตร

- 1.1 ความหมายของหลักสูตร
- 1.2 รูปแบบของหลักสูตร
- 1.3 องค์ประกอบของหลักสูตร
- 1.4 หลักสูตรเสริม
- 1.5 ลักษณะสำคัญของหลักสูตร
- 1.6 กระบวนการพัฒนาหลักสูตร
- 1.7 การประเมินหลักสูตร

2. ทฤษฎีพหุปัญญา

- 2.1 ความหมายของพหุปัญญา
- 2.2 หลักสำคัญของทฤษฎีพหุปัญญา
- 2.3 องค์ประกอบของพหุปัญญาและลักษณะของบุคคล
- 2.4 ความสำคัญของการใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในการจัดการเรียนการสอน
- 2.5 การประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในการจัดการเรียนการสอน
- 2.6 กลยุทธ์การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาพหุปัญญา
- 2.7 แนวทางการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา
- 2.8 การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

3. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

- 3.1 รูปแบบการเรียนการสอนภาษา
- 3.2 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
- 3.3 ความสำคัญของภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู
- 3.4 แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
- 3.5 ขั้นตอนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

- 4.1 แนวคิดของการเรียนการสอนภาษา
- 4.2 ความหมายของทักษะการฟัง
- 4.3 ความสำคัญของทักษะการฟัง

- 4.4 องค์ประกอบของทักษะการฟัง
- 4.5 การวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง
- 4.6 ความหมายของทักษะการพูด
- 4.7 ความสำคัญของทักษะการพูด
- 4.8 องค์ประกอบของทักษะการพูด
- 4.9 การวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด
- 4.10 ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
- 4.11 องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553, หน้า 8) ให้ความหมายหลักสูตรไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 ว่า **หลักสูตร (Curriculum)** คือ ประมวลความรู้และประสบการณ์ที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ ทักษะ และ คุณลักษณะตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรจึงเป็นเสมือนแผนที่กำหนดทิศทางการพัฒนาผู้เรียนไปสู่มาตรฐานการเรียนรู้ซึ่งเป็นเป้าหมาย และมีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เพื่อให้ทราบความก้าวหน้าของผู้เรียนในการพัฒนาไปสู่มาตรฐานที่กำหนด

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554) ได้ให้ความหมายหลักสูตรใน 2 ความหมาย คือ ความหมายแคบของ หลักสูตร คือ วิชาที่สอน ส่วนความหมายที่กว้างของหลักสูตร คือ มวลประสบการณ์ทั้งหลายที่จัดให้ผู้เรียนทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ซึ่งเป็นทั้งทางตรงและทางอ้อม

ราชบัณฑิตยสถาน (2555) ได้นิยามศัพท์ Curriculum หมายถึง แผนการจัดการศึกษาที่ประมวลเนื้อหาสาระ ประสบการณ์และกิจกรรมต่างๆ โดยมีองค์ประกอบสำคัญได้แก่ หลักการ จุดหมาย สาระการเรียนรู้ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการต่างๆ ตามจุดหมายที่กำหนดไว้

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2559, หน้า 3) ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร คือ มวลประสบการณ์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นแผนสำหรับจัดประสบการณ์การเรียนรู้ กระบวนการเรียน การสอน รวมทั้งปฏิสัมพันธ์และประสบการณ์ของแต่ละคนระหว่างผู้เรียนกับครูและสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนไปสู่จุดหมายปลายทางตามที่สังคมคาดหวังไว้

วิเชียร ชำรงโสทธิสกุล (2560) ได้ให้ความหมายว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ที่ได้วางแผนและเขียนขึ้นอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

มารุต พัฒนาผล (2562) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า คือ มวลประสบการณ์ทางการศึกษาทั้งหมดที่สถานศึกษาวางแผนและจัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

วารินทร์ แก้วอุไร (2564, หน้า 28) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ต่างๆ ที่จัดขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนและพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่พึงปรารถนาอย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับเป้าหมายทิศทางของการจัดการศึกษา สภาพชีวิตความเป็นอยู่ของตนเอง ชุมชนและสังคม

ราชบัณฑิตยสภา (2564, หน้า 167) ให้คำนิยามความหมายว่า แผนการจัดการศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมาย ผลลัพธ์การเรียนรู้ ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การประเมินการเรียนรู้ เพื่อให้ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด แผนการจัดการศึกษาดังกล่าวอาจเป็นแผนในระดับชาติ ระดับท้องถิ่น ระดับสถานศึกษา หรือระดับห้องเรียน และครอบคลุมไปถึงรายวิชาในระดับอุดมศึกษาในระดับการศึกษานอกระบบด้วย

จากการศึกษาความหมายของหลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ที่วางแผนไว้ โดยจัดทำขึ้นไว้เป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีพัฒนาการตามจุดหมายที่กำหนดไว้

รูปแบบของหลักสูตร

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2552) เสนอว่าหลักสูตรแบ่งออกเป็นรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1. หลักสูตรรายวิชา (Subject Curriculum) เป็นหลักสูตรที่เน้นเนื้อหาสาระ ซึ่งจัดหมวดหมู่ในรูปของสาระรายวิชาได้แก่ความคิดรวบยอด ทักษะ หลักเกณฑ์หรือกฎเกณฑ์ต่างๆ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานที่กำหนด จากการเรียนรู้รายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
2. หลักสูตรสัมพันธ์วิชา (Correlated Curriculum) เป็นหลักสูตรที่ออกแบบเนื้อหาสาระในแต่ละกลุ่มวิชาหรือหมวดวิชามีความสอดคล้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กันตลอดหลักสูตร
3. หลักสูตรประสบการณ์ (Experience Curriculum) เป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ ความถนัดและความสนใจ การจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล มีความมุ่งหมายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญมีความสอดคล้องกับวิถีการดำรงชีวิตผู้เรียนมีบทบาทในการคัดสรรประสบการณ์ทางการเรียนรู้ที่ต้องการภายใต้กรอบความมุ่งหมายของหลักสูตร
4. หลักสูตรบูรณาการ (Integrated Curriculum) เป็นหลักสูตรที่ผสมผสานเนื้อหาสาระและประสบการณ์ต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างสมดุลแล้วจัดเป็นหน่วยการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม
5. หลักสูตรอิงมาตรฐาน (Standard-based Curriculum) เป็นหลักสูตรที่กำหนดตามมาตรฐานการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน ได้แก่มาตรฐานของเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ (Content Standard) และมาตรฐานของความสามารถในการปฏิบัติงานหรือสิ่งที่ผู้เรียนสามารถที่จะทำได้ (Performance Standard) ผู้เรียนจะจบหลักสูตรก็ต่อเมื่อมีคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร
6. หลักสูตรเสริม (Enrichment Curriculum) เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง มีระยะเวลาในการใช้หลักสูตรไม่มากนักเน้นการเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในหน้าที่หรือพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนเฉพาะด้าน

ราชบัณฑิตยสภา (2564, หน้า 170) กล่าวถึงรูปแบบหลักสูตรมีหลากหลาย อาทิ

1. รูปแบบที่เน้นเนื้อหา (Subject-centered) เช่น หลักสูตรแบบรายวิชา (Subject Curriculum) หลักสูตรแบบรวมวิชา (Broad fields Curriculum)
2. รูปแบบที่เน้นผู้เรียน (Learner-centered) เช่น หลักสูตรแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-centered Curriculum) หลักสูตรแบบเน้นประสบการณ์ (Experience-centered Curriculum)
3. รูปแบบที่เน้นปัญหา (Problem-centered) เช่น หลักสูตรเน้นปัญหาชีวิตและสังคม (Life and Social Problem Curriculum)
4. รูปแบบที่เน้นสมรรถนะ (Competency-based)

จากการศึกษารูปแบบของหลักสูตร พบว่า รูปแบบที่ใช้สำหรับในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตรที่เป็นหลักสูตรเสริมที่มีการพัฒนาขึ้นเพื่อจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง มีระยะเวลาในการใช้หลักสูตรไม่มากนัก

องค์ประกอบของหลักสูตร

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2559, หน้า 7-8) ได้สรุปว่า องค์ประกอบของหลักสูตรต้องมีครบทั้งสี่ส่วน คือ จุดมุ่งหมาย/จุดประสงค์ เนื้อหา/ประสบการณ์ วิธีการจัดประสบการณ์/วิธีสอน และการประเมิน ซึ่งหลักสูตรจะขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งไม่ได้เพราะถ้าขาดจุดประสงค์ก็จะไม่รู้ว่าจะสอนไปเพื่ออะไร ถ้าขาดเนื้อหา ก็จะไม่รู้ว่าจะนำอะไรมาสอน และถ้าขาดวิธีการสอนที่ดีก็จะทำให้ผู้เรียนไม่บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ และถ้าขาดการประเมินผลก็จะไม่ทราบว่า การสอนนั้นดีหรือไม่ดีอย่างไร ควรจะปรับปรุงพัฒนาอะไร ตรงไหน และผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์หรือไม่

Tyler (1949) กล่าวว่าองค์ประกอบของหลักสูตรที่สำคัญควรมีดังนี้

1. จุดมุ่งหมายที่โรงเรียนต้องการให้ผู้เรียนได้รับ
2. ประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้จุดหมายบรรลุผลตามที่กำหนด
3. วิธีการจัดประสบการณ์เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมาย
4. วิธีการประเมินผลเพื่อให้ตรวจสอบว่าผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมาย

Taba (1962) กล่าวว่าหลักสูตรควรมีองค์ประกอบอยู่ 4 องค์ประกอบ คือ

1. วัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา
2. เนื้อหาวิชาและจำนวนชั่วโมงสอนแต่ละวิชา
3. กระบวนการเรียนการสอนหรือการนำหลักสูตรไปใช้
4. โครงการประเมินผลการสอนตามหลักสูตร

ราชบัณฑิตยสถาน (2555) ได้อธิบายไว้ในพจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ฉบับราชบัณฑิตยสถานว่า หลักสูตรมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ หลักการ จุดหมาย สารการเรียนรู้ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

จากการศึกษาองค์ประกอบของหลักสูตร พบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญด้วยกันทั้งหมด 5 ส่วน ซึ่งจะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปไม่ได้เลย องค์ประกอบทั้ง 5 ส่วนนั้น ได้แก่ หลักการ จุดประสงค์ สารการเรียนรู้ แนวทางการจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

หลักสูตรเสริม

จากการศึกษาความหมายของหลักสูตรและรูปแบบของหลักสูตร พบว่าหลักสูตรเสริมมีความแตกต่างและลักษณะเด่นที่สำคัญจากหลักสูตรทั่วไป ดังนี้

ความหมายของหลักสูตรเสริม

ราชบัณฑิตยสถาน (2555 หน้า 134) ให้คำนิยามของคำว่าหลักสูตรเสริม หมายถึง หลักสูตรที่ออกแบบเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ ผู้ด้อยโอกาสและผู้พิการ หรือหลักสูตรที่เพิ่มเติมหรือเติมเต็มหลักสูตรปกติ

Passow (1985) กล่าวว่า หลักสูตรเสริมในความหมายเดิมแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ 1) เป็นการเสนอแนะการเลือกและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับธรรมชาติและความต้องการของผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ และ 2) เป็นการขยายและปรับหลักสูตรและวิธีสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษในชั้นเรียนปกติ ส่วนในปัจจุบันหลักสูตรเสริมเป็นหลักสูตรที่ขยายทั้งความกว้างและความลึกมากกว่าหลักสูตรปกติ ที่เพิ่มทั้งความรู้ ทักษะและพัฒนาทักษะการคิดซึ่งครอบคลุมเนื้อหาที่นอกเหนือ หรือคาบเกี่ยวกับหลักสูตรปกติที่มีอยู่

จากการศึกษาความหมายของหลักสูตรเสริมหมายถึงหลักสูตรที่เพิ่มเติมจากหลักสูตรปกติที่มีอยู่ ซึ่งมีเนื้อหาที่นอกเหนือ โดยเน้นการเพิ่มพูนความรู้และทักษะ เพื่อส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียนอย่างเต็มที่ ให้สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของผู้เรียน

ลักษณะสำคัญของหลักสูตร

เสริมศรี ไชยคร และคณะ (2543) ได้สรุปลักษณะของหลักสูตรที่ดีว่าควรมุ่งเตรียมความพร้อมทางสติปัญญา ความสามารถ รู้คุณค่าของความคิดทางวิชาการและส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าทางภูมิปัญญาเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของท้องถิ่นในการที่จะพัฒนาความเป็นสากลให้ทัดเทียมกับนานาประเทศในเชิงวิชาการ และมีความรู้เฉพาะด้าน เพื่อจะส่งเสริมความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ที่มีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะชีวิตและสังคม มีคุณธรรม จริยธรรมและดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ

สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 19-20) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรที่ดีจะนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ซึ่งหลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. ตรงตามจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา
2. มีเนื้อหาสาระสมบูรณ์เพียงพอที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนทุกด้าน
3. สอดคล้องพัฒนาการของผู้เรียนวัยต่างๆ
4. จัดประสบการณ์ที่มีความหมายและสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน
5. ให้แนวทางในการจัดการเรียนการสอน การจัดสื่ออุปกรณ์เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเหมาะสม
6. มีเนื้อหาที่เรียงลำดับต่อเนื่องและลำดับตามความยากง่าย
7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ และเจตคติ ความริเริ่ม สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข

ความสุข

8. จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ สามารถแก้ปัญหาในครอบครัว ชุมชน และสังคมได้

9. จัดประสบการณ์ที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระ ทำงานตามความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล ให้ผู้เรียนได้ฝึกทำงานร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย

10. กำหนดแนวทาง เกณฑ์ที่เหมาะสมแก่การนำไปปฏิบัติและประเมินเพื่อปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

จากการศึกษาลักษณะสำคัญของหลักสูตร พบว่า ควรมุ่งเตรียมความพร้อมทางสติปัญญา ความสามารถ รู้คุณค่าของความคิดทางวิชาการและส่งเสริมผู้เรียนในเชิงวิชาการและมีความรู้เฉพาะด้าน ตรง

ตามจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา สอดคล้องพัฒนาการของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระ ทำงานตามความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล

กระบวนการพัฒนาหลักสูตร

นักการศึกษาต่างประเทศและนักการศึกษาไทยได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้อย่างหลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962) Tyler (1975) และสังต์ อุทรานันท์ (2532)

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962) ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหาความต้องการและความจำเป็นด้านต่างๆ ของสังคมและผู้เรียน

ขั้นที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมาย คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนหลังทราบสภาพปัญหาความต้องการจำเป็นต่างๆ แล้ว

ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหา ควรเป็นเนื้อหาที่น่าเชื่อถือได้และมีความสำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์

ขั้นที่ 4 การจัดเนื้อหาสาระ ควรคำนึงถึงความต่อเนื่องและความยากง่ายของเนื้อหา วุฒิภาวะ ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ต้องให้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและจุดประสงค์ของหลักสูตร

ขั้นที่ 6 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เป็นการนำเอาประสบการณ์ที่คัดเลือกมาจัดให้เหมาะสมกับเวลา ความยากง่าย และความต่อเนื่อง

ขั้นที่ 7 การกำหนดแนวทางและวิธีการวัดและประเมินผล เป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ พร้อมทั้งกำหนดวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล

Tyler (1975) ได้พัฒนาความคิดด้านการพัฒนาหลักสูตรจากปี ค.ศ. 1949 กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมข้อมูลที่สำคัญคือความจำเป็นและความต้องการของสังคมที่มีต่อการจัดการศึกษาประเภทนั้นๆ และระดับนั้นๆ ปรังญาการศึกษาทำให้สามารถเตรียมการสร้างหลักสูตรได้เหมาะสม แนวคิดทางจิตวิทยาจะช่วยนำทางให้จัดหลักสูตรได้เหมาะสมกับธรรมชาติของผู้เรียนหรือผู้เข้ารับการอบรม

ขั้นที่ 2 ขั้นจัดทำและวางแผนการใช้หลักสูตรจากการประมวลความรู้โดยใช้ข้อมูลจากขั้นที่แล้วผนวกกับความรู้ความคิดของผู้เชี่ยวชาญ เนื้อหาวิชาการทฤษฎีการสอนจะเป็นที่มาของหลักการจุดหมาย และโครงสร้างเนื้อหาวิชารวมทั้งลักษณะของการจัดประสบการณ์การเรียนการสอน

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินการใช้หลักสูตรในระหว่างที่หลักสูตรกำลังใช้อยู่และยังไม่ครบถ้วนตามกำหนดเวลา การประเมินผลการใช้หลักสูตรอันเป็นแนวทางให้ปรับปรุงแก้ไขกระบวนการให้สามารถบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ขั้นที่ 4 ขั้นตรวจสอบผลของการใช้หลักสูตร การประเมินผลรวบยอดจะจัดทำเมื่อนำหลักสูตรไปใช้ครบถ้วนตามกำหนดเวลา ซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อมูลว่าหลักสูตรสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนตรงตามเป้าประสงค์ของหลักสูตรหรือควรจะแก้ไขหลักสูตรอย่างไร

สังต์ อุทรานันท์ (2537) ได้จัดลำดับขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร มี 7 ขั้นตอนดังนี้

- ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
- ขั้นที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมาย
- ขั้นที่ 3 การคัดเลือกและการจัดเนื้อหาสาระ
- ขั้นที่ 4 การกำหนดมาตรการวัดและประเมินผล
- ขั้นที่ 5 การนำหลักสูตรไปใช้
- ขั้นที่ 6 การประเมินผลการใช้หลักสูตร
- ขั้นที่ 7 การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

จากการศึกษากระบวนการพัฒนาหลักสูตรมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

- ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เป็นการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการในสังคมและผู้เรียน
- ขั้นที่ 2 สร้างหลักสูตร เป็นขั้นตอนที่นำเอาข้อมูลพื้นฐานในขั้นตอนที่ 1 มาออกแบบหลักสูตรตามองค์ประกอบของหลักสูตรและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรก่อนไปใช้จริง
- ขั้นที่ 3 ทดลองใช้หลักสูตร เป็นการนำหลักสูตรไปใช้จริงเพื่อหาประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
- ขั้นที่ 4 ประเมินผลหลักสูตร เป็นการประเมินภาพรวมการใช้หลักสูตรว่าผลผลิตที่ได้จากหลักสูตรเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสม ชัดเจน และมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การประเมินหลักสูตร

ลักษณะการประเมินหลักสูตร

สังต์ อุทรานันท์ (2532) เสนอว่า การประเมินหลักสูตรควรประเมินทั้ง 4 ประเด็น คือ การประเมินเอกสารหลักสูตร การประเมินการใช้หลักสูตร การประเมินสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร และการประเมินระบบหลักสูตร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การประเมินเอกสารหลักสูตร เป็นการตรวจสอบคุณภาพขององค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตร เช่น จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เนื้อหาวิชา กิจกรรม และการวัดประเมินผล เป็นต้น ซึ่งจะประเมินคุณค่าของเอกสารหลักสูตรในประเด็นต่างๆ ได้แก่ ความชัดเจน ความสอดคล้อง โดยให้ผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ที่เกี่ยวข้องประเมิน
2. การประเมินการใช้หลักสูตร เป็นการประเมินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำเอกสารหลักสูตรไปใช้เพื่อศึกษาว่าได้ดำเนินการไปตามวิธีการและข้อกำหนดต่างๆ ที่ให้ไว้ในหลักสูตรหรือไม่ เพียงใด การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามหลักสูตรอย่างไร รวมทั้งปัญหาอุปสรรคในการนำหลักสูตรไปใช้ วิธีการประเมิน

อาจใช้การสังเกต สัมภาษณ์ การตอบแบบสอบถามของผู้ใช้หลักสูตร ได้แก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครองของนักเรียน เป็นต้น

3. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร เป็นการประเมินในส่วนที่เป็นผลผลิตที่ได้จากหลักสูตรซึ่งประกอบด้วย สัมฤทธิ์ผลของนักเรียนทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ เช่น ความรู้ความสามารถในเนื้อหาวิชา บุคลิกลักษณะ พฤติกรรมทางด้านศีลธรรมจรรยา เป็นต้น

4. การประเมินระบบหลักสูตร เป็นการประเมินหลักสูตรทั้งระบบพร้อมกันไป ไม่ว่าจะเป็น เอกสารหลักสูตร การใช้หลักสูตร สัมฤทธิ์ผลของนักเรียน และสิ่งที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนทั้งหมด เช่น การบริหาร การบริการ การจัดหาสภาพแวดล้อม วัสดุอุปกรณ์ อาจารย์ นักเรียน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

ใจเอื้อ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) สรุปว่า การประเมินหลักสูตรแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้ เป็นการประเมินตรวจสอบความเป็นไปได้ของหลักสูตรฉบับร่าง เพื่อพิจารณาว่าเอกสารหลักสูตรมีข้อบกพร่องอะไรบ้างเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

ระยะที่ 2 การประเมินระหว่างการใช้หลักสูตร เป็นการประเมินระหว่างที่มีการใช้หลักสูตร เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าหรือปัญหาที่อาจเกิดขึ้น จะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขได้ทัน เช่น การประเมินกระบวนการใช้หลักสูตรด้านการบริหาร การจัดการหลักสูตร การนิเทศและการจัดการเรียนรู้

ระยะที่ 3 การประเมินหลังการนำหลักสูตรไปใช้ เป็นการประเมินหลักสูตรทั้งระบบเพื่อสรุปตัดสินว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ควรจะดำเนินการใช้ต่อไปหรือควรปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นหรือควรยกเลิกการนำไปใช้อีก

จากการศึกษาลักษณะการประเมินหลักสูตร พบว่า ประเมินทั้ง 4 ประเด็น คือ การประเมินเอกสารหลักสูตร การประเมินการใช้หลักสูตร การประเมินผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร และการประเมินระบบหลักสูตร โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ การประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินระหว่างการใช้หลักสูตร และการประเมินหลังการนำหลักสูตรไปใช้

วิธีการและเครื่องมือประเมินหลักสูตร

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556) กล่าวว่า ผู้ประเมินหลักสูตรต้องเลือกใช้วิธีการและเครื่องมือที่เหมาะสมกับสิ่งที่จะประเมิน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีการที่ทราบว่า คนคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร ทำไมจึงรู้สึกอย่างนั้น การใช้แบบสอบถามปกติไม่มีรูปแบบตายตัว ดังนั้นผู้ใช้จึงต้องพิจารณาว่า จะต้องการข้อมูลแบบใด ซึ่งแบบสอบถามสามารถใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้กับครู นักเรียน ผู้บริหาร รวมทั้งบุคคลในชุมชน

2. การสัมภาษณ์ เป็นการสนทนาโดยมีจุดมุ่งหมายระหว่างผู้สนทนา ดังนั้นผู้สัมภาษณ์จึงต้องสร้างความคุ้นเคยกับผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ เพื่อดึงเอาความจริงจากคำตอบของผู้ถูกสัมภาษณ์ จุดเด่นของการสัมภาษณ์ คือ สามารถเก็บข้อมูลในรายละเอียดได้ดี ซึ่งแบบสอบถามไม่สามารถทำได้

3. การบันทึกประจำวันหรือการบันทึกรายการ เป็นวิธีการที่ดีในการเริ่มต้นรวบรวมข้อมูล ข้อมูลลักษณะนี้มักเป็นข้อมูลอัตนัย และใช้ความรู้สึกส่วนตัวมาก อย่างไรก็ตามการบันทึกข้อมูลประจำวัน เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่จะฉายภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นของชีวิตในโรงเรียน

4. การใช้มาตราส่วนประมาณค่า การประมาณค่าอาจนำมาใช้ในการตัดสินประสิทธิภาพของครู การปฏิบัติของนักเรียน การจัดการของโรงเรียน ในรูปแบบที่เป็นระบบ ผู้ประเมินควรระวังปัญหาที่อาจเกิดขึ้น จากการใช้มาตราส่วนประมาณค่า รวมทั้งความลำเอียงของผู้ประเมิน ที่อาจมีแนวโน้มทางข้างใดข้างหนึ่งมากเกินไป

5. การสังเกตในห้องเรียนอย่างมีระบบ ใช้สำหรับพิจารณาพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่น่าสังเกต ซึ่งโอกาสในการสังเกตในชั้นเรียนมีมาก ครูสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการสอนของตนเอง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการประเมิน

6. การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง ครูเป็นผู้ดำเนินการโดยไม่ต้องมีตารางการสังเกตเหมือนข้อ 5 เป็นการช่วยให้ครูจดบันทึกการสังเกต ถ้าครูต้องการจะแนะนำหลักสูตรใหม่ควรสังเกตการแสดงออกของนักเรียนอย่างใกล้ชิด

7. การบันทึกพฤติกรรม เป็นการบรรยายเหตุการณ์ที่สังเกต โดยผู้สังเกตบันทึกสิ่งที่เขาได้สังเกต ปกติจะบันทึกเป็นเรื่องราวต่อเนื่องไม่กี่ย่อหน้า การบันทึกจะกระทำทันทีที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น

8. การทดสอบความสามารถโดยให้เขียนคำตอบ เป็นการวัดผลการปฏิบัติของผู้เรียน โดยผู้ประเมินเป็นผู้ดำเนินการ ส่วนใหญ่จะเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์หรือความถนัดทางการเรียน

9. การเขียนตอบโดยรายงานตนเอง รวมถึงการสำรวจความสนใจ แบบวัดเจตคติ การตอบแบบสอบถาม

10. การอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของครูและนักเรียน การให้ครูและนักเรียนอธิบายวัตถุประสงค์ที่นำไปใช้ในการสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ตามหลักสูตรจะช่วยผู้ประเมินได้ข้อมูลที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตร

11. การวิเคราะห์ชิ้นงานของนักเรียน หมายถึงการตรวจสอบแบบฝึกหัดและผลงานที่นักเรียนทำ ซึ่งจะได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการสอบสนองของนักเรียนที่มีต่อวัตถุประสงค์และประสบการณ์การเรียนรู้

12. การอภิปราย ผู้ประเมินอาจใช้วิธีการอภิปรายแบบไม่เป็นทางการร่วมกับการสัมภาษณ์กลุ่ม ทั้งกลุ่มครูและกลุ่มนักเรียน

จากการศึกษาวิธีการและเครื่องมือประเมินหลักสูตร พบว่า ผู้ประเมินต้องเลือกให้เหมาะสมกับสิ่งที่จะประเมิน

ทฤษฎีพหุปัญญา

ความหมายของพหุปัญญา (Multiple Intelligences) มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

บ๊องอร์ เสรีรัตน์ (2543, หน้า 3) ได้ให้ความหมายของพหุปัญญาว่าหมายถึง ความสามารถอันหลากหลายของบุคคลตามแนวคิดของการ์เดนอร์ โดยความสามารถทุกอย่างถูกสมองควบคุมอยู่แต่ละด้านมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงเกี่ยวข้องกัน เมื่อด้านใดได้รับการพัฒนา ความสามารถด้านอื่นๆ จะได้รับการพัฒนาด้วย

พีระ รัตนวิจิตร และคณะ (2545, หน้า 2) ได้ให้ความหมายของพหุปัญญาไว้ว่า หมายถึง ศักยภาพความสามารถของมนุษย์ที่หลากหลายในการเรียนรู้แก้ปัญหา และการปรับตัวในสภาพการณ์ต่างๆ รวมถึงการสร้างสรรค์ผลงานต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพและมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรมสถานการณ์ทางธรรมชาติ

กมลวรรณ อังศรีสุพร (2554, หน้า 9) สรุปไว้ว่า พหุปัญญา หมายถึง ความสามารถที่มีความหลากหลายของบุคคล เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาความสามารถในการสร้างสรรค์ค้นพบ ความสามารถในการพบปัญหาใหม่ ๆ ซึ่งสามารถจะพัฒนาได้โดยการเลี้ยงดูและจากสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม

Gardner (1983, 209) ได้ให้ความหมายของพหุปัญญา ว่าเป็นความสามารถหรือปัญญาที่หลากหลายที่คนทุกคนสามารถแสดงออกซึ่งองค์แห่งปัญญาที่เขาสามารถ และพัฒนาความสามารถนั้นกับบริบทต่างๆตามสภาพแวดล้อมของตน

ราชบัณฑิตยสภา (2564) ได้ให้ความหมายของพหุปัญญาว่า หมายถึง เชาวนปัญญา หรือความสามารถทางสมองด้านต่างๆ ของบุคคล ที่ส่งผลต่อการคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การเรียนรู้ และการดำรงชีวิตของบุคคล แต่ละด้านมีความสำคัญเท่าเทียมกัน และสามารถพัฒนาได้ด้วยวิธีการที่เหมาะสม ซึ่งแต่ละบุคคลอาจมีความโดดเด่นด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้านผสมผสานกัน

จากการศึกษาความหมายของพหุปัญญา พบว่า พหุปัญญา หมายถึง ความฉลาด ความสามารถหรือปัญญาที่หลากหลายของบุคคล ที่ส่งผลต่อการคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การเรียนรู้ และการดำรงชีวิตของบุคคลแต่ละบุคคลอาจมีความโดดเด่นด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้านผสมผสานกัน

ความหมายของเชาวนปัญญา (Intelligence) มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสภา (2564) ได้ให้ความหมายว่า

1. ความฉลาด ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล คิดแบบนามธรรม ความสามารถในการตัดสินใจ การแก้ปัญหาและการปรับตัวของบุคคลต่อสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ความสามารถในการเรียนรู้จากประสบการณ์ การแก้ปัญหา และใช้ความรู้ไปปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่

เชาวนปัญญามีความหมายเป็น 2 นัย นัยแรก หมายถึง องค์ประกอบทางการคิด ได้แก่ ความเข้าใจภาษา ความสามารถในการจำ ความเร็วในการรับรู้ และการมีเหตุผล ส่วนนัยที่ 2 หมายถึง กระบวนการทางการคิด

Gardner (1983) ให้ความหมายของ เชาวนปัญญา หมายถึง ความสามารถในการแก้ปัญหาในสภาพแวดล้อมต่างๆหรือการสร้างสรรค์งานต่าง ๆ ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับบริบททางวัฒนธรรมในแต่ละแห่ง

รวมทั้งความสามารถในการตั้งปัญหาเพื่อจะหาคำตอบเพื่อเพิ่มพูนความรู้

เชาว์ปัญญาของบุคคลอธิบายได้ด้วยความสามารถ 3 ประการ (Gardner, 2011, pp. 64-65) ดังนี้

1) ความสามารถในการแก้ปัญหาในสภาพการณ์ต่างๆ ที่เป็นไปตามธรรมชาติและตามบริบททางวัฒนธรรมของบุคคลนั้น

2) ความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีประสิทธิภาพและสัมพันธ์กับบริบททางวัฒนธรรม และ

3) ความสามารถในการแสวงหาหรือตั้งปัญหาเพื่อหาคำตอบและเพิ่มพูนความรู้

จากการศึกษาความหมายของเชาว์ปัญญา หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่เกิดจากวิธีการคิดในการแก้ปัญหา การสร้างสรรค์งาน หรือแสวงหาคำตอบ ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากได้รับการส่งเสริมที่เหมาะสม

เฮาเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) นักจิตวิทยา ผู้เชี่ยวชาญด้านประสาทวิทยาการคิด มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด เป็นผู้เสนอแบ่งพหุปัญญาเป็น 9 ด้าน ดังนี้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558)

1. เชาว์ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence)
2. เชาว์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical Mathematical Intelligence)
3. เชาว์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence)
4. เชาว์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-kinesthetic Intelligence)
5. เชาว์ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence)
6. เชาว์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence)
7. เชาว์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence)
8. เชาว์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence)
9. เชาว์ปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence)

นอกจากนี้ ยังมีข้อค้นพบเพิ่มเติมเกี่ยวกับเชาว์ปัญญา ดังนี้

จากทฤษฎีของ Gardner นั้น Gardner (1983) ได้อธิบายว่าคนที่ใช้เชาว์ปัญญาด้านภาษา จะมีความไวต่อการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน และมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อบรรลุเป้าหมาย ตลอดจนประสบความสำเร็จมากขึ้น และมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาใหม่ ๆ แม้ว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสามารถทางภาษาสูงมักจะพบในคนที่มีความเชาว์ปัญญาทางด้านภาษาสูง แต่ก็ยังพบคนที่มีความเชาว์ปัญญาด้านอื่นที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงด้วย

จากการศึกษาทฤษฎีพหุปัญญา พบว่า แบ่งพหุปัญญาออกเป็น 9 ด้าน ดังนี้ 1. เชาว์ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) 2. เชาว์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical Mathematical) 3. เชาว์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) 4. เชาว์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-kinesthetic Intelligence) 5. เชาว์ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) 6. เชาว์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) 7. เชาว์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง

(Intrapersonal Intelligence) 8. เชาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) 9. เชาวนปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence)

หลักสำคัญของทฤษฎีพหุปัญญา

ทฤษฎีพหุปัญญามีหลักสำคัญเกี่ยวกับเชาวนปัญญาดังนี้ (Armstrong, 2018, pp. 11-13)

1. คนทุกคนมีเชาวนปัญญาทั้ง 9 ด้าน ทฤษฎีนี้เชื่อว่าคนทุกคนมีเชาวนปัญญาทั้ง 9 ด้าน เพียงแต่จะมีมากน้อยด้านใด กวักคนสำคัญของเยอรมัน คือ Johann Wolfgang von Goethe เป็นทั้ง กวี รัฐบุรุษ นักวิทยาศาสตร์และนักปรัชญา ดูเหมือนจะมีเชาวนปัญญาทั้ง 9 ด้านในระดับสูงทุกด้าน แต่คนส่วนใหญ่จะมีเด่นเพียงหนึ่งหรือสองด้าน ส่วนด้านอื่นจะมีไม่สูงมาก

2. ทุกคนสามารถพัฒนาเชาวนปัญญาแต่ละด้านให้สูงขึ้นถึงระดับที่ใช้การได้แม้บางคนจะ รู้สึว่าตนมีเชาวนปัญญาบางด้านน้อย เช่น ด้านดนตรี ด้านคณิตศาสตร์ แต่ Gardner เชื่อว่าถ้ามีการให้ กำลังใจ เสริมแรง ฝึกฝนอบรมที่เหมาะสม สามารถพัฒนาเชาวนปัญญาทั้ง 9 ด้านต่าง ๆ ได้ยกตัวอย่าง โปรแกรมการสอนดนตรีให้เด็กของ Suzuki (Suzuki Talent Education Program) ที่ สามารถฝึกเด็กให้มีความสามารถทางดนตรีขั้นสูงได้ตั้งแต่เด็ก โดยมีสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เช่น ความร่วมมือของผู้ปกครอง การมี ประสบการณ์ทางดนตรีตั้งแต่เด็กและได้รับการสอนให้เล่นดนตรีตั้งแต่เด็ก การจัดการศึกษาเพื่อส่งเสริมเชาวนปัญญาด้านอื่นก็มีเช่นกัน

3. เชาวนปัญญาต่าง ๆ ทำงานร่วมกันในวิถีที่ซับซ้อน Gardner ชี้แจงว่าเชาวนปัญญาแต่ละด้านที่กล่าวมาเป็นเพียงการอธิบายลักษณะแต่ละด้านเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงเชาวนปัญญา หลายด้านจะทำงานปฏิสัมพันธ์กัน เช่น ในการประกอบอาหารจะต้องอ่านวิธีทำ (ด้านภาษา) คำนวณ ส่วนผสม (ด้านคณิตศาสตร์) เมื่อทำเสร็จแล้วให้สมาชิกในครอบครัวพอใจ (ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล) ทำให้ตนเองมีความสุขและภาคภูมิใจ (ด้านการรู้จักและเข้าใจตนเอง) เป็นต้น

4. เชาวนปัญญาแต่ละด้านจะมีการแสดงความสามารถได้หลากหลาย เช่น ด้านภาษา บางคนอาจไม่มีความสามารถในการอ่าน แต่เล่าเรื่องและนิทานได้เก่ง ใช้ภาษาพูดคล่องแคล่ว หรือ บางคนไม่มีความสามารถทางกีฬา จึงเหมือนด้อยเชาวนปัญญาด้านร่างกาย แต่อาจใช้ร่างกายในการทอผ้าได้ดี หรือเล่นหมากรุกเก่ง จึงแสดงให้เห็นว่าเชาวนปัญญาแต่ละด้านสามารถแสดงออกได้ หลายทิศทาง

Gardner (2011, p. 15) ได้ผสมผสานองค์ความรู้ทางการแพทย์เข้ากับจิตวิทยาพัฒนาการ โดยมีพื้นฐานสำคัญมาจากองค์ความรู้จากการวิจัยด้านการแพทย์โดยเฉพาะด้านสมองและการเรียนรู้ยาวนานกว่า 100 ปี นักวิจัยค้นพบว่าสมองแต่ละส่วนจะควบคุมความฉลาดแต่ละด้านและมีหลายส่วนที่ทำงานร่วมกันสิ่งสำคัญที่สุดที่ Gardner ย้ำเสมอ คือ 1. ทุกคนมีความฉลาดทุกด้าน 2. ความฉลาดแต่ละด้านไม่ได้ แยกจากกันเด็ดขาด แต่หากผสมผสานรวมกันเป็นบุคลิกภาพของตน 3. ทฤษฎีพหุปัญญา ไม่ได้นำเสนอเพื่อ แบ่งแยก หรือจัดอันดับว่าใครฉลาดกว่ากันแต่เพื่อให้ทุกคนในสังคมสามารถใช้ความฉลาดที่ตนถนัดเอื้อ ประโยชน์ให้แก่สังคมของตนอย่างเต็มความสามารถ มนุษย์ทุกคนมีความสามารถทางเชาวนปัญญาในแต่ละ ด้านมากน้อยแตกต่างกันและมีรูปแบบของเชาวนปัญญาที่แตกต่างกันออกไป อาทิบุคคลที่มีเชาวนปัญญาหรือ ความฉลาดในด้านหนึ่งไม่จำเป็นต้องมีเชาวนปัญญาเทียบเท่ากับเชาวนปัญญาด้านอื่นๆ เช่น บุคคลที่มีเชาวน

ปัญญาในด้านมิติสัมพันธ์สูงแต่อาจมีเชาวน์ปัญญาด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในระดับปานกลางหรือต่ำ หรือบุคคลที่มีเชาวน์ปัญญาโดดเด่นในด้านการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างสูงแต่อาจขาดความสามารถในด้านดนตรี (Davis, Chritodoulou, Seider, & Gardner, 2011, p. 486)

จากการศึกษาหลักสำคัญของทฤษฎีพหุปัญญา คือ คนทุกคนมีเชาวน์ปัญญาทั้ง 9 ด้าน ซึ่งแต่ละด้านของแต่ละคนจะมีไม่เท่ากันโดยอาจเด่นเพียงหนึ่งหรือสองด้าน เชาวน์ปัญญาแต่ละด้านไม่ได้แยกจากกันเด็ดขาดซึ่งจะทำงานอย่างมีปฏิสัมพันธ์กัน

การแบ่งกลุ่มของเชาวน์ปัญญา

Gardner (2004) ได้จัดกลุ่มของเชาวน์ปัญญาด้านต่างๆ ดังนี้

1. กลุ่มเชาวน์ปัญญาที่เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ (Symbol intelligences) ได้แก่ เชาวน์ปัญญาด้านภาษา และเชาวน์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

2. กลุ่มเชาวน์ปัญญาที่ไม่สัมพันธ์กัน (Non-canonical intelligences) ได้แก่ เชาวน์ปัญญาด้านดนตรี เชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ เชาวน์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว และเชาวน์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

3. กลุ่มเชาวน์ปัญญาที่เกี่ยวข้องกับบุคคล (Personal intelligences) ได้แก่ เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง และเชาวน์ปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต

จากการจัดกลุ่มข้างต้น Howard Gardner กล่าวว่าเป็นการจัดกลุ่มที่ไม่ละเอียดนัก จึงได้มีการจัดกลุ่มของเชาวน์ปัญญาเพิ่มเติม 3 กลุ่ม ดังนี้

1. เป็นกลุ่มเชาวน์ปัญญาที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ ประกอบด้วย เชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ เชาวน์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว เชาวน์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

2. เป็นกลุ่มเชาวน์ปัญญาที่ทำงานเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ ประกอบด้วย เชาวน์ปัญญาด้านภาษา เชาวน์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ เชาวน์ปัญญาด้านดนตรี โดย Gardner ได้พิจารณาจากมโนทัศน์และทฤษฎี

3. เป็นกลุ่มเชาวน์ปัญญาที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ประกอบด้วย เชาวน์ปัญญาด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เชาวน์ปัญญาด้านการรู้จักและเข้าใจตนเอง เชาวน์ปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต

จากการศึกษาการจัดกลุ่มของเชาวน์ปัญญา พบว่า แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มเชาวน์ปัญญาที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ มีลักษณะเกี่ยวกับมีจินตนาการในการปฏิบัติเกี่ยวกับวัตถุที่เห็น สร้างภาพในความคิด ใช้ทักษะที่เกี่ยวกับร่างกายหรือใช้วัตถุได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความรอบรู้เข้าใจปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ประกอบด้วย

1.1 เชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์

1.2 เชาวน์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว

1.3 เชาวน์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

2. กลุ่มเชาวน์ปัญญาที่เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ มีลักษณะเกี่ยวกับ การวิเคราะห์ข้อมูลและสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาพูดและภาษาเขียน การจำแนกประเภท การจัดหมวดหมู่ สามารถสร้างจดจำและให้ความหมายของเสียงที่มีรูปแบบต่างกัน ประกอบด้วย

2.1 เชาวน์ปัญญาด้านภาษา

2.2 เชาวน์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

2.3 เชาวน์ปัญญาด้านดนตรี

3. กลุ่มเชาวน์ปัญญาที่เกี่ยวข้องกับบุคคล มีลักษณะเกี่ยวกับ การเข้าใจในอารมณ์และความรู้สึก ความต้องการ เป้าหมายของผู้อื่นและตนเอง การเข้าถึงจิตวิญญาณและสัจธรรมในการดำเนินชีวิต รู้ถึงบทบาทความเป็นมนุษย์ ประกอบด้วย

3.1 เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล

3.2 เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง

3.3 เชาวน์ปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต

ตาราง 1 แสดงองค์ประกอบของพหุปัญญา ลักษณะและประเภทของบุคคล

เชาวน์ปัญญา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558)	ลักษณะของบุคคล (เยาวยา เดชะคุปต์, 2541)	ประเภทของบุคคล (เยาวยา เดชะคุปต์, 2541)
1. ด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษา เข้าใจคำสั่งและความหมายของคำ ชอบอ่านเขียน เล่าเรื่อง หรืออธิบายได้ชัดเจน	1. เข้าใจคำสั่งและความหมายของคำ 2. ชอบอ่าน เขียน เล่าเรื่อง 3. อธิบายได้ชัดเจน 4. ชอบสอนและชอบเรียนและเรียน ได้ดีถ้ามีโอกาสได้พูดได้ฟังและเห็น 5. มีความจำดี จำสถานที่ วันเดือนปี และสิ่งต่างๆ 6. สามารถวิเคราะห์ด้านภาษาได้ดี	1. นักกวี 2. นักเขียน 3. นักพูด 4. นักได้วาที
2. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical Mathematical Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ตัวเลข การเห็นความสัมพันธ์แบบแผนตรรกศาสตร์ การคิดเชิงเหตุผล	1. สามารถจำสิ่งที่ เป็นแบบแผนที่ เป็นนามธรรมได้ 2. มีเหตุผลเชิงสรุปความสามารถ เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ 3. ชอบทำการทดลอง ค้นหาคำตอบ ทำงานกับตัวเลข หาคำตอบด้าน รูปแบบและความสัมพันธ์	1. นักวิทยาศาสตร์ 2. นักคณิตศาสตร์ 3. นักคิด 4. นักสถิติ

เขาวนปัญญา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558)	ลักษณะของบุคคล (เยาวพา เตชะคุปต์, 2541)	ประเภทของบุคคล (เยาวพา เตชะคุปต์, 2541)
	4. ชอบคณิตศาสตร์ คิดในเชิงเหตุผล และสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ดี 5. เรียนได้ดีโดยการจดหมวดหมู่ แยกประเภท	
3. ด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) คือ ความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของพื้นที่ สามารถแสดงออกด้วยภาพ มองเห็นรูปลักษณ์ของสิ่งต่างๆ สามารถหาทิศทางได้	1. สามารถมองเห็นแง่มุมต่างๆ 2. เห็นความสัมพันธ์ของพื้นที่ 3. สามารถแสดงออกด้วยภาพ 4. สามารถมองเห็นรูปลักษณ์ของสิ่งต่างๆ 5. สามารถหาทิศทางที่วางได้ สามารถจัดรูปฟอร์มต่างๆ ในสมองได้ 6. มีจินตนาการดี มองเห็นการเปลี่ยนแปลง อ่านแผนที่ แผนภูมิได้ดี 7. ชอบที่จะวาด สร้าง ออกแบบ ศึกษาภาพนิ่ง ภาพยนตร์ และทดลอง กับเครื่องจักรกล	1. นักเดินเรือ 2. นักบิน 3. ประติมากร 4. ศิลปิน/นักวาดภาพ 5. สถาปนิก
4. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-kinesthetic Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ร่างกายของตนเองแสดงความคิด ความรู้สึก สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายได้ดี ชอบการเคลื่อนไหว สัมผัส พุดและใช้ภาษาทางกาย	1. สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย รู้จักส่วนต่างๆ ของร่างกายและสามารถแสดงออกได้ 2. ชอบการเคลื่อนไหว สัมผัส พุด และใช้ภาษาทางกาย (Body language) 3. ทำกิจกรรมที่ต้องใช้ร่างกาย เช่น กีฬา เต้นรำ การแสดง การประดิษฐ์สิ่งของได้ดี 4. มีความสามารถในการแสดงท่าทางสามารถพัฒนาการทำงานของร่างกาย 5. เรียนได้ดีถ้ามีโอกาสสัมผัสเคลื่อนไหว และมีปฏิสัมพันธ์กับพื้นที่ว่าง และการสัมผัส	1. นักกีฬา 2. นักเต้นรำ 3. ศัลยแพทย์ 4. นักประดิษฐ์

เชาวน์ปัญญา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558)	ลักษณะของบุคคล (เยาวพา เตชะคุปต์, 2541)	ประเภทของบุคคล (เยาวพา เตชะคุปต์, 2541)
5. ด้านดนตรี (Musical Intelligence) คือ ความสามารถด้านดนตรี ร้องเพลง เล่นดนตรี ตอบสนองต่อเสียงเพลง แยะแยะจำทำนอง เรียนรู้จังหวะดนตรี ไวต่อเสียง คิดท่วงทำนองจังหวะได้	1. ชอบร้องเพลง ฟังเพลง ชอบเล่นดนตรี และตอบสนองต่อเสียงเพลง 2. แยะแยะ จำทำนองเพลง เรียนรู้จังหวะดนตรีได้เร็ว 3. เรียนรู้จังหวะ เสียง และดนตรีได้ดี 4. รู้จักโครงสร้างของดนตรี โครงสร้างในการฟังเพลง 5. ไวต่อเสียง 6. คิดท่วงทำนอง/จังหวะได้ 7. สัมผัสคุณภาพของเสียงได้	1. นักดนตรี 2. นักแต่งเพลง 3. วาทยากร 4. วิศวกร
6. ด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) คือ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ มีความเข้าใจ อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและเจตนาของผู้อื่น รวมทั้งความไวในการสังเกตน้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง เข้าใจผู้อื่น	1. เข้าใจผู้อื่น นำผู้อื่น จัดกลุ่มสื่อสาร ระบุข้อพิพาทได้ 2. ทำงานเป็นกลุ่ม 3. แยะแยะความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ 4. สามารถสื่อความหมายโดยไม่ใช้ภาษาพูดได้ 5. ชอบมีเพื่อนมากๆ ชอบพูดคุยกับคนและร่วมสร้างสรรค์กับคนอื่น 6. เรียนรู้ได้ดีถ้ามีโอกาสได้ร่วมงานกับผู้อื่นหรือมีโอกาสสัมภาษณ์ผู้อื่น 7. รู้จักสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีกับผู้อื่น	1. ครู 2. นักสังคมสงเคราะห์ 3. นักแสดง 4. นักการเมือง 5. พนักงานขายของ
7. ด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) คือ ความสามารถในการรู้จักตนเองและสามารถประพฤติตนได้ดีจากการรู้จักตนนี้ มีสมาธิ มีจิตใจอ่อนโยน มีความเข้าใจตนเอง	1. มีสมาธิ เป็นคนมีจิตใจอ่อนโยน 2. มีความเข้าใจตนเอง ชอบคิดฝัน และหมกมุ่นอยู่กับความรู้สึก/ความคิดของตนเองให้สัตยาบันเป็นเครื่องนำทาง 3. ตระหนักและแสดงความรู้สึกของตนเองได้ 4. มีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนของตนเอง 5. มีความคิดระดับสูงและมีเหตุผล	1. นักจิตวิทยา 2. ผู้นำทางศาสนา

เชาวน์ปัญญา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558)	ลักษณะของบุคคล (เยาวพา เดชะคุปต์, 2541)	ประเภทของบุคคล (เยาวพา เดชะคุปต์, 2541)
	6. ชอบที่จะทำงานคนเดียวและสนใจติดตามสิ่งที่ตนเองสนใจเป็นพิเศษ เรียนรู้ได้ดีถ้ามีโอกาสทำงานโดยลำพังทำโครงการเดี่ยว 7. แสวงหาความสำเร็จในความสนใจและเป้าหมายของตนเอง และต้องการเป็นผู้สร้างสรรค์เรียนรู้โดยวิธีเรียนด้วยตนเองตามจังหวะการเรียนรู้เฉพาะตน	
8. ด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) คือ ความสามารถในการเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ เข้าใจความสำคัญของตนเองกับสิ่งแวดล้อม ตระหนักถึงความสามารถของตนที่จะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ	1. เข้าใจเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ 2. เข้าใจความสำคัญของตนเองกับสิ่งแวดล้อมและตระหนักถึงความสามารถของตนที่จะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ 3. เข้าใจถึงพัฒนาการของมนุษย์และดำรงชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย 4. เข้าใจและจำแนกความเหมือนกันของสิ่งของ 5. เข้าใจการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของสสาร 6. คิดท่วงทำนอง/จังหวะได้ 7. สัมผัสคุณภาพของเสียงได้	1. นักวิทยาศาสตร์
9. ด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence) คือ ความสามารถเกี่ยวกับการจับประเด็นคำถามเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เรียนรู้บริบทของการดำรงอยู่ของมนุษย์ เข้าใจความสัมพันธ์	1. ความไวและความสามารถในการจับประเด็นคำถามที่เกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ 2. เรียนรู้บริบทการดำรงอยู่ของมนุษย์ 3. เข้าใจความสัมพันธ์ของโลกที่เป็นกายภาพและโลกของจิตใจ	1. นักปราชญ์ 2. ผู้นำศาสนา

เชาว์ปัญญา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558)	ลักษณะของบุคคล (เยาวพา เตชะคุปต์, 2541)	ประเภทของบุคคล (เยาวพา เตชะคุปต์, 2541)
ของโลกที่เป็นกายภาพและโลกของ จิตใจ เข้าใจสัจธรรมของโลกและชีวิต	4. มีความรักผู้อื่น 5. การตื่นตัวในการแสดงออกในบาง สถานการณ์ 6. การเข้าใจในวัฒนธรรม การ แสดงออกในด้านอารมณ์ สังคม จริยธรรม 7. เข้าใจหลักปรัชญา หลักศาสนา ต่างๆ	

ความสำคัญของการใช้ทฤษฎีปัญญญาในการจัดการเรียนการสอน

ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 – 2580 ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ จึงได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ที่เน้นทั้งการแก้ไขปัญหาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในปัจจุบัน และการเสริมสร้างและยกระดับการพัฒนา โดยการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลง ในศตวรรษที่ 21 มีการออกแบบระบบการเรียนรู้ใหม่ การเปลี่ยนบทบาทครู การเพิ่มประสิทธิภาพ ระบบบริหารจัดการศึกษา และการพัฒนาระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถกำกับ การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองได้อย่างต่อเนื่อง แม้จะออกจากระบบการศึกษาแล้ว รวมถึงความตระหนัก ถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย ตลอดจนพัฒนาและรักษากลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษของพหุปัญญา แต่ละประเภท นอกจากนี้ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น (12) การพัฒนาการเรียนรู้ มีการออกแบบระบบการเรียนรู้ใหม่ การเปลี่ยนบทบาทครูการเพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการศึกษา และการพัฒนาระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถกำกับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองได้อย่างต่อเนื่องแม้จะออกจากระบบการศึกษาแล้ว ควบคู่กับการส่งเสริมการพัฒนาคนไทยตามพหุปัญญาให้เต็มตามศักยภาพ โดยประกอบด้วย 2 แผนย่อย ดังนี้ 1) การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 และ 2) การตระหนักถึงพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย (สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ, 2561) สอดคล้องกับ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2564) กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน คือ พัฒนาและส่งเสริมผู้เรียนให้ได้รับการพัฒนาพหุปัญญารายบุคคล โดยมีเครื่องมือคัดกรอง/สำรวจแว้ว/วัดความสามารถ ความถนัด สถานศึกษาจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายตอบสนองความแตกต่างทางพหุปัญญาของผู้เรียน โดยออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสอดคล้องตามบริบทและวัฒนธรรม คำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคลตามความถนัด ความสนใจส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีปัญหาในการจัดการเรียนการสอน

บ๊อง เสรีรัตน์ (2544, หน้า 90) กล่าวว่า ทฤษฎีปัญหาไม่ใช่วิธีสอนแต่เป็นแนวทางในการพัฒนาคนให้เจริญสูงสุดตามศักยภาพ และสามารถนำวิธีสอนต่างๆ มาใช้ได้ แต่ต้องใช้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

อรนุช ลิ้มศิริ (2553 : 43-44) กล่าวว่า ทฤษฎีปัญหานั้นเป็นนวัตกรรม อย่างหนึ่งทางการศึกษา นอกจากจะต้องช่วยให้ผู้สอนเข้าใจถึงความสามารถ ความถนัดของตนแล้ว ยังช่วยให้เข้าใจถึงความสามารถ หรือเชาวน์ปัญญาด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนด้วย เชาวน์ปัญญาด้านที่เด่นของผู้เรียนก็จะเป็นสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนผู้นั้น กล่าวคือ ผู้เรียนจะเรียนได้ดีจากเชาวน์ปัญญาด้านนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงควรมีความหลากหลาย โดยจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้เชาวน์ปัญญาด้านนั้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีเชาวน์ปัญญาที่แตกต่างกัน ผู้สอนจึงต้องหาวิธีสอนให้ได้เชาวน์ปัญญารอบทุกด้าน ผู้สอนสามารถนำทฤษฎีปัญหามาประยุกต์ใช้ในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1) การพัฒนาความสามารถให้กับผู้เรียน ควรเริ่มจากการพัฒนาเชาวน์ปัญญาด้านที่เด่นก่อน ซึ่งจะส่งผลให้ความสามารถด้านอื่นพัฒนาขึ้นด้วย เพราะความสามารถแต่ละด้านเกี่ยวโยงสัมพันธ์กัน การที่ให้ผู้เรียนพัฒนาในเชาวน์ปัญญาด้านที่เด่นก่อนจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณค่า มีความสามารถ เกิดทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ยอมรับตนเองและพยายามที่จะทำให้ตนเองดีขึ้น เช่น ผู้เรียนมีเชาวน์ปัญญาทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ควรเรียนรู้จากการเคลื่อนไหว โดยอาจให้ท่องคำศัพท์ขณะที่ปรบมือให้จังหวะ หรือกระโดดตบไปด้วย

2) ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นหาเอกลักษณ์ของตน ภาควิชาในเอกลักษณ์ ของตนและเคารพในเอกลักษณ์ของผู้อื่น รวมทั้งเห็นคุณค่าและเรียนรู้ที่จะใช้ความแตกต่างของแต่ละบุคคลให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข เห็นคุณค่า ของตน และเคารพผู้อื่นและอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกัน

3) ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เช่น จัดชมรมวิชาการ ชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติ ชมรมหมากรุก ชมรมยูทูป จัดเวทีประกวด เล่นดนตรี แต่งเพลง แต่งกลอน เล่นกีฬา หรือนำผู้ที่มีความสามารถทางด้านดนตรีไปสถานวิทยุโทรทัศน์ นำผู้ที่ชอบพ็อนรำไปฝึกพ็อนรำกับแม่บ้านในหมู่บ้าน ผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาด้านภาษาและด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล แบ่งกลุ่มไปสัมภาษณ์ผู้ที่ตนคิดว่าเป็นนักสู้เพื่อชีวิต โดยศึกษาเทคนิคการสัมภาษณ์ก่อนออกไปสัมภาษณ์จริง และกลับมานำเสนอผลงาน เป็นต้น

4) ส่งเสริมให้ผู้เรียนถ่ายทอดสิ่งที่เรียนรู้ในลักษณะที่แตกต่างกัน ตามความสามารถ ความถนัดในการเรียนรู้ เช่น ผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาด้านดนตรี อาจนำความรู้ที่ได้มาแต่งเป็นเพลงมีดนตรีประกอบ ผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาด้านภาษา อาจถ่ายทอดเป็นคำกลอน หอมลำ ลิเก หรือผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์อาจถ่ายทอดออกมาในลักษณะรูปภาพแผนผังความคิด

5) การประเมินผลควรประเมินหลาย ๆ ด้าน นอกเหนือจากการใช้แบบทดสอบ เพื่อวัดความสามารถทางเชาวน์ปัญญาด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น การประเมินผลต้องครอบคลุม ความสามารถในการแก้ปัญหาหรือการสร้างสรรค์งานโดยใช้อุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับเชาวน์ปัญญาด้านนั้นๆ

Gardner กล่าวว่า โรงเรียนและวัฒนธรรมส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับเชาวน์ปัญญาด้านภาษาและตรรกะและคณิตศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ (Fasko 2001:126) อย่างไรก็ตาม Gardner กล่าวว่าเราควรให้ความสนใจกับบุคคลที่มีความสามารถในเชาวน์ปัญญาอื่นๆ เช่นกัน เช่น ศิลปิน สถาปนิก นักดนตรี นักธรรมชาติวิทยา นักออกแบบ นักเต้น นักบำบัด ผู้ประกอบการ และคนอื่นๆ เด็กจำนวนมากที่มีพรสวรรค์เหล่านี้ไม่ได้รับการสนับสนุนมากนักในโรงเรียน ดังนั้น ทฤษฎีพหุปัญญาจึงสร้างการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในวิธีการบริหารโรงเรียน แสดงให้เห็นว่าผู้สอนควรนำเสนอบทเรียนในรูปแบบต่างๆ โดยใช้ดนตรี การเรียนรู้แบบร่วมมือ กิจกรรมศิลปะ การแสดงบทบาทสมมติ มัลติมีเดีย ทัศนศึกษา การสะท้อนความคิดภายใน และอื่นๆ อีกมากมาย (Armstrong, 2000) ผู้สอนต้องใช้วิธีการและกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนทุกคน ไม่ใช่แค่เฉพาะผู้เรียนที่เก่งด้านการอ่านและการเขียนเท่านั้น ทฤษฎีนี้สามารถใช้ได้หลายวิธีและได้ผลดีในระบบโรงเรียนทั้งหมด ทฤษฎีนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้เชาวน์ปัญญาที่หลากหลาย (Nolan 2003:119) สอดคล้องกับ Christison (1999) ระบุว่าผู้สอนที่ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในหลักสูตร ทำให้ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้นเมื่อใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ตรงกับจุดแข็งของเชาวน์ปัญญา

จากการศึกษาการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในการจัดการเรียนการสอนพบว่า ต้องกระตุ้นจุดแข็งของผู้เรียน และต้องรู้จักตัวเอง โดยดำเนินการประเมินพหุปัญญาของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และหาแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา ซึ่งผู้สอนควรนำเสนอบทเรียนในรูปแบบต่างๆ โดยใช้ดนตรี การเรียนรู้แบบร่วมมือ กิจกรรมศิลปะ การแสดงบทบาทสมมติ มัลติมีเดีย ทัศนศึกษา การสะท้อนความคิดภายใน และอีกหลากหลาย หากมีการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับพหุปัญญาของผู้เรียนจะช่วยพัฒนาและส่งเสริมทักษะทางภาษาได้ ต้องใช้วิธีการและกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนทุกคน ไม่ใช่แค่เฉพาะผู้เรียนที่เก่งด้านการอ่านและการเขียนเท่านั้น ทฤษฎีนี้สามารถใช้ได้หลายวิธีและได้ผลดีในระบบโรงเรียนทั้งหมด ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น เมื่อใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ตรงกับจุดแข็งของเชาวน์ปัญญา ในผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้นเมื่อใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ตรงกับจุดแข็งของเชาวน์ปัญญา

กลยุทธ์การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาพหุปัญญา

การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมเชาวน์ปัญญาทุกๆ ด้านของผู้เรียนและเอื้อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนา มีความคิด ทักษะ ค่านิยม วิธีการคิด นัยของการแสดงออก และวิธีการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ในระยะยาว คือ การเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ บนหลักการ 5 ประการ คือ 1) ผู้เรียนทุกคนมีสมองไม่เหมือนใคร 2) ต้องกระตุ้นจุดแข็งของผู้เรียน 3) ผู้เรียนต้องรู้จักตัวเอง 4) การมีความสัมพันธ์กับจิตและมีอารมณ์เป็นทางเสีย และ 5) ต้องทำให้การเรียนรู้ที่มีความหมาย โดยดำเนินการ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2564) ดังนี้

1. ประเมินพหุปัญญาของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

เมื่อทราบผลการประเมินพหุปัญญาเป็นรายบุคคลแล้ว นำข้อมูลมาเพื่อจัดทำแผนพัฒนาผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อเปรียบเทียบผลลัพธ์การพัฒนาพหุปัญญาของผู้เรียน เมื่อสิ้นสุดภาคเรียน เพื่อเปรียบเทียบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษามีความก้าวหน้ามากขึ้นหรือดีขึ้นหรือไม่

2. แนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา

ผู้สอนมีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่พัฒนาเชาวน์ปัญญาทั้ง 9 ด้าน มีแนวทางดังนี้

2.1 การออกแบบพื้นที่เพื่อพัฒนาพหุปัญญา

พื้นที่ (Space) ในที่นี้มีความหมายกว้างกว่า สถานที่ (Place) เป็นพื้นที่ทางกายภาพ แต่รวมถึงมิติของการมีปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากการมีส่วนร่วมในการกำหนดและสร้างสรรค์ จัดจำ กำหนด ผลลัพธ์และความสำเร็จของพื้นที่นั้นด้วย ได้แก่

1) พื้นที่ในมิติทางกายภาพ คือ การจัดพื้นที่ในห้องเรียน โรงเรียน ในบ้าน หรือชุมชนที่ส่งเสริมการจัดกิจกรรมสัมพันธ์กับการพัฒนาเชาวน์ปัญญาด้านต่างๆ เช่น ด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล ได้แก่ แบ่งกลุ่มผู้เรียนเพื่อสร้างประโยค ด้านเข้าใจตนเอง ได้แก่ ทำแบบฝึกหัดเสริมทักษะ ด้านธรรมชาติวิทยา ได้แก่ ใช้วัสดุที่หาได้รอบตัวในการอธิบายและสรุปความรู้

2) พื้นที่ในมิติสัมพันธ์ของการมีปฏิสัมพันธ์ คือ พื้นที่ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน หรือผู้ปกครองกับผู้เรียน สามารถส่งเสริมเชาวน์ปัญญาของผู้เรียนแต่ละด้านตามความสนใจและความถนัด ด้านการสร้างสรรค์ สร้างคุณค่า รวมถึงกำหนดผลลัพธ์และความสำเร็จในการส่งเสริมเชาวน์ปัญญาที่หลากหลาย

3) พื้นที่ดิจิทัล (Digital space) ชุดหรือแหล่งของข้อมูลสารสนเทศในรูปแบบดิจิทัลที่ผู้สอนออกพื้นที่ไว้สำหรับการป้อนข้อมูลสารสนเทศให้แก่ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศกับผู้เรียน กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการของผู้เรียนและส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างไม่มีสิ้นสุด

2.2 การใช้รูปแบบ A²D เพื่อพัฒนาพหุปัญญา

รูปแบบ A²D หรือ A square D มีโครงสร้างที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ อักษร A จำนวน 2 ตัวอักษร อักษร D จำนวน 1 ตัวอักษร แต่ละตัวอักษรมีความหมายดังนี้

อักษร A ตัวแรก (A₁) คือ Area of intelligences หรือพื้นที่ของเชาวน์ปัญญาทั้ง 9 ด้าน หมายถึง ความสามารถทางสมองของผู้เรียนตามทฤษฎีของการ์ดเนอร์ ทั้ง 9 ด้าน ที่ส่งผลต่อการคิด การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การเรียนรู้ และการดำรงชีวิตของผู้เรียน

อักษร A ตัวที่สอง (A₂) คือ Learning activity หรือ กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การปฏิบัติของผู้เรียนในห้องเรียนและนอกห้องเรียนที่ถูกออกแบบมาให้สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้เรียนมีความชอบ มีความถนัดและส่งเสริมการพัฒนาเชาวน์ปัญญาทั้ง 9 ด้าน ของผู้เรียน

อักษร D คือ Digital platform หรือ ฐานดิจิทัล แพลตฟอร์ม หรือแอปพลิเคชัน หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปที่สนับสนุนการเรียนรู้และส่งเสริมการพัฒนาเชาวน์ปัญญาทั้ง 9 ด้าน ของผู้เรียน

เงื่อนไขสู่ความสำเร็จ

การส่งเสริมและพัฒนาพหุปัญญาที่หลากหลายของผู้เรียนมีความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ เพื่อให้คนไทยมีศักยภาพมีการส่งเสริมความถนัด และสร้างความเป็นเลิศหรือความเชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ ควรสร้างทัศนคติและปัจจัยที่จะทำให้เกิดความสำเร็จ ดังนี้

- มีความเชื่อในศักยภาพของผู้เรียน โดยต้องเชื่อว่าเด็กทุกคนมีศักยภาพ ควรหมั่นมองเกี่ยวกับศักยภาพของผู้เรียนเป็นองค์รวมอย่างกว้างขวาง ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ทั้งวิชาการ วิชาชีพ วิชาชีวิต วิชาชีพ คุณธรรม และสุนทรียะต่างๆ มีความเข้าใจในความแตกต่างหลากหลายของผู้เรียน และเชื่อว่าผู้เรียนทุกคนมีศักยภาพในการเรียนรู้และพัฒนาได้ตามวัย ตามความพร้อม และบริบทที่กระตุ้นสนับสนุน

- จัดการเรียนรู้ตามถนัด จัดทำสารสนเทศและแผนพัฒนาผู้เรียนรายบุคคล มีการคัดกรองพหุปัญญาของผู้เรียน แล้วนำสารสนเทศมาวางแผนจัดทำหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลายให้สอดคล้องตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด

- พัฒนาครูสู่การจัดการเรียนรู้ใหม่ ครูต้องปรับบทบาทเป็นโค้ชการเรียนรู้ของผู้เรียน สามารถดึงศักยภาพที่โดดเด่นของผู้เรียนออกมาพัฒนาให้เต็มที่ และเสริมจุดอ่อนให้ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม

- ประยุกต์ใช้เทคโนโลยี สื่อและเทคโนโลยีสามารถกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญาด้านต่างๆ ได้ตามความสนใจ และบริบทของเนื้อหาวิชา ก่อให้เกิดการพัฒนาพหุปัญญาที่หลากหลายบนพื้นฐานเทคโนโลยีที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

- มีความร่วมมือกับผู้ปกครองและทุกภาคส่วน โดยจำเป็นต้องได้รับการดูแล สนับสนุน และช่วยเหลือผู้เรียน จำเป็นต้องมีความร่วมมือทุกภาคส่วน เพื่อส่งต่อผู้เรียนสู่สถาบันการศึกษาในสาขาที่ตรงกับความต้องการ หรือเพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะประกอบอาชีพตามถนัดต่อไป

จากการศึกษากลยุทธ์การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาพหุปัญญา พบว่า การเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต ต้องกระตุ้นจุดแข็งของผู้เรียนและให้ผู้เรียนต้องรู้จักตัวเอง โดยดำเนินการ 1. ประเมินพหุปัญญาของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และ 2. จัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา โดยใช้รูปแบบ A²D โดย อักษร A ตัวแรก (A1) คือ Area of intelligences หรือพื้นที่ของเขาวงกตปัญญากทั้ง 9 ด้าน อักษร A ตัวที่สอง (A2) คือ Learning activity หรือกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงตามเขาวงกตปัญญากทั้ง 9 ด้าน อักษร D คือ Digital platform หรือ ฐานดิจิทัลแพลตฟอร์ม หรือแอปพลิเคชันที่สนับสนุนการเรียนรู้และส่งเสริมการพัฒนาเขาวงกตปัญญากทั้ง 9 ด้าน ของผู้เรียน สำหรับเงื่อนไขสู่ความสำเร็จนั้น คือต้องมีความเชื่อในศักยภาพของผู้เรียน ทุกคนมีศักยภาพในการเรียนรู้และพัฒนาได้ตามวัย ตามความพร้อม และบริบทที่กระตุ้นสนับสนุน โดยมีการคัดกรองพหุปัญญาของผู้เรียน แล้วนำสารสนเทศมาวางแผนจัดทำหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลายให้สอดคล้องตามความถนัดและความสนใจของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด ผู้สอนต้องปรับบทบาทเป็นโค้ชการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถดึงศักยภาพที่โดดเด่นของผู้เรียนออกมาพัฒนาให้เต็มที่ มีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี และได้รับความร่วมมือกับทุกภาคส่วน

แบบสอบถามพหุปัญญา

ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาแบบคัดกรองที่ทางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้พัฒนาขึ้น โดยมีสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาได้จัดทำคู่มือคัดกรองพหุปัญญาขึ้น เพื่อส่งเสริมความถนัดและพหุปัญญาที่หลากหลายของผู้เรียน เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับผู้สอนและผู้ปกครองในการวัดพหุปัญญาที่หลากหลายของผู้เรียนให้ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2564)

สำหรับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาสามารถใช้แบบสอบถามพหุปัญญาที่ได้รับการพัฒนาโดย McKenzie (1999) (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory) เป็นเครื่องมือหนึ่งที่สูงขึ้นเพื่อระบุประเภทของสติปัญญา ซึ่งมีนักวิจัยจำนวนมากได้นำแบบสอบถามพหุปัญญาของ McKenzie (1999) ไปใช้ในการสำรวจพหุปัญญาในงานวิจัยของตนเอง เช่น Marefat (2007) ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี EFL อิหร่านทั้งหญิงและชายจำนวน 72 คน (อายุ 19-27 ปี) ที่เรียนวรรณคดีอังกฤษและการแปล โดยเก็บข้อมูลจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาในบทความสามเรื่องกับแบบสอบถามพหุปัญญาของ McKenzie (1999) พบว่า เขาวนปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว เขาวนปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต และเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล มีส่วนช่วยมากที่สุดในการทำนายคะแนนการเขียนของนักศึกษา ส่วน Shafiee, Mobini, Namaziandost and Ghodoosi (2020) ได้ศึกษา การมีส่วนร่วมของพหุปัญญาในการเขียนภาษาที่สอง (L2) ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language: EFL) นอกจากนี้งานวิจัยของ Sarani and Malmir (2020) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพหุปัญญาเป็นตัวทำนายความรู้เชิงปฏิบัติภาษาต่างประเทศ: กรณีวิจารณ์ทั้ง 5 ที่พบบ่อยในภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสำรวจพหุปัญญาของ McKenzie (1999) ในงานวิจัยด้วย

แนวทางการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา

แนวทางการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญาพหุปัญญา โดยอ้างอิงจาก บังอร เสรีรัตน์ (2544), สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2564), วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒนา (2564), Armstrong (2000), Armstrong (2009) และ Campbell et al. (2003), และ Safrianti (2019) ดังนี้

1. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านภาษา

การจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านภาษาเป็นวิธีการที่ใช้ปกติทั่วไป คือ

- การฟัง ได้แก่ การฟังเทปเรื่องราว ฟังนิทาน ฟังข่าว ฟังการสนทนา ฟังการบรรยาย
- การพูดอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ได้แก่ การนำเสนอด้วยวาจาต่อผู้อื่น การสนทนา การถกเถียง การโต้แย้ง
- การเล่าเรื่อง ได้แก่ การเล่าเรื่องเกี่ยวกับหัวข้อใด ๆ ที่กำลังศึกษาอยู่
- การอ่าน ได้แก่ การอ่านเงียบ การอ่านออกเสียง และการอ่านเป็นกลุ่ม/ร่วมกัน/ต่อเนื่องเพื่อความเข้าใจ

- การเขียน ได้แก่ การทำแบบฝึกหัดการเขียน การจดบันทึก การเขียนสรุปหรือรายงาน และการบันทึกไดอารี่/บันทึกประจำวัน เพื่อติดตามความคิดและแนวคิดของตนเอง

- การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ได้แก่ การเขียนงานต้นฉบับ เช่น เรื่องราว เรียงความ บทกวี

2. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

โดยปกติแล้วเขาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์จะสอดคล้องกับวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ แต่เขาวนปัญหานี้สามารถใช้ได้ในวิชาอื่นได้เช่นกัน แนวทางการจัดการเรียนการสอน ได้แก่

- เกมรูปแบบตรรกะ ได้แก่ สร้างปริศนาหรือปริศนาที่ทำทนายให้ผู้เรียนค้นหาเหตุผลหรือรูปแบบที่ซ่อนอยู่

- การนำเสนอเชิงตรรกะ/ลำดับ ได้แก่ การคิดค้นคำอธิบายเชิงตรรกะแบบจุดต่อจุดสำหรับรายการต่างๆ หรือการนำเสนอเนื้อหาอย่างเป็นระบบ

- ลำดับตัวเลข/รูปแบบ ได้แก่ การตรวจสอบข้อเท็จจริงเชิงตัวเลขหรือการรวบรวมและวิเคราะห์สถิติเกี่ยวกับหัวข้อหนึ่งๆ

- การแก้ไขปัญหา ได้แก่ การระบุขั้นตอนที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขปัญหาสถานการณ์

- การสร้างความสัมพันธ์ ได้แก่ การสร้างความเชื่อมโยงที่มีความหมายระหว่างความคิดที่แตกต่างกัน

3. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์

เป็นความสามารถทางสมองของผู้เรียนที่เข้าใจและประมวลผลข้อมูลโดยการคิดเชิงตรรกะ และการจินตนาการในการสร้างสิ่งใหม่ๆ ได้แก่

- การใช้/การสร้างสื่อช่วยสอน ได้แก่ การใช้บัตรคำศัพท์ ภาพวาด แผนภูมิ ภาพตัดปะ กราฟ ตาราง ไดอะแกรม แผนผังลำดับงาน สไลด์ ประติมากรรม และการชมวิดีโอ/ภาพยนตร์ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้และส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างสื่อช่วยสอนด้วยตนเอง

- Mind Mapping ได้แก่ การสร้างหรือจัดเรียงกิจกรรมการสร้างแผนที่ภาพ เช่น คำศัพท์

- การจัด/ตกแต่งสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ส่งเสริมให้ผู้เรียนตกแต่งกระดานข่าวหรือจัดมุมเรียนรู้ เช่น มุมอ่านหนังสือนิทาน

- การถ่ายภาพงานสำหรับงานที่ได้รับมอบหมาย

- จัดแสดงโปสเตอร์

4. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเชาวน์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว

เป็นการส่งเสริมทักษะที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของร่างกายและการลงมือทำกิจกรรมต่างๆ เป็นการใช้ร่างกายในการเรียนรู้ ได้แก่

- การกระทำทางกายภาพ ได้แก่ การจัดเตรียมและการดำเนินการตอบสนองทางกายภาพทั้งหมด (TPR) และกิจกรรมลงมือทำ

- ภาษากาย ได้แก่ การตีความหรือแสดงความเข้าใจความคิดในการเคลื่อนไหวทางกายภาพ

- การแสดงบทบาทสมมติ/การแสดงใบ้ ได้แก่ การแสดงตัวละครเพื่อแสดงความเข้าใจของหัวข้อที่ศึกษา

- การแสดงละคร ได้แก่ การสร้างละครขนาดสั้นที่แสดงให้เห็นการโต้ตอบกันของหัวข้อที่ศึกษาศึกษา

- เกมกีฬา ได้แก่ การสร้างการแข่งขันหรือเกมตามที่กำหนดที่เกี่ยวข้องกับความรู้ในหัวข้อที่ศึกษา

- ทัศนศึกษานอกสถานที่ ได้แก่ การจัดทัศนศึกษาเพื่อรับความรู้จากประสบการณ์จริงนอกห้องเรียน

5. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเชาวน์ปัญญาด้านดนตรี

เป็นการเน้นทักษะในการรับรู้และสร้างสรรค์เสียงดนตรี ผ่านการฟัง การเล่นเครื่องดนตรี การร้องเพลง การจดจำจังหวะ รวมถึงการมีจินตนาการทางดนตรี ได้แก่

- การฟังเพลง/การฟังเพลง ได้แก่ การฟังจังหวะดนตรี, การบันทึกเสียงดนตรีหรือเพลง
- การร้องเพลง/ฮัมเพลง ได้แก่ การแต่งเพลงสำหรับชั้นเรียน ทีม หัวข้อการศึกษา หรือการค้นหาเพลงที่มีอยู่ซึ่งเสริมหัวข้อ
- การเล่นเครื่องดนตรี ได้แก่ การใช้เครื่องดนตรีในการสร้างเสียงสำหรับบทเรียน
- การแต่งเพลง/สร้างสรรค์ดนตรี ได้แก่ การแต่งเพลงและสร้างสรรค์ดนตรีเพื่อเอฟเฟกต์เสียงในการแสดงละครหรือเพื่อเสริมการเรียนการสอน
- การร้องแร็ป/แจ๊ส ได้แก่ การผลิตหรือใช้รูปแบบจังหวะ เช่น การร้องแร็ป/แจ๊ส เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจำคำ โครงสร้างประโยค แนวคิด ความคิด หรือกระบวนการบางอย่างได้

6. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล

เป็นการเรียนการสอนที่เน้นความเข้าใจและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เกี่ยวข้องกับการสังเกตพฤติกรรมและอารมณ์ของผู้อื่น รวมถึงการมีทักษะการทำงานร่วมกัน ได้แก่

- การสื่อสารระหว่างบุคคล ได้แก่ เน้นที่วิธีการที่ผู้สอนและผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันและวิธีปรับปรุงความสัมพันธ์
- การให้และรับข้อเสนอแนะ ได้แก่ การเสนอข้อมูลเกี่ยวกับผลงานของตนเองหรือเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง และยอมรับข้อเสนอแนะหรือปฏิกิริยาของผู้อื่นต่อผลงานของตนเองหรือเกี่ยวกับความคิดเห็นเช่นกัน
- กลยุทธ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ ได้แก่ การใช้การทำงานเป็นทีมที่มีโครงสร้างเป็นหัวข้อการเรียนรู้และ/หรือการฝึกปฏิบัติการเรียนรู้ของเพื่อน
- การทำงานเป็นคู่และงานกลุ่ม ได้แก่ การสำรวจและการอภิปรายปัญหาหัวข้อกับคู่หรือกับผู้อื่นในทีม
- ปริศนาภาพต่อ/เรื่องราวแบบแยกส่วน ได้แก่ การแบ่งภาพหรือเรื่องราวออกเป็นส่วนๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกันและกันเกี่ยวกับกระบวนการในการนำภาพหรือเรื่องราวกลับคืนสู่รูปแบบดั้งเดิม

7. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง

เป็นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการรู้จักและเข้าใจตนเอง ทั้งอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และความสามารถของตนเอง รวมทั้งเป้าหมายและความมั่นใจในการเรียนรู้ ได้แก่

- การศึกษาอิสระ/โครงการ ได้แก่ ส่งเสริมให้ผู้เรียน ศึกษาค้นคว้าอิสระสำหรับการกำหนดเป้าหมาย การวางแผนกระบวนการ การประเมินตนเอง และการเลือกการบ้าน
- การบันทึกบันทึกประจำวัน/บันทึกส่วนตัว/ไดอารี่ ได้แก่ ให้ผู้เรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้หรือไดอารี่ของตนเอง
- จดจ่อ/สมาธิ ได้แก่ การเรียนรู้ความสามารถในการจดจ่อกับความคิดหรือภารกิจเดียว
- กลยุทธ์ในการคิด ได้แก่ เรียนรู้รูปแบบการคิดที่จะใช้งาน

- เขียนสะท้อนความคิดของตนเองเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน

8. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

เป็นการเรียนการสอนที่พัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการสังเกต แยกแยะ เข้าใจธรรมชาติ เข้าใจสิ่งมีชีวิต และกระบวนการทางธรรมชาติ ได้แก่

- การพบปะธรรมชาติ/ทัศนศึกษานอกสถานที่ ได้แก่ ออกไปนอกสถานที่ด้วยตนเองเพื่อพบประสบการณ์ในธรรมชาติและ/หรือการนำธรรมชาติเข้ามาในห้องเรียนผ่านทางวิดีโอ วัตถุ สัตว์ พืช
- การจำแนกประเภท ได้แก่ จำแนกประเภทวัตถุเพื่อทำความเข้าใจลักษณะของวัตถุธรรมชาติ
- แบบฝึกหัดกระตุ้นประสาทสัมผัส ได้แก่ การให้ประสาทสัมผัสได้รับเสียง กลิ่น รส สัมผัส และภาพของธรรมชาติ
- ห้องปฏิบัติการปฏิบัติจริง ได้แก่ การทำการทดลองหรือกิจกรรมที่ใช้สิ่งของจากธรรมชาติ
- การจำลองโลกธรรมชาติ ได้แก่ การสร้างหรือแสดงธรรมชาติในรูปแบบต่างๆ เช่น การถ่ายภาพหรือการวาดภาพ

9. แนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต

เป็นความสามารถในการตั้งคำถามเกี่ยวกับความหมายของชีวิต จักรวาล ศีลธรรม และคุณค่าทางจิตวิญญาณ ได้แก่

- การทำกิจกรรมด้านสาธารณประโยชน์
- การเรียนรู้ปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง การเข้าใจในเหตุและผลของการเปลี่ยนแปลง
- การจัดกิจกรรมพี่สอนน้อง เพื่อนช่วยเพื่อน จิตอาสาพัฒนา
- เรียนรู้การทำความเข้าใจธรรมชาติของชีวิต ความสัมพันธ์ของชีวิตกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว
- การเรียนรู้ปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง การเข้าใจในเหตุและผลของการเปลี่ยนแปลง

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา

การนำทฤษฎีพหุปัญญามาประยุกต์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หฤทัย กาศวิบูลย์ (2549) ได้เสนอว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญานั้น มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนรู้ 4 แบบ กล่าวคือ

1. การเรียนรู้แบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner Center) เพราะการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญาเป็นการตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งผู้เรียนสามารถพัฒนาและเสริมความสามารถพิเศษทุกด้านของตนให้แข็งแกร่งได้ เช่น การสอนเขาวนปัญญาด้านภาษา
2. การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เนื่องจากเป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม มีทักษะทางสังคมที่จะอยู่กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การสอนเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล คือ มีกิจกรรมการพูดปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกันการทำงานกลุ่มร่วมใจ เขาวนปัญญาด้านภาษา เช่น การอภิปรายกลุ่ม การระดมพลังสมอง เป็นต้น

3. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งจะเน้นการสอนภาษาที่ส่งเสริมทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียนสำคัญ เช่น เชวณปัญญาด้านภาษา มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดอภิปราย เขียนสรุปความ อ่านออกเสียง เป็นต้น การสอนเชวณปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ เช่น การเขียนผังความคิด การเล่นเกม เป็นต้น

4. การเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (Brain-based learning) เป็นการใช้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสมองเป็นเครื่องมือในการออกแบบการเรียนรู้ โดยอาจจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียน สังเกตความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง และสร้างโอกาสที่จะปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การสอนเชวณปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง ให้ผู้เรียนมีการเขียนบันทึก เขียนเรื่องราวของตนเอง การเล่นเกมที่ต้องเล่นคนเดียว เป็นต้น หรือการสอนเชวณปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล เช่น ให้มีกิจกรรมเพื่อนสอนเพื่อน หรือการระดม พลังสมอง (Brainstorming) เป็นต้น

ซึ่งตรงกับที่ Lin (2002, อ้างใน Ceres, 2007) ได้ยกตัวอย่างวิธีการสอนแบบต่างๆ ให้กับผู้เรียนที่มีความถนัดด้านต่างๆ เช่น การสอนแบบ Silent Way เพื่อพัฒนาทักษะการคิดของตัวเองกับผู้เรียนที่มีเชวณปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal intelligence) โดดเด่น การสอนแบบ Total Physical Response ในการเรียนที่มีการแสดงออกทางร่างกายกับผู้เรียนที่มีเชวณปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily/ Kinesthetic Intelligence) การสอนแบบ Suggestopedia ใช้ดนตรีส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา สำหรับผู้เรียนที่มีเชวณปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) โดดเด่น เป็นต้น

สำหรับการศึกษางานวิจัยพบว่า การบูรณาการทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับการสอนภาษาอังกฤษของ Ahmad (2022) อธิบายว่า การสอนแบบเงียบ (Silent Way) การสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching) และการสอนแบบอื่นๆ ได้มีการพัฒนาขึ้น โดยการสอนแบบชักชวน ช่วยเพิ่มเชวณปัญญาทางดนตรีและเชวณปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง รวมทั้ง เชวณปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ และเชวณปัญญาด้านภาษา สำหรับการสอนภาษาแบบสื่อสาร สามารถพัฒนาได้เชวณปัญญาทุกด้าน ซึ่งขึ้นอยู่กับสื่อ และกลยุทธ์ของผู้สอน ในส่วนของการสอนแบบเงียบ สามารถพัฒนาเชวณปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง เชวณปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ เชวณปัญญาด้านภาษา เชวณปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว เชวณปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ และเชวณปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล

ตาราง 2 แสดงกลยุทธ์ในการสอนกับเชวณปัญญาของ Armstrong (2009)

Area of Intelligence	The strategies
Linguistics Intelligence	Brain Storming Storytelling Journaling
Logical-Mathematical Intelligence	Calculations and quantifications

Area of Intelligence	The strategies
	Categorize and classify things. Using the Method of Socratic Inquiry Scientific methods
Spatial Intelligence	Visualization Color cues Idea Sketching Graphic Symbols
Bodily- kinesthetic Intelligence	Acting Roleplaying Hands-on Thinking
Musical Intelligence	Singing performance Speaking rhythmically Playing musical instrument
Interpersonal intelligence	Peer Sharing activities Group works. Workshop
Intrapersonal Intelligence	Self-Reflection Personal Connections Silence Moments
Naturalist Intelligence	Go on nature walks. Watch nature documentaries Visit a park
Existential Intelligence	Pondering the meaning of life. Getting involved with special causes. Working with charity groups

พรชนนี ภูมิไชยา และนิธิตา อติภักทรนันท์ (2564) ได้ศึกษา การใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่ามีการอ้างอิงแนวคิดขั้นตอนการสอนโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญาของ Lazear (1991) มีขั้นตอน ดังนี้

1. นำเข้าสู่บทเรียน

เขาวนปัญญาด้านดนตรี: ผู้สอนกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยเพลง

เขาวนปัญญาด้านภาษา: เกมบิงโกคำศัพท์

เขาวนปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว: ขยับกาย ขยับสมอง (Brain

Gym)

2. ขั้นก่อนการอ่าน

เชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์: โดยผู้สอนอาจใช้ภาพเพื่อให้นักเรียนทายว่าเรื่องที่จะเรียนเกี่ยวกับเรื่องอะไร หรือเล่นเกมจิ๊กซอว์โดยให้นักเรียนทายรูปที่อยู่ภายใต้กระดาษที่เขียนหมายเลขกำกับไว้ว่าเป็นรูปอะไร

เชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์และเชาวน์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว: ผู้สอนสอนคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านโดยใช้บัตรภาพและการแสดงท่าทาง

เชาวน์ปัญญาด้านภาษา: ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์เพื่อเป็นการฝึกภาษา

เชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์และเชาวน์ปัญญาด้านภาษา: ให้นักเรียนเล่นเกมวาดภาพตามคำบอก และทบทวนคำศัพท์เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้นในกรณีที่บทอ่านเกี่ยวกับเรื่องธรรมชาติ

เชาวน์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา: ผู้สอนให้นักเรียนทำการสำรวจธรรมชาตินอกห้องเรียน เช่นการสำรวจแมงมุมที่บ้านของนักเรียน

3. ขั้นระหว่างการอ่าน

เชาวน์ปัญญาด้านภาษา: การอ่านออกเสียง เช่น การอ่านแบบลูกโซ่ (Chain Reading) การอ่านซ้ำ (Echo Reading) จากนั้นผู้สอนให้นักเรียนอ่านจับใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า

4. ขั้นหลังการอ่าน

เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล: ใช้เกมเพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนตอบคำถามและช่วยกันคิดหาคำตอบภายในกลุ่มเช่นเกมบันไดงู

เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคลและเชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง: อภิปรายกลุ่มและเขียนแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลต่อบทอ่านในใบงานของตนเอง

เชาวน์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์: กิจกรรมการเขียนผังเรื่องราวหรือการเขียนผังความคิด

5. ขั้นสรุปบทเรียน (Wrap-up) ผู้สอนกับนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน

ชมพูฑูท ปันนำ นิธิดา อติภัทนันท์และวิไลพร ธนสุวรรณ (2562)

1. เชาวน์ปัญญาด้านภาษา: เกมบิงโกคำศัพท์ เกมออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ตชื่อ Kahoot และตอบคำถามจากบทอ่าน

2. เชาวน์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์: บัตรภาพ บัตรคำโปรแกรมนำเสนอ PowerPoint เกมจิ๊กซอว์ภาพปริศนา เขียนผังมโนทัศน์

3. เชาวน์ปัญญาด้านดนตรี: คลิปวิดีโอจาก YouTube หรือจาก Learning Site ต่างๆ

4. เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล: เกมกระดานบอกคำศัพท์ (Slap the Board / Fly Swatter) เกมทายใจไขความจริง (Truth or Lie) เกม Find Someone Who....

5. เชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง: ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อตรวจสอบความเข้าใจด้านคำศัพท์แบบฝึกหัดต่างๆ เพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจ

นิพัทธา สังข์ชัย และวิเชียร อารังโสติสสกุล (2567) ได้กล่าวถึง วิธีสอน กลยุทธ์ และกิจกรรมสำหรับการสอนภาษาต่างประเทศตามทฤษฎีพุทธิปัญญา ดังนี้

1. เชวณปัญญาด้านภาษา

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) และการสอนแบบเงียบ (Silent Way)

กลยุทธ์ ได้แก่ การระดมความคิด (Brain Storming) การเล่าเรื่อง (Storytelling) การเขียนบันทึก (Journal Writing) การบันทึกเสียง (Tape Recording) และ การตีพิมพ์ (Publishing)

กิจกรรม ได้แก่ เกมบิงโกคำศัพท์ ฝึกออกเสียงคำศัพท์ วาดภาพตามคำบอก อ่านจับใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า เขียนไดอารี่ การเล่าเรื่องตลกและเรื่องราวต่างๆ การเขียนจดหมาย

2. เชวณปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) และการสอนแบบเงียบ (Silent Way)

กลยุทธ์ ได้แก่ การจัดหมวดหมู่และจำแนกสิ่งต่างๆ

กิจกรรม ได้แก่ ฟังเรื่องราวหรือการเขียนผังความคิด การนำเสนอลำดับของเหตุการณ์ในเรื่องราวหรือข้อความ

3. เชวณปัญญาด้านมิติสัมพันธ์

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) และการสอนแบบเงียบ (Silent Way)

กลยุทธ์ ได้แก่ การสร้างภาพ สัญญาณสี การร่างไอเดีย และสัญลักษณ์กราฟิก

กิจกรรม ได้แก่ เกมจิ๊กซอว์ วาดภาพตามคำบอก แผนที่ความคิด การจับคู่ภาพกับคำ การใช้แผนที่

4. เชวณปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) และการสอนแบบเงียบ (Silent Way)

กลยุทธ์ ได้แก่ การแสดง การเล่นตามบทบาท การลงมือปฏิบัติ การคิด คำตอบทางร่างกายละครในห้องเรียน

กิจกรรม ได้แก่ Brain Gym การวาดภาพ การระบายสี การแสดงท่าทาง การแสดงละคร การทำแบบจำลองของวัตถุ และการใช้วัตถุจริง การเต้นรำ การใช้ร่างกายเพื่อแสดงอารมณ์

5. เชวณปัญญาด้านดนตรี

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) และการสอนแบบเงียบ (Silent Way)

กลยุทธ์ ได้แก่ การร้องเพลง การพูดจังหวะ การเล่นเครื่องดนตรี

กิจกรรม ได้แก่ เพลง บทกลอน บทกลอน การเล่นเพลงเพื่อแนะนำเนื้อหาหรือวิเคราะห์เนื้อเพลง การแปลงเนื้อเพลงเป็นข้อความ ฟังเพลงประเภทต่างๆ

6. เชวณปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) และการสอนแบบเงียบ (Silent Way)

กลยุทธ์ ได้แก่ กิจกรรมแบ่งปันเพื่อน การทำงานเป็นกลุ่ม การประชุมเชิงปฏิบัติการกิจกรรม ได้แก่ อภิปรายกลุ่ม การทำงานกลุ่ม

กิจกรรม ได้แก่ อภิปรายกลุ่ม การทำงานกลุ่ม

7. เชวณปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) และการสอนแบบเงียบ (Silent Way)

กลยุทธ์ ได้แก่ การสะท้อนตนเอง (Self-Reflection), ความสัมพันธ์ส่วนบุคคล (Personal Connections), และ ช่วงเวลาแห่งความเงียบ (Silence Moments)

กิจกรรม ได้แก่ การแสดงความคิดเห็นในใบงานของตนเอง บันทึกความคิดและความรู้สึกของตนเองในสมุดจดบันทึก ระบุจุดแข็งของการเรียนรู้ภาษาและสิ่งที่ต้องการความช่วยเหลือ เขียนสะท้อนคิดตนเอง กำหนดเป้าหมายของตนเอง วางแผนการเรียนรู้ ประเมินตนเอง และเขียน Journal writing เขียนบันทึก (Journal keeping) กิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้เกิดประสบการณ์ส่วนตัว (การไตร่ตรอง การอภิปราย และการแบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัว) (Activities in order to elicit personal experiences (reflections, discussions and sharing personal experiences)

8. เชวณปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT)

กลยุทธ์ ได้แก่ เดินเล่นในธรรมชาติ ชมสารคดีธรรมชาติ เยี่ยมชมสวนสาธารณะ เปิดโลกการเรียนรู้

กิจกรรม ได้แก่ การเปรียบเทียบระหว่างนวนิยายกับภาพยนตร์ ข่าวที่ออกอากาศโดยแหล่งข้อมูลสองแห่งที่ต่างกัน การจัดหมวดหมู่ การวิเคราะห์ห้ฉาก การเดินทางภาคสนาม และโครงการต่างๆ

9. เชวณปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT)

กลยุทธ์ ได้แก่ ไตร่ตรองถึงความหมายของชีวิต การมีส่วนร่วมกับการกิจกรรมพิเศษ การทำงานร่วมกับกลุ่มการกุศล

กิจกรรม ได้แก่ เพื่อสังเกตบทบาทของตนในห้องเรียน สังคม และโลกหรือจักรวาล คุณค่าคลาสสิกของความงาม ความจริง และความดี

สำหรับในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยกล่าวถึงแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามทฤษฎีพุทปัญญา ดังนี้

1. เชวณปัญญาด้านภาษา

วิธีสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ การระดมความคิด (Brain Storming) การเขียนบันทึก (Journal Writing) การบันทึกเสียง (Tape Recording)

กิจกรรม ได้แก่ ฝีกออกเสียงคำศัพท์ การฟังบรรยาย การพูดนำเสนอด้วยวาจาโดยผู้เรียน การอ่าน การเขียนและจดบันทึก

2. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ การจัดหมวดหมู่และจำแนกสิ่งต่างๆ

กิจกรรม ได้แก่ การวิเคราะห์กฎไวยากรณ์และโครงสร้างต่างๆ การจัดหมวดหมู่ การระบุขั้นตอนที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขปัญหาสถานการณ์ การสร้างความสัมพันธ์โดยการเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับความรู้เดิม

3. เชวณปัญญาด้านมิติสัมพันธ์

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ การสร้างภาพ สัญลักษณ์ การร่างไอเดีย และสัญลักษณ์กราฟิก

กิจกรรม ได้แก่ การนำเสนอโปสเตอร์ สไลด์และภาพ เขียนนำเสนอความรู้ความคิดโดยใช้ Concept Mapping (แผนผังแนวคิด) และ Mind Mapping (แผนผังความคิด) การใช้บัตรคำศัพท์ แผนผังลำดับที่ช่วยให้เห็นภาพรวมของการทำงานตั้งแต่ต้นจนจบอย่างชัดเจน โดยการเชื่อมโยงขั้นตอนหรือกิจกรรมในลำดับที่เกิดขึ้นจริง

4. เชวณปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ การแสดง การเล่นตามบทบาท การลงมือปฏิบัติ การคิด คำตอบทางร่างกาย ละครในห้องเรียน

กิจกรรม ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ แสดงท่าทางตอบสนองทางกายภาพทั้งหมด (TPR)

5. เชวณปัญญาด้านดนตรี

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ การร้องเพลง การพูดจังหวะ การเล่นเครื่องดนตรี

กิจกรรม ได้แก่ แต่งเพลงจากเนื้อหาที่เรียน ฟังเพลงประเภทต่างๆ ฟังเพลง ร้องเพลง

6. เชวณปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ กิจกรรมแบ่งปันเพื่อน การทำงานเป็นกลุ่ม การประชุมเชิงปฏิบัติการกิจกรรม ได้แก่ อภิปรายกลุ่ม การทำงานกลุ่ม

กิจกรรม ได้แก่ จับคู่ทำกิจกรรม กิจกรรมเป็นกลุ่ม

7. เชวณปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ การสะท้อนตนเอง (Self-Reflection), ความสัมพันธ์ส่วนบุคคล (Personal Connections), และ ช่วงเวลาแห่งความเงียบ (Silence Moments)

กิจกรรม ได้แก่ กำหนดเป้าหมายและติดตามผลของตนเอง การตั้งคำถามกับตัวเอง เขียนสะท้อนความคิดของตนเองเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน

8. เชวณปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ เดินเล่นในธรรมชาติ ชมสารคดีธรรมชาติ เยี่ยมชมสวนสาธารณะ เปิดโลกการเรียนรู้

กิจกรรม ได้แก่ การเรียนรู้ผ่านการอ่านเกี่ยวกับธรรมชาติ การบันทึกข้อสังเกตที่ได้จากการพบเห็นในชีวิตประจำวันนำมาสู่การอภิปราย ศึกษาบริบทรอบตัวในห้องเรียนและโรงเรียน

9. เชวณปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของผู้เรียน

กลยุทธ์ ได้แก่ ไตร่ตรองถึงความหมายของชีวิต การมีส่วนร่วมกับกิจกรรมพิเศษ การทำงานร่วมกับกลุ่มการกุศล

กิจกรรม ได้แก่ เน้นการตั้งคำถามเชิงลึก ให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์เกี่ยวกับความหมายของชีวิตและคุณค่าทางสังคมในฐานะผู้สอน สังเกตบทบาทของตนในห้องเรียน การสร้างความหมายให้กับตนเองทำให้รู้สึกมีคุณค่าและมีความหมายโดยกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

รูปแบบการเรียนการสอนภาษา

Ssentanda (2014) ได้กล่าวถึง โมเดลการเรียนการสอนภาษา ดังนี้

1. Mother Tongue based Education (ภาษาแม่) ในรูปแบบการศึกษาที่ใช้ Mother tongue การเรียนรู้จะดำเนินการเฉพาะในภาษาของผู้เรียนเท่านั้น นั่นคือ ภาษาแม่ (Ball, 2011) ยังไม่ชัดเจนว่าผู้เรียนภายใต้รูปแบบการศึกษานี้ต้องเผชิญกับ ภาษาที่สอง (L2) หรือไม่ โมเดลนี้ใช้ได้กับชุมชนที่ใช้ภาษาเดียวเป็นส่วนใหญ่ โดยที่ภาษาประจำของผู้เรียน ที่โรงเรียน เช่นเดียวกับภาษาราชการ และ/หรือ ภาษาของการสื่อสารในวงกว้างในชุมชนนั้น จากการประชุมของ UNESCO ในปี 1951 ซึ่งจัดทำรายงานชื่อ การใช้ภาษาท้องถิ่นในการศึกษา ซึ่งตีพิมพ์ในปี 1953 (UNESCO, 1953) รายงานนี้ระบุว่า “สื่อกลางที่ดีที่สุดในการสอนคือ ภาษาแม่ของนักเรียน” (UNESCO, 1953, P.6)

2. Transitional Model (รูปแบบที่เชื่อมโยง) ซึ่ง Kosonen and Young (2009a, P.14) ให้คำจำกัดความของภาษาเชื่อมโยงของการสอนว่าเป็น “สถานการณ์ที่โปรแกรมการศึกษาจัดขึ้นในลักษณะที่ผู้พูดภาษาแม่ของภาษาที่โดดเด่นสามารถสร้างรากฐานการศึกษาที่เหมาะสมทางวัฒนธรรมและภาษาในภาษาบ้านเกิดของพวกเขา ก่อน แล้วจึงเรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมในภายหลัง” Ball (2011, P.65) นิยาม a transitional bilingual model ว่าเป็น “โปรแกรมการศึกษาที่มุ่งเป้าไปที่ผู้เรียนให้มีการวางแผนการเปลี่ยนจากภาษาที่ใช้ในการสอนจากหนึ่งภาษา (เป็นสื่อหลักหรือสื่อการสอนเท่านั้น) ไปเป็นภาษาการสอนโดยใช้อีกภาษาหนึ่ง (โดยไม่คำนึงถึงเกรด) กล่าวคือ ภาษาหนึ่งกำลังจะหมดไป และอีกภาษาหนึ่งจะค่อยๆ เข้ามาแทนที่ ประกอบด้วย 3 รูปแบบ

1) รูปแบบที่ใช้ภาษาแม่ ในช่วงอายุระหว่าง 1 ถึง 4 ปี เรียกว่า early-exit (Benson, 2005; Dutcher, 2004a; Ouane & Glanz, 2010)

2) รูปแบบที่ใช้ภาษาแม่จนถึงอายุ 6 ปี เรียกว่า late-exit

3) รูปแบบที่ใช้ภาษาแม่หลังจากอายุ 8 ปี เรียกว่า very late-exit (Heugh, 2011a, p.138)

3. Multilingual Education Model (ใช้มากกว่าสองภาษา) ซึ่งเป็นรูปแบบทางการศึกษาที่ใช้มากกว่าสองภาษาในระบบการศึกษา (Ball, 2011) โดยมีการใช้ทั้งภาษาแม่ ภาษาถิ่น และภาษาสากล

4. Immersion or Foreign Language Instruction (ภาษาเดียวหรือสองภาษา) Ball (2011) และ Cummins (1998) กล่าวว่าเป็นการศึกษาระบบที่เป็นทั้งภาษาเดียวหรือสองภาษา แต่มักจะเริ่มต้นด้วยภาษาที่สอง ผู้เรียนที่ได้รับการศึกษาในรูปแบบดังกล่าวสามารถพัฒนาเป็นแบบสองภาษาได้ แต่ภายใต้เงื่อนไขของการใช้สองภาษาที่มีจำกัด (World Bank, 2010)

5. Submersion Programme (ใช้ภาษาเป้าหมายภาษาเดียว) Ball (2011) เป็นรูปแบบที่ใช้ภาษาเดียว World Bank (2010) และ Benson (2008a) กล่าวว่าผู้เรียนจะถูกสอนด้วย "ภาษาต่างประเทศ" แทน ไม่มีการใช้ภาษาแม่

6. Maintenance and Additive/Bilingual Education (ใช้ภาษาแม่และภาษาที่สอง และอาจมี L2 มากกว่าหนึ่งภาษา) Heugh (2011) ระบุว่ารูปแบบนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนที่มีความ

เชี่ยวชาญทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง (cf. Hornberger, 1991) เนื่องจากผู้เรียนใช้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองได้ดีเท่าๆ กัน

จากการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนภาษา พบว่า มี 6 รูปแบบ คือ 1. Mother Tongue based Education 2. Transitional Model 3. Multilingual Education Model 4. Immersion or Foreign Language Instruction 5. Submersion Programme 6. Maintenance and Additive/Bilingual Education

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

สำหรับภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากประเทศไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการแต่ใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสาร สอดคล้องกับ เสาวคนธ์ คุณวุฒิ (2554) กล่าวว่า ประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาราชการหรือใช้สื่อสารในสังคม ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในประเทศนั้นจะเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ และมีวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันออกไป เช่น เพื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติเพื่อดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ เพื่ออ่านหนังสือหรือเอกสารภาษาอังกฤษ ในกรณีเช่นนี้ภาษาอังกฤษจะไม่ใช่วิชากลางสำหรับการเรียนการสอนทุกๆ วิชาในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย รวมทั้งไม่จำเป็นต้องใช้เป็นภาษาในการติดต่อราชการหรือทำธุรกิจโดยทั่วไป นอกจากนี้ Nordquist (2020) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language: EFL) เป็นการใช้ภาษาอังกฤษโดยผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ซึ่งแตกต่างกับภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งใช้เป็นภาษาทางราชการ สอดคล้องกับ ราชบัณฑิตยสถาน (2564, หน้า 250) ที่นิยามศัพท์ คำว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language: EFL) คือ ภาษาอังกฤษที่สอนเป็นภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนในประเทศที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เช่น การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย และภาษาอังกฤษที่สอนเป็นภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษ ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่ 1 (Language 1-L1) อยู่แล้ว เช่น การสอนภาษาอังกฤษในสังคมเม็กซิกันในรัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐนิวเม็กซิโก และรัฐเท็กซัสของสหรัฐอเมริกาที่มีชายแดนติดต่อกับประเทศเม็กซิโก

ความสำคัญของภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู

เนื่องจากการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานตลอดจนการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษในด้านการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญและทำการศึกษาเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เพื่อจะได้สอดคล้องกับ 1. นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2567 2. ความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิง CEFR 3. มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพครู 4. กิจกรรมเสริมความเป็นครู

1. นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2567

สำหรับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาทางกระทรวงศึกษาธิการประกาศคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา เรื่อง นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2567 โดยกระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานหลักร่วมกับกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรม

และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณากำหนดมาตรการ หรือโครงการในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในทุกระดับการศึกษา เพื่อแก้ไขปัญหาการเรียนรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทย ดังนั้นเพื่อเป็นการยกระดับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา ให้ดีขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม

...ข้อ 4 ให้สถาบันอุดมศึกษากำหนดนโยบายและเป้าหมายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีความพร้อมทั้งทางด้านวิชาการ วิชาชีพและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้งานได้

ข้อ 5 ให้สถาบันอุดมศึกษาจัดทำแผนเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายและเป้าหมาย โดยมีตัวชี้วัดและมีการประเมินผลที่ชัดเจน

ข้อ 6 ให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนด

ข้อ 7 ให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจัดสภาพแวดล้อมทั้งในห้องเรียนของรายวิชาต่างๆ และนอกห้องเรียน ที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนจัดให้มีสื่อการเรียนรู้ที่นิสิตนักศึกษาสามารถเข้าถึงได้โดยอาจเป็นรูปแบบเอกสารหรือสื่อการเรียนรู้ออนไลน์ (โปรแกรมภาษาอังกฤษออนไลน์) เพื่อเปิดโอกาสและสร้างแรงจูงใจให้นิสิตนักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง

ข้อ 8 ให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณาจัดให้นิสิตนักศึกษาทุกคน สอบวัดความรู้และทักษะภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา ตามแบบทดสอบที่สถาบันอุดมศึกษาพัฒนาขึ้นหรือแบบทดสอบตามมาตรฐานสากลอื่นๆ โดยเทียบเคียงผลกับ Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เพื่อให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาแต่ละคน และสถาบันอุดมศึกษาอาจพิจารณานำผลการทดสอบความรู้และทักษะภาษาอังกฤษบันทึกในใบรับรองผลการศึกษา หรือจัดทำเป็นประกาศนียบัตรทั้งนี้เป้าหมายผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษ มีดังนี้

(1) ระดับอนุปริญญา ควรกำหนดเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา เทียบเคียงผลกับ CEFR ในระดับเกณฑ์ตั้งแต่ B1 ขึ้นไป

(2) ระดับปริญญาตรีควรกำหนดเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา เทียบเคียงผลกับ CEFR ในระดับเกณฑ์ตั้งแต่ B2 ขึ้นไป

(3) ระดับบัณฑิตศึกษา ควรกำหนดเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา เทียบเคียงผลกับ CEFR ในระดับเกณฑ์ตั้งแต่ C1 ขึ้นไป (คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา, 2567)

2. ความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิง CEFR

สภาแห่งสหภาพยุโรปได้กำหนดกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference: CEFR) คือ มาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษาที่สหภาพยุโรปจัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและการประเมินภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ตาราง 3 แสดงจำแนกผู้เรียนตามระดับความสามารถทางภาษาโดยใช้กรอบ CEFR

Level Group	A		B		C	
Level Group Name	Basic User ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน		Independent User ผู้ใช้ภาษาขั้นอิสระ		Proficient User ผู้ใช้ภาษาขั้นคล่องแคล่ว	
Level Name	A1	A2	B1	B2	C1	C2
	Breakthrough or Beginner	Way stage or Elementary	Threshold or Intermediate	Vantage or Upper Intermediate	Effective Operational Proficiency or Advanced	Mastery or Proficiency

ตาราง 4 แสดงรายละเอียดความสามารถทางภาษาแต่ละระดับตามกรอบอ้างอิง CEFR

ระดับ	คำอธิบาย
A1	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่ายๆ ในชีวิตประจำวันสามารถแนะนำตัวเองกับผู้อื่นสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นเช่นเขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้างมีอะไรบ้างและตอบคำถาม เหล่านี้ได้ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน
A2	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคในชีวิตประจำวัน (ในระดับกลาง) เช่นข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวการใช้จ่ายใช้สอย สถานที่ภูมิศาสตร์การทำงานสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไป ในการใช้ชีวิตประจำวันสามารถบรรยายความคิดฝันความคาดหวังประวัติสิ่งแวดล้อม และสิ่งอื่น
B1	ผู้เรียนสามารถพูดเขียน และจับใจความสำคัญของข้อความทั่วไปถ้าเป็นหัวข้อที่คุ้นเคยหรือสนใจ เช่น การทำงาน โรงเรียน เวลาว่างสามารถจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษได้สามารถบรรยายประสบการณ์เหตุการณ์ความคิดฝันความหวังพร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ได้
B2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับดีสามารถใช้ภาษาพูดเขียนได้แทบทุกเรื่องอย่างถูกต้องและคล่องแคล่วรวมทั้งสามารถอ่านและทำความเข้าใจบทความที่มีเนื้อหาหายากขึ้นได้
C1	ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่ซับซ้อนในหัวข้อหลากหลาย เข้าใจความหมายแฝงได้สามารถแสดงความคิดความรู้สึกของตนได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ต้องหยุดคิด หาคำศัพท์สามารถใช้ภาษาด้านสังคม การทำงาน หรือด้านการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

-
- C2 ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างดีเยี่ยมใกล้เคียงเจ้าของภาษา สามารถใช้ภาษา มาตรฐานได้อย่างสละสลวย ถูกต้องตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารได้ดีสามารถอ่านบทความ ที่เป็นภาษาต้นฉบับ(โดยเฉพาะวรรณกรรม) ได้เข้าใจ สามารถเลือกใช้ภาษา สำหรับพูดและเขียนได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่ซับซ้อนใน หัวข้อหลากหลาย และเข้าใจความหมายแฝงได้
-

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2557)

3. มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพครู

นอกจากนี้ ประกาศคณะกรรมการคุรุสภา เรื่อง รายละเอียดของมาตรฐานความรู้และ ประสบการณ์วิชาชีพครู ตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 (2563)

...ข้อ 3 มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพครู

(ก) มาตรฐานความรู้

ข้อที่ 5. การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

โดยมี สมรรถนะ คือ ใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อ ความหมายได้อย่างถูกต้องในการเรียนการสอนหรือที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครู

สถาบันผลิตครูทุกสถาบันจำเป็นต้องนำประกาศข้อบังคับนี้มากำหนดเป็นแนวทางในการจัดการศึกษา

4. กิจกรรมเสริมความเป็นครู

จากประกาศคุรุสภา เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมความเป็นครูว่าเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาครูต้องเข้า ร่วม เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นไปตามมาตรฐานการผลิตสำหรับเกณฑ์การรับรองหลักสูตร ดังนั้นเพื่อเป็นการ พัฒนานักศึกษาครู คุรุสภาได้กำหนดให้มีกิจกรรมเสริมความเป็นครู ไม่น้อยกว่า 6 กิจกรรม ต่อเนื่องตลอด หลักสูตร ได้แก่

1. กิจกรรมสร้างเสริมคุณธรรม จริยธรรม และความเป็นพลเมืองดีในด้านการรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
2. กิจกรรมส่งเสริมจรรยาบรรณของวิชาชีพ (Ethics in Professional Learning Community: E-PLC) ของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา
3. กิจกรรมส่งเสริมทักษะชีวิต การเป็นอยู่อย่างพอเพียง และความรู้เท่าทันทางการเงิน
4. กิจกรรมจิตอาสา จิตสาธารณะ หรือการบำเพ็ญประโยชน์แก่ชุมชนและสังคม
5. กิจกรรมเสริมทักษะการสื่อสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษสำหรับครู
6. กิจกรรมลูกเสือ (อาจเป็นรายวิชาหรือกิจกรรมฝึกอบรมตามหลักสูตรของ สำนักงานลูกเสือแห่งชาติ) (การรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพเพื่อ การประกอบอาชีพ, 2567)

จากการศึกษาความสำคัญของภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พบว่า นักศึกษาครูจึงต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน อีกทั้งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2567 ให้นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดย ให้นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนในระดับที่ใช้งานได้ ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่กำหนด มีความรู้และทักษะภาษาอังกฤษเทียบเคียงผลกับ CEFR ในระดับเกณฑ์ตั้งแต่ B2 ขึ้นไป นอกจากนั้นสำหรับนักศึกษาครูทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดมาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพครู โดยให้นักศึกษาครูใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องในการเรียนการสอนหรือที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครู และที่สำคัญในหลักสูตรครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ต้องมีกิจกรรมเสริมความเป็นครูเพื่อเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับครู

แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching Approach) หรือเรียกโดยย่อว่า CLT เป็นแนวทางในการสอนภาษาที่เน้นการสื่อสารและความสามารถในการสื่อสารคือเป้าหมายหลักในการเรียนภาษา การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ได้แก่ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบไม่อิงหลักไวยากรณ์ และแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบอิงหลักไวยากรณ์ (Littlewood 1981, Cited in Nunan, 2004) นอกจากนี้ Howatt (1984) จำแนก CLT ออกเป็น 2 แบบ คือ การเรียนรู้เพื่อที่จะใช้ภาษา และ การใช้ภาษาเพื่อที่จะเรียนรู้ภาษา ซึ่งกลายมาเป็นแนวการสอนภาษาที่เป็นมาตรฐานสากลที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบัน ซึ่งการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถสอนด้วยวิธีการสอนและเทคนิคที่หลากหลาย

Larsen-Freeman (2000) กล่าวว่า การสอนภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วมทางภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละชุมชน ซึ่งเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกลอยลางแสดงออกทางภาษาหรืออยากทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง

องอาจ นามวงศ์ (2554) กล่าวว่า การสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนภาษาตามกระบวนการคิดของผู้เรียนและเป็นการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีพื้นฐานแนวคิดมาจากแนวคิดที่ว่า ภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสาร และมีเป้าหมายในการสอนภาษาคือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารเป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

สถาบันภาษาอังกฤษ (2558) กล่าวว่า CLT เป็นการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสารที่เริ่มจากการฟังตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ อีกทั้งเป็นแนวการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความสำคัญของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียนที่เชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษาทักษะทางภาษาและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร

จากการศึกษาแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) หมายถึง แนวทางการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการสื่อสารที่มีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้ความคิดของผู้เรียนที่เชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษาและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ขั้นตอนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สถาบันภาษาอังกฤษ (2558) เสนอขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้ วิธีการสอนแบบ 3Ps ตามแนวคิดของสุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) มีขั้นตอนดังนี้

1. การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียน เป็นการนำเสนอเนื้อหาใหม่ ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนได้รับความรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา การออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่กับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. การฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาใหม่จากขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมและชี้แนะ โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก ไปสู่การฝึกแบบค่อยๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นหลักและให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ ซึ่งเป็นการพูดแบบง่ายๆ ไปก่อน จนได้รูปแบบภาษาแล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป โดยสถานการณ์เหล่านั้นอาจเป็นสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียนเพื่อฝึกการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ ต่อจากนั้นจึงฝึกด้วยการเขียนเพื่อเป็นการเสริมความแม่นยำในการใช้

3. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุด เพราะการฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การประยุกต์ใช้นอกชั้นเรียน การฝึกภาษาโดยทั่วไปมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือเป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ผู้สอนเพียงแนะแนวทางเท่านั้น ในขั้นนี้ทำให้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและรู้ภาษามากน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างแท้จริงก็คือ การให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองอย่างอิสระภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่พบในชีวิตจริง

Baker and Westrup (2000, p.62) ได้เสนอขั้นตอนการสอนภาษาตามกรอบ PPP ดังนี้

1. ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เนื้อหาใหม่ที่ผู้สอนต้องสอน ความหมาย การใช้ และการยกตัวอย่างให้ชัดเจน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

1.1 ขั้นนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead in) เป็นการสร้างเรื่องราวหรือเนื้อหาภาษาใหม่มีบริบทชัดเจน เช่น การใช้สื่อจริง ภาพ สถานการณ์ เป็นต้น

1.2 ขั้นการถามเพื่อดึงความรู้เดิม (Elicitation) เป็นการถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนถึงคำศัพท์ใหม่ โครงสร้าง และหน้าที่ทางภาษา เพื่อเชื่อมโยงความรู้ใหม่และความรู้เดิมของผู้เรียน

1.3 ขั้นการอธิบายเนื้อหา (Explanation) ผู้สอนอธิบายความหมาย การสะกดคำ ไวยากรณ์ และการออกเสียง ถ้าจำเป็นจึงอธิบายไวยากรณ์ทางภาษาใหม่

1.4 ขั้นการฝึกซ้ำ (Repetition) ให้ผู้เรียนพูดภาษาใหม่ต่างๆ ซ้ำๆหลายๆ ครั้ง โดยเริ่มจากผู้เรียนทั้งชั้นเรียน เป็นกลุ่ม และเป็นคู่

1.5 ขั้นการแก้ไขความถูกต้อง (Correction) ผู้สอนแก้ไขความถูกต้องให้กับผู้เรียน

2. ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ (Practice) ประกอบด้วยการฝึกฝน 2 ขั้นตอน ได้แก่ การฝึกแบบควบคุม ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำๆ โดยมีผู้สอนคอยแนะนำและเฝ้าสังเกตการปฏิบัติของผู้เรียน และการฝึกแบบกึ่งควบคุม ซึ่งจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษา โดยผู้สอนจะให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดให้กับผู้เรียน

3. ขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Productive) ผู้สอนจะให้สถานการณ์ที่แตกต่าง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษาใหม่ในสถานการณ์ที่มีอิสระมากขึ้น

จากการศึกษาขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1. การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2. การฝึกปฏิบัติ (Practice) 3. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

แนวคิดของการเรียนการสอนภาษา

การฝึกฝนทักษะและกลวิธีทางภาษาที่นำไปสู่การพัฒนาวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน Oxford (2001) แบ่งออกเป็น 2 แนวคิดดังนี้

1. แนวคิดของการเรียนการสอนภาษาแบบแยกทักษะ (Segregated-skill Instruction) ตามแนวคิดนี้ โมฮัน (Mohan, 1986 อ้างถึงใน Oxford, 2001) ได้อธิบายว่า เกิดจากผู้เชี่ยวชาญทางภาษามีความคิดว่า กุญแจที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนคือ ความเชี่ยวชาญในการใช้ทักษะทางภาษาแต่ละทักษะ (Discrete language skills) และการเรียนรู้ภาษานั้นแยกส่วนกับการเรียนรู้เนื้อหาอื่นๆ (Content Learning) ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากลักษณะของการจัดรายวิชาแบบดั้งเดิมที่แบ่งรายวิชาเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และเนื้อหาวิชาที่เน้นการฝึกฝนเกี่ยวกับทักษะและกลวิธีการเรียนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ ในทักษะนั้นๆทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากความคิดว่า การจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวช่วยให้ผู้สอนสามารถสอนได้ง่ายขึ้นและในขณะเดียวกันผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีหากมีสมาธิ มุ่งเน้นความสนใจไปที่ทักษะใดทักษะหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันก็ยังมีความคิดของการจัดการเรียนการสอนภาษาดังกล่าวอยู่ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนคือ หนังสือเรียนที่ใช้ในปัจจุบัน อาทิ หนังสือเรียนที่ระบุว่าเป็นการสอนทักษะการฟังที่บทเรียนจะเน้นการฝึกฝนทักษะการฟังเพียงทักษะเดียว โดยกิจกรรมจะเป็นการให้ผู้เรียนฟังเสียงจากเทป หรือซีดีจากนั้นก็วัดความสามารถในการฟังด้วยแบบฝึกหัดลักษณะต่างๆ เช่น ให้ระบุคำศัพท์ที่ตรงกับเสียงที่ได้ฟัง ให้ระบุพยางค์ที่เน้นเสียงหนักในคำ ให้เลือกประโยคที่มีทำนองเสียงตรงกับเสียงของประโยคที่ได้ฟังหรือวัดความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่ฟัง เป็นต้น

2. แนวคิดของการเรียนการสอนภาษาแบบบูรณาการทักษะ (Integrated-skill instruction) ซึ่งเป็นมุมมองใหม่ของการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ Richards, Platt, and Weber (1986) ได้ให้ความหมายของการสอนภาษาแบบบูรณาการทักษะว่า หมายถึง การสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในลักษณะของการเชื่อมโยงหรือสัมพันธ์ระหว่างทักษะโดยการใช้กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งอาจเชื่อมโยงสองทักษะหรือมากกว่านั้น การผสมผสานระหว่างทักษะทางภาษาและทักษะอื่นๆที่มีความเกี่ยวข้อง อาทิ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ การสะกดคำ การออกเสียง โครงสร้างไวยากรณ์และการใช้ภาษาที่จะ

นำไปสู่การสื่อสารอย่างแท้จริง (Authentic communication) ตัวอย่างเช่น บุคคลเมื่ออ่านจดหมายจบเขาอาจเขียนจดหมายเพื่อตอบกลับ หรืออาจเล่าเนื้อความในจดหมายนั้นให้ผู้อื่นฟัง ดังนั้นการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันจึงมักใช้ทักษะทางภาษาอย่างน้อยสองทักษะหรือมากกว่านั้นในการสื่อสาร แนวคิดดังกล่าวจึงนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนภาษาแบบบูรณาการทักษะเพื่อให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีวัตถุประสงค์และสิ่งที่เรียนนั้นมีความหมายแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพของความหลากหลายและความซับซ้อนของภาษาในการสื่อสาร

Nunan (1991, p. 31) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่ถูกให้ความสำคัญมากที่สุด เนื่องจากต้องใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับ กุณขสิทธิ์ ไวยะวณิช (2545, หน้า 1) กล่าวว่า การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารนั้น ทักษะการฟังและการพูดนับว่าเป็นทักษะที่จำเป็นมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นในการสื่อสาร ซึ่ง อติกานต์ ทองมาก (2552, หน้า 1) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างไร นอกจากนี้ ทักษะที่สำคัญยิ่งที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบผลสำเร็จ คือ ทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จึงควรเริ่มจากทักษะการฟัง พูด เพื่อนำไปสู่ทักษะการอ่านและการเขียนอีกด้วย

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียน เนื่องจากทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่สัมพันธ์กันและเป็นทักษะจำเป็นเบื้องต้นของการสื่อสารด้วย เพื่อนำไปสู่ทักษะอื่นได้ต่อไป

ทักษะการฟัง

ความหมายของทักษะการฟัง

พิระพงศ์ สุขแก้ว (2548) กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นกระบวนการรับข่าวสารที่มากกระทบโสตสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจคำพูดที่พูดออกมา ซึ่งต้องพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด ความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินกับข่าวสารของผู้พูด ตลอดจนพิจารณาถึงสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย นอกจากนี้การฟังเป็นความสามารถของผู้ฟังในการเข้าใจความหมายของประโยคที่ได้ยินและความสามารถตอบคำถามของภาษาที่ได้ยินอย่างถูกต้อง รวมถึงกระบวนการรับรู้ การให้ความสนใจ การตีความ สิ่งเร้าหรือข้อมูลที่มากกระทบโสตสัมผัสเป็นการรับสิ่งเร้าโดยตั้งใจ และเมื่อรับแล้วนำสิ่งเร้ามาวิเคราะห์ถึงเนื้อหาสาระตลอดจนแหล่งที่มาของสิ่งเร้า พร้อมทั้งใช้ประสบการณ์เดิมของตนเองช่วยทำให้เกิดความเข้าใจสิ่งเร้านั้นๆ การฟังจะมีความแตกต่างจากการได้ยินตรงที่ว่า การฟัง เป็นการรับสิ่งเร้าที่มากกระทบโสตสัมผัสโดยตั้งใจ แต่การได้ยินเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ

นพเก้า ณ พัทลุง (2548) กล่าวว่า ความสามารถในการจับประเด็นใจความหลักจากสิ่งที่ฟังได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน ซึ่งเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะผู้เรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญจากสิ่งที่พูด อารมณ์และความคิดเห็นของผู้พูดและสามารถตอบสนองโดยระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดหรือบริบทของการพูดได้

นอกจากนี้ Underwood (1989) กล่าวถึงการฟังเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้สมาธิในการจดจ่อและพยายามทำความเข้าใจความหมายในสิ่งที่ได้ยิน ในขณะที่ Vandergrift (2016) กล่าวว่า การฟังที่เข้าใจจะทำให้สามารถอธิบายอย่างง่าย ซึ่งผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียง เข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ ซึ่งการแปลความหมายนั้นต้องอยู่ภายในบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของภาษานั้นด้วย

จากการศึกษาทักษะการฟังหมายถึง กระบวนการรับสารจากการกระทบโสตสัมผัสที่เกิดจากความตั้งใจ การให้ความสนใจ แล้ว ตีความ วิเคราะห์ถึงเนื้อหาสาระจนสามารถจับประเด็นใจความหลักและตอบสนองได้ถูกต้อง

ความสำคัญของทักษะการฟัง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 159) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะรับสารที่สำคัญและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน ผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน จึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่าน หรือ เขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ

ปริยานุช ทองเกลี้ยง (2562) กล่าวว่า เป็นทักษะการรับรู้ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในลำดับต่อไป หากผู้ฟังมีทักษะการฟังที่ดีจะทำให้มีทักษะการรับข้อมูลที่ดี แปลความได้อย่างถูกต้องและเกิดการสื่อสารโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพในที่สุด

McDonell (1992, pp. 58-59) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่าเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้และมีความสำคัญมากต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถในการฟังจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

Doff (2001) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟังภาษาอังกฤษว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อน ทักษะการพูด หากไม่มีทักษะการฟังบุคคลจะไม่สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้

จากการศึกษาความสำคัญของทักษะการฟังคือ เป็นทักษะแรกที่เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด และยังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ใช้เป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ

องค์ประกอบของทักษะการฟัง

Rost (1991, pp.3-4) ได้กล่าวว่าผู้ฟังต้องมีความสามารถในการใช้ทักษะต่างๆ ดังนี้

1. ทักษะการรับรู้ คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ และจำคำที่ได้ฟังได้
2. ทักษะการวิเคราะห์ คือ ความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ได้ และสามารถจำแนกหน่วยทางภาษาที่ควรนำไปใช้ได้
3. ทักษะการสังเคราะห์ คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะด้านภาษากับส่วนอื่นๆ ได้ และสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

Lynch (1996) ได้อธิบายถึงความสามารถระหว่างองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความสามารถในการฟังดังนี้

1. พื้นความรู้เดิม (Background Knowledge) ประกอบด้วย ความรู้ทั่วไปที่กว้างขวางและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำ เช่น ความรู้พื้นฐานในด้านวิทยาศาสตร์ และเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและธรรมเนียมประเพณี

2. ความรู้เกี่ยวกับภาษา (Language) สามารถเรียนรู้ได้โดยไม่เป็นทางการโดยการสะสมประสบการณ์จากการใช้งานภาษาแม่หรือเรียนรู้ผ่านการสอนในโรงเรียน

3. บริบททางภาษา (Context) เป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงระหว่างความรู้เกี่ยวกับภาษาและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้ฟังในขณะที่พวกเขาได้ยินข้อความ การใช้บริบทจะช่วยส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในการฟังและช่วยให้ความหมายของคำในบริบทมีความชัดเจนขึ้น

Rivers (1980, p.16) กล่าวว่าองค์ประกอบของการฟังคือการทำความเข้าใจ 3 ประการ คือ

1. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์หรือตัวชี้แนะทางภาษาศาสตร์ หมายถึง สิ่งที่ผู้ฟังรับรู้ด้วยหู ฟังสำเนียง ฟังคำ และจัดเรียงออกมาเป็นคำพูด ซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังรายละเอียดที่ผู้พูดพูดออกมาทั้งหมด แต่จะสามารถสร้างข้อความที่ตามมาจกคำพูดในตอนเริ่มต้น

2. บริบททางด้านสถานการณ์ที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง หมายถึง สถานการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง ความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ผู้ฟังได้ยิน คำพูดที่พูดออกมาและข้อมูลที่ผู้ฟังคาดว่าจะได้ยินต่อไป

3. ข่าวสารที่ผู้ฟังจะฟังเข้าใจนั้นขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูด เนื่องจากข้อความที่เหมือนกันอาจมีความหมายที่ต่างกันได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้พูดว่าต้องการจะสื่อความหมายใดให้แก่ผู้ฟัง

Brown and Yule (1983, p.83) กล่าวว่า ผู้ฟังต้องใช้ภาษาประกอบกับบริบทของสถานการณ์เพื่อตีความสิ่งที่ฟัง ซึ่งบริบทของสถานการณ์จะมีบริบทร่วมที่เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่ฟังมาก่อนกับข้อความที่กำลังจะได้ฟังเข้าด้วยกัน

Richards (1994, pp.189-196) เสนอความคิดเห็นว่า ส่วนที่ช่วยในการทำความเข้าใจในการฟัง มี 2 ประการ คือ

1. ปัจจัยด้านข้อความ ความเข้าใจด้านข้อความที่สื่อออกมาทางวาจาต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการจัดกลุ่มคำ และประสบการณ์ที่จะบอกว่าประโยคหรือข้อความแบบใดที่ได้ฟังมีความเป็นไปได้หรือมีความหมายอย่างไร

2. ปัจจัยด้านการพูด การตีความตามนัยของผู้พูด อาศัยความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีได้แก่ ความเข้าใจเรื่องสถานการณ์ ผู้สนทนา เป้าหมาย และความตั้งใจของผู้พูด

Lund (1990) แบ่งพฤติกรรมกำฟังออกเป็น 2 ประเภท คือ หน้าที่ และการตอบสนอง

1. หน้าที่ของผู้ฟัง แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1) ขั้นรับรู้ คือ การรับรู้และแยกแยะ โดยฝึกสังเกตความแตกต่างของภาษาประกอบด้วย เรื่อง เสียง คำ การเน้นเสียง และระดับเสียงสูงต่ำของข้อความ ตลอดจน คำ สถานที่และชื่อบุคคลที่คุ้นเคย

2) ขั้นมีความรู้พื้นฐาน คือ การทราบบริบทของข้อความ และชนิดของภาษาพูด เช่น การโต้แย้ง การร้องเรียน บริบทของเหตุการณ์ เช่น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสนามบิน

3) **ชั้นเข้าใจความหลัก** คือ ผู้ฟังเข้าใจประเด็นหลักที่ฟัง เช่น การบรรยาย การฟังการบอกเส้นทาง

4) **ชั้นเข้าใจรายละเอียด** คือ สามารถเข้าใจข้อมูลเฉพาะของข้อความที่ได้ยิน แม้ไม่ทราบความหมายคำทุกตัวอักษร แต่สามารถเข้าใจรายละเอียดปลีกย่อยของข้อความที่ได้ฟัง เช่น การทำตามคำแนะนำ

5) **ชั้นเข้าใจ** คือชั้นที่ทราบว่าข้อความที่ฟังมีความถูกต้องหรือไม่ ทั้งมาตรฐานการใช้ภาษา รูปประโยค อารมณ์ ความรู้สึก และจุดมุ่งหมายของผู้พูด

6) **การเลียนแบบ** คือ สามารถนำคำที่ได้ฟังไปใช้ เช่น เขียนตามคำบอก การจดบันทึกคำพูด

2. การตอบสนองของผู้ฟัง แบ่งออกได้ 9 ระดับ

- 1) การกระทำ ผู้ฟังสามารถแสดงการกระทำตามที่ได้รับคำสั่ง
- 2) การเลือก ผู้ฟังสามารถเลือกรูปภาพ สิ่งของ หรือภาพเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับการฟัง
- 3) การถ่ายโอน ผู้ฟังสามารถรับรู้เรื่องราวที่ได้ฟังและเปลี่ยนถ่ายข้อมูลที่ได้จากการฟังไปทำกิจกรรมอื่น เช่น การวาดรูปจากสิ่งที่ฟัง
- 4) การตอบ ผู้ฟังสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวที่ฟัง
- 5) การสรุป ผู้ฟังสามารถจับองค์ประกอบของข้อความที่ฟัง สรุป และจดบันทึกเรื่องราวที่ฟัง
- 6) การขยายความ ผู้ฟังสามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่ฟัง เช่น คาดเดาเหตุการณ์ในตอนจบของเรื่องที่ฟัง
- 7) การจำลอง ผู้ฟังสามารถใช้รูปแบบประโยคที่ฟังเพื่อสื่อความหมาย
- 8) การลอกเลียนแบบ ผู้ฟังสามารถทำตามสิ่งที่ฟัง
- 9) การมีส่วนร่วม ผู้ฟังมีส่วนร่วมในการสนทนาแบบเผชิญหน้า

Munby (1978) ได้แบ่งประเภทตามจุดประสงค์ของการฟัง เช่น การฟังเพื่อรับรู้ข้อมูล การฟังเพื่อการเข้าสังคม การฟังเพื่อความสุนทรีย์ และการฟังเพื่อการศึกษา โดยต้องมีทักษะย่อย ดังต่อไปนี้

1. **การฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (Listening for Gist)** คือ สามารถระบุใจความหลักของเรื่องที่ฟังว่าต้องการสื่ออะไร ไม่จำเป็นต้องฟังความหมายออกทุกคำ

2. **การฟังเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Listening for Specific Information)** คือ ฟังเพื่อทราบข้อมูลเฉพาะจากเรื่องที่ฟัง สามารถระบุคำที่สำคัญ (Keyword) ในการสื่อความหมายจากที่ได้ยิน ผู้ฟังจะทราบข้อมูลที่ต้องการก่อนการฟัง โดยละทิ้งข้อมูลที่ไม่ต้องการออกไป

3. **การฟังเพื่อหารายละเอียด (Listening for Details)** คือ การฟังที่จะต้องอาศัยความตั้งใจเพื่อให้ได้ข้อมูลรายละเอียดเท่าที่จะสามารถทำได้

Burgess and Head (2005, p. 81) กล่าวถึงความสามารถที่รับการทดสอบการฟังแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในการฟัง ประกอบด้วย

1. บอกและแสดงความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลเฉพาะได้
2. ทำความเข้าใจรายละเอียดให้
3. ทำความเข้าใจเนื้อหาโดยรวมหรือใจความสำคัญ หรือสิ่งที่ถูกกล่าวถึงได้
4. อนุมานถึงทัศนคติหรืออารมณ์ของผู้พูดได้
5. ระบุประเภทของสิ่งที่ฟังได้ เช่น ระบุว่าเป็นโฆษณาหรือเป็นข้อความเสียงหรือเป็นการ

ประชุมอย่างเป็นทางการ เป็นต้น

6. บอกถึงหัวข้อเรื่องของการสนทนาได้
7. ติดตามคืบหน้าของการถกเถียงหรือการเล่าเรื่องใดๆ ได้
8. จับคู่ระหว่างคำพูดกับข้อเขียนที่มีให้เลือกได้
9. ปฏิบัติตามคำแนะนำหรือคำชี้แจงได้

ตาราง 5 แสดงผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของทักษะการฟัง

พระพงศ์ สุขแก้ว (2548)	นพเก้า ณ พัทลุง (2548)	Vandergrift (2016)	Rost (1991, pp.3-4)	Lynch (1996)	Rivers (1980, p.16)	Brown and Yule (1983, p.83)	Richards (1994, pp.189-196)	Lund (1990)	สรุป องค์ประกอบ ของ ทักษะการ ฟัง (ผู้วิจัย สรุป)
-	-	ผู้ฟัง สามารถ แยกแยะ เสียง เข้าใจ คำศัพท์และ โครงสร้าง ทาง ไวยากรณ์	จำแนก เสียง ต่างๆ จำแนก หน่วย ทางไวยา กรณ์	ความรู้ เกี่ยว กับ ภาษา หน่วย ทางไวยา กรณ์	ข้อมูลทาง ภาษาศาสตร์ หรือตัว ชี้แนะทาง ภาษา ศาสตร์	ภาษา	ความรู้ เกี่ยวกับ โครงสร้าง ทาง ไวยากรณ์	เสียง คำ การเน้น เสียง และ ระดับ เสียงสูงต่ำ ของ ข้อความ ตลอดจน คำ สถานที่ และชื่อ บุคคลที่ คุ้นเคย	เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์
สังคมและ วัฒนธรรม	บริบท ของ การพูด	ภายใน บริบททาง สังคมและ วัฒนธรรม	-	บริบท ทาง ภาษา	บริบท ทางด้าน สถานการณ์	บริบทของ สถานการณ์	ความเข้าใจ เรื่อง สถานการณ์	การทราบ บริบทของ ข้อความ บริบทของ เหตุการณ์	บริบทใน ข้อความ
ประสบการณ์ เดิม	-	-	ความรู้ เดิม	พื้น ความรู้ เดิม	-	-	-	-	ความรู้เดิม
จุดประสงค์ ของผู้พูด	อารมณ์ และ ความ คิดเห็น ของผู้ พูด	-	-	-	ความตั้งใจ ของผู้พูด	-	ความตั้งใจ ของผู้พูด	-	จุดประสงค์ ของผู้พูด

จากการศึกษาองค์ประกอบของทักษะการฟัง ประกอบด้วย เสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ บริบทในข้อความ ความรู้เดิม และจุดประสงค์ของผู้พูด

การวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการฟัง

Hubbard (1983) จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง เป็นการทดสอบการฟังและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน
เช่น

1.1 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยใช้การเทียบเสียง

1.2 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยวัดการฟังเสียงเน้นหนักในคำและประโยค

1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง เป็นการทดสอบการฟังในสิ่งที่เข้าใจ เช่น ฟังแล้วตอบ

คำถาม

ดังนี้

สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2545) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลทักษะการฟัง

1. ประเภทของแบบทดสอบทักษะการฟัง

1.1 แบบเลือกตอบ

1.2 การตอบคำถามแบบสั้น

1.3 การถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการฟังในรูปแบบต่างๆ เช่น การเติมคำหรือข้อมูลในแผนภูมิและรูปภาพ การเติมคำลงในแบบฟอร์ม การลากเส้นแสดงทิศทางที่ได้จากการฟัง

1.4 การจดบันทึกข้อความ

2. ระดับความสามารถของทักษะการฟัง

2.1 ระดับกลไก

1) สามารถฟังคำแล้วบอกความแตกต่างและความเหมือนกันของคำที่ได้ยิน

2) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน

3) สามารถฟังคำแล้วเลือกคำที่มีเสียงสระพ้องกับคำที่ได้ยินคำแรก

4) สามารถฟังประโยคแล้วบอกเสียงสูงต่ำในประโยคที่ได้ยิน

5) สามารถฟังแล้วบอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน

6) สามารถฟังเสียงคำศัพท์ 1 คำเว้นเวลาสักครู่ให้ฟังเสียงคำศัพท์อีก 3 คำ แล้วให้นักเรียนเลือกว่า คำใดใน 3 คำเหมือนคำศัพท์คำแรก

2.2 ระดับความรู้

1) สามารถฟังคำสั่งปฏิบัติตามได้ เช่น บอกทิศทางแล้วลากเส้นแสดงการเดินทางได้

2) สามารถฟังคำแล้วเลือกภาพ

3) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกภาพที่ตรงกับคำที่ได้ยิน

4) สามารถฟังคำแล้วเลือกคำที่ได้ยินที่มีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกันได้

5) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่มีความหมายเดียวกับประโยคที่ได้ยิน

2.3 ระดับถ่ายโอน

1) สามารถฟังประโยคเกี่ยวกับเวลาแล้วตอบคำถามได้

2) สามารถฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม

3) สามารถฟังประโยคแล้วเลือกคำที่เหมาะสมที่เติมลงในประโยคที่ได้ยิน

4) สามารถฟังคำสั่งแล้ววาดภาพคำสั่งได้

5) สามารถฟังประโยคแล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

2.4 ระดับสื่อสาร

- 1) สามารถฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้
- 2) สามารถฟังบทสนทนาแล้วสรุปเรื่องได้
- 3) สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามสั้นๆ ได้
- 4) สามารถฟังข้อความแล้วเลือกภาพตามลำดับเหตุการณ์ได้
- 5) สามารถฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดการสนทนา

ได้

2.5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

- 1) สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายแฝงได้
- 2) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ได้
- 3) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกขั้นตอนทางสังคมของผู้พูดได้
- 4) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ของผู้พูดได้
- 5) สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกจุดประสงค์ของการพูดได้

Buck (2001) อธิบายและระบุแนวทางในการวัดและทดสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ

คือ

1. การทดสอบแยกทักษะ เป็นแนวทางการทดสอบทักษะการฟังที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย โดยแยกการฟังออกเป็นองค์ประกอบย่อยๆ เช่น การแยกแยะเสียง การถอดความ และการประเมินคำตอบ

2. การทดสอบแบบบูรณาการ สามารถทดสอบได้ 2 แนวทาง คือ แนวทางในการวัดความเข้าใจแบบแยกองค์ประกอบ ซึ่งเป็นการวัดที่มุ่งทดสอบความรู้ของผู้เรียนในการใช้ความรู้ทางภาษาเพียงด้านเดียว และแนวทางการวัดความเข้าใจแบบบูรณาการ เน้นการทดสอบความสามารถหลายๆ ด้านของผู้เรียนในเวลาเดียว

3. การทดสอบเชิงสื่อสาร เป็นการวัดความเข้าใจในการฟัง เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับการทดสอบแบบบูรณาการ ซึ่งเป็นผลมาจากแนวคิดการสอนภาษาเชิงสื่อสาร โดยผู้ฟังต้องสามารถเข้าใจข้อความและนำไปใช้ในบริบทสื่อสาร รูปแบบคำถามเชิงสื่อสาร ต้องมีลักษณะเหมือนจริงและเป็นธรรมชาติ ซึ่งผู้ฟังจำเป็นต้องมีทักษะทางปัญญาระดับสูง

จากการศึกษาการวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการฟังเพื่อการศึกษา พบว่า แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ 1. การทดสอบการฟังและการจำแนกเสียงของคำ 2. การทดสอบการฟังในสิ่งที่เข้าใจ ส่วนประเภทของแบบทดสอบทักษะการฟัง ได้แก่ แบบเลือกตอบ การตอบคำถามแบบสั้น การถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการฟังในรูปแบบต่างๆ เช่น การเติมคำหรือข้อมูลในแผนภูมิและรูปภาพ การเติมคำลงในแบบฟอร์ม การลากเส้นแสดงทิศทางที่ได้จากการฟัง การจับบันทึกข้อความ นอกจากการนี้ยังมีแนวทางในการทดสอบ ออกเป็น 3 แนวทาง คือ การทดสอบแยกทักษะ การทดสอบแบบบูรณาการ และการทดสอบเชิงสื่อสาร สำหรับระดับความสามารถของทักษะการฟัง แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์

ทักษะการพูด

ความหมายของทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

Byrne (1976, p. 8) กล่าวว่า ทักษะการฟังและการพูดเป็นการสื่อสารทางวาจาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่ต้องการสื่อสารความหมายของตนเอง และผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่พูด และสามารถโต้ตอบด้วยภาษาที่ฟังเข้าใจ และมีความหมายตรงกับความต้องการที่ต้องการสื่อ นอกจากนั้นการฟังและการพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออก ไม่สามารถแยกออกจากกันได้อย่างชัดเจน

Scott (1981, p.70) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่มีปฏิริยาตอบโต้กับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายล่วงหน้าได้ว่าอยู่ในรูปแบบใด และมีความหมายแบบใด รวมทั้งการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

Littlewood (1981) การพูดหมายถึงการสื่อสารข่าวสารระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป โดยมีผู้พูดและผู้ฟัง ผู้พูดจำเป็นต้องพูดอย่างชัดเจนและถูกต้องตามหลักภาษาเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อให้ถูกต้อง นอกจากนั้น ผู้พูดยังต้องเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในการพูดด้วย

จากการศึกษาความหมายของทักษะการพูด พบว่า เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด จุดประสงค์ที่ต้องการสื่อสารความหมาย เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่มีปฏิริยาตอบโต้ด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์ พูดอย่างชัดเจนและถูกต้องตามหลักภาษา เลือกใช้คำที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

วารุณี ยะปาน (2556, หน้า 88) กล่าวว่า ทักษะการพูดมีความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่ควบคู่ไปกับทักษะการฟัง เพราะการที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ ในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้นจึงควรเน้นทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

ณัฐวรรณ เปล่งวิทยา (2559, หน้า 31) การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ทำให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จทั้งทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน

Thornbury (2007) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันที่เราใช้เพื่อสื่อสาร

จากการศึกษาความสำคัญของทักษะการพูด พบว่า เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจ ผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย และการพูดยังเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันอีกด้วย

องค์ประกอบของทักษะการพูด

Harris (1990, pp. 81-82) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารที่ คือ

1. ความคล่องแคล่วความต่อเนื่องความราบรื่นและมีความเป็นธรรมชาติในการพูด(Fluency)
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่

ที่ผู้พูดสื่อสารออกมา

โดย Harris จะเน้นความสามารถในด้านการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) หลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) ในขณะที่ Batz จะเน้นปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of communication) หรือข้อมูลให้ผู้ฟังเข้าใจ คุณภาพของข้อความที่ใช้ในการสื่อสาร (Quality of communication) โดยเน้นความถูกต้องของข้อมูลหรือข้อความที่สื่อสารออกไปและความพยายามในการสื่อสาร โดยพูดออกมาทางวาจา พร้อมกับแสดงท่าทางหรือสีหน้า

Weir (1993, pp. 41-44) กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะการพูด ดังนี้

1. ทักษะการพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่
 - 1.1 ความคล่องในการสนทนาภายใต้เวลาที่กำหนด
 - 1.2 ความกระฉับและความสอดคล้องของสิ่งที่พูด พูดออกมากับเรื่องที่กำลังสนทนา
 - 1.3 ความเหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้น ทั้งในด้านระดับของภาษาที่ใช้และการมีปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนา

2. ทักษะการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

2.1 ความสามารถในการสื่อความหมายในกรณีที่สิ่งที่ต้องการสื่อสารนั้นยากต่อการเข้าใจหรือไม่สามารถเลือกใช้คำที่ต้องการแต่สามารถใช้คำหรือประโยคอื่น รวมทั้งท่าทางในการช่วยสื่อความหมาย

2.2 การมีปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนา มีการผลัดกันเป็นผู้ฟังและผู้พูดอย่างเหมาะสม

3. ทักษะทางภาษา

3.1 ความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ที่ใช้ และความชัดเจนของน้ำหนัเสียงในการพูด

3.2 การใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาที่หลากหลาย

Thornbury (2007) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ 2 ส่วนดังนี้

1. กระบวนการพูด ประกอบด้วย

1.1 การผลิตคำพูด การพูดคือการสร้างคำต่อคำในการสนทนาของบุคคลโดยการ
ออกเสียงต่อเสียงการจัดเตรียมตัวก่อนพูดโดยมีเวลาที่จำกัดในการเตรียมตัว

1.2 แนวความคิดและการกำหนดเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูด มีการวางแผนเกี่ยวกับเรื่องที่จะพูด กำหนดหรือสร้างแผนผังความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะพูด เช่น ระดับของบทสนทนา
ไวยากรณ์คำศัพท์จากนั้นก็สร้างโครงร่างของเนื้อหาที่จะพูดอะไรก่อนหรือหลังกัน

1.3 การออกเสียง เกิดจากการใช้อวัยวะต่างๆ เพื่อสร้างเสียง

1.4 การตรวจสอบตนเองและแก้ไขขณะที่พูด เป็นการตรวจสอบในขณะที่พูด คิดเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการพูด กำหนดสิ่งที่จะพูดและการออกเสียง การตรวจสอบตนเองในช่วงกำหนดสิ่งที่จะพูด อาจส่งผลให้ผู้พูดพูดช้าลง หรือหยุดพูดแล้วพูดอีกครั้งโดยใช้คำใหม่ การตรวจสอบตนเองในช่วงการออกเสียง เกิดขึ้นเมื่อผู้พูดพูดผิดหรือออกเสียงไม่ถูกต้อง การตรวจสอบขณะพูดคือความสามารถในการแก้ไขรวมทั้งเป็นการตอบสนองต่อการตรวจสอบตนเองหรือส่งสารโดยคู่สนทนา

1.5 การพูดได้อย่างอัตโนมัติ ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วและประสบความสำเร็จในการพูด

1.6 การพูดคล่องแคล่ว การพูดออกเสียงได้อย่างชัดเจนไม่ได้หมายความว่าเร็วเท่านั้นความเร็วในการพูดเป็นแค่หนึ่งในหลายปัจจัยที่มีผลต่อการพูดออกเสียงได้อย่างชัดเจนการหยุดชะงักในการพูดเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญเท่าเทียมกับความเร็วการหยุดอย่างถูกจังหวะและสัมพันธ์กับความถี่ของการหยุดเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้การพูดออกเสียงได้อย่างชัดเจน ผู้พูดจะใช้เทคนิคต่างๆในการพูดออกเสียงได้อย่างชัดเจน

1.7 การจัดการพูด การพูดต้องคำนึงถึงการจัดการสององค์ประกอบ คือการปฏิสัมพันธ์และการเรียงลำดับการพูด

2. ความรู้ของผู้พูด แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

2.1 ความรู้นอกเหนือจากภาษาศาสตร์ คือ การเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม บริบท และความคล้ายคลึงกันของวัฒนธรรมของผู้พูดคนอื่นๆ ความรู้ด้านสังคม เป็นความรู้เกี่ยวกับคุณค่าทางสังคม และพฤติกรรมที่เป็นพื้นฐานของคนในสังคมนั้นๆ

2.2 ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ประกอบด้วย

2.2.1 ความรู้เกี่ยวกับชนิดของภาษา แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. ภาษาเพื่อดำเนินการ คือ บริการต่างๆ การพูดโดยใช้ภาษาเพื่อดำเนินการสามารถใช้ได้หลายกรณี เช่น เมื่อต้องการจองโต๊ะที่ร้านอาหาร

2. ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์กับบุคคล คือ ภาษาที่ใช้เพื่อ

สร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น ใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์อาจจะใช้ในการสนทนากับเพื่อนที่ร้านอาหาร เป็นต้น

2.2.2 ความรู้เกี่ยวกับสัมพันธสาร เกี่ยวข้องกับการจัดการและเชื่อมโยง คำพูดระหว่างบุคคลในการสนทนาได้ตอบ ซึ่งเรียกว่าภาษาสัมพันธสาร เพื่อสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจ กันระหว่างบุคคล

2.2.3 ความรู้เกี่ยวกับวัจนปฏิบัติ เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษา และบริบทในการใช้ภาษา

2.3 ความรู้เกี่ยวกับเงื่อนไขการพูด

2.3.1 ปัจจัยด้านองค์ความรู้ เมื่อผู้พูดพูดถึงเรื่องที่คนฟังรู้จักหรือเป็นเรื่องที่ คนฟังสนใจและต้องการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องนั้นการพูดกับคนที่คุ้นเคยจะช่วยให้การพูดของผู้พูดสะดวกและ ง่ายขึ้นมากขึ้น

2.3.2 ปัจจัยด้านความรู้สึก เมื่อผู้พูดพูดถึงเรื่องที่ชอบอาจพูดได้ ชัดเจนและมั่นใจมากขึ้นแต่ถ้าผู้พูดรู้สึกว่าการถูกจับผิดหรือได้รับการประเมินการพูด เช่น รู้สึกว่าถูกวัดผลการ พูดอาจทำให้ผู้พูดรู้สึกเครียดและกังวลขณะพูดได้

2.3.3 ปัจจัยด้านการพูด การพูดกับผู้อื่นโดยตรงหรือการนำเสนอรายงาน ในห้องเรียนจะช่วยให้การพูดของเราพัฒนามากกว่าการฝึกพูดเพียงคนเดียวเพราะเราจะได้รับคำแนะนำจาก เพื่อนร่วมสนทนาด้วย นอกจากนี้เราควรฝึกพูดในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและเตรียมตัวก่อนพูดเพื่อช่วยให้ เราพูดได้ดีขึ้น

ชูเกียรติ จารัตน์ (2535, หน้า 27) ได้ศึกษาและสรุปองค์ประกอบของการพูดเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งได้แก่

1. ผู้พูดคือผู้ที่กล่าวคำพูดออกไป ซึ่งในแต่ละครั้งต้องมีจุดประสงค์ในการสื่อสาร สามารถ ถ่ายทอดความรู้สึกข้อเท็จจริงทัศนคติตลอดจนความคิดเห็นของตนเองไปสู่ผู้ฟังโดยการใช้เสียงกริยาท่าทาง และบุคลิกภาพของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

2. สารหรือเนื้อเรื่องที่พูดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งในการพูดทุกครั้งผู้พูดมักจะเลือกพูดใน สิ่งที่น่าสนใจเพราะมีความรู้ในเรื่องนั้นๆ สารที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

2.1 มีการใช้ภาษาที่มีความหมายตรงกัน ไม่ใช่ถ้อยคำหลากหลาย

2.2 มีความถูกต้องตามข้อเท็จจริง

2.3 มีตัวอย่างหรือหลักฐานสนับสนุนอย่างเหมาะสม

2.4 มีความชัดเจน

2.5 มีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเวลา โอกาส สถานที่และกลุ่มผู้ฟัง

2.6 มีความสั้นยาว เหมาะกับเวลาและจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

3. สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้พูดเป็นสิ่งที่ จะช่วยให้การถ่ายทอดความรู้สึกหรือความต้องการของผู้พูดเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็วได้แก่น้ำเสียงการแสดงสีหน้าและแววตา กิริยาท่าทางของผู้พูดรวมไปถึง โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ

4. ผู้ฟัง หมายถึงผู้ที่รับสารจากผู้พูดแล้วมีการแสดงออกตอบโต้ซึ่งกันและกันสอดคล้องกับ เรื่องที่กำลังพูดอยู่ซึ่งผู้ฟังที่ดีจะต้องมีประสาทหูไวสามารถรับฟังถ้อยคำต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วถูกต้องและรู้เรื่อง มีสมาธิมั่นคงทนต่อเสียงรบกวนได้และมีความรู้ในเรื่องที่กำลังฟังอยู่บ้างจะช่วยให้สามารถติดตามเรื่องและ เข้าใจเรื่องได้ดี

5. ผลการพูดหมายถึงการกระทำโต้ตอบของผู้ฟังที่แสดงให้ผู้พูดทราบระหว่างพูดหรือ หลังจากพูดแล้วผลการพูดนั้นเป็นอย่างไร ผลการพูดที่ดีควรมีความตรงไปตรงมา ปราศจากอคติมีเจตนาไปในเชิงสร้างสรรค์ไม่ทำร้ายกัน

6. ประสพการณ์ร่วมหมายถึงความชัดเจนที่เกิดจากการกระทำหรือได้พบเห็นมาทั้งผู้พูดและผู้ฟังเช่นพื้นฐานความรู้ความคิดความรู้สึกความเชื่อทัศนคติเป็นต้นหากผู้พูดและผู้ฟังมีประสบการณ์ที่คล้ายกัน หรือสภาพแวดล้อมเดียวกันจะทำให้เข้าใจตรงกันและง่ายขึ้น

ตาราง 6 แสดงผลการสังเคราะห์องค์ประกอบของทักษะการพูด

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167)	Harris (1990, pp. 81-82)	Byrne (1976, p. 8)	Littlewood (1981)	Weir (1993, pp. 41-44)	Thornbury (2007)	ชูเกียรติ จารัตน์ (2535, หน้า 27)	สรุป องค์ประกอบ ของทักษะการ พูด (ผู้วิจัยสรุป)
-	ความ คล่องแคล่ว	-	-	ความคล่องแคล่ว	ความคล่องแคล่ว	-	ความคล่องแคล่ว
-	ด้านการ ออกเสียง คำศัพท์ หลักภาษา และ ไวยากรณ์	-	ถูกต้อง ตามหลัก ภาษา	ความถูกต้องแม่นยำ ของไวยากรณ์ที่ใช้ เสียงในการพูด คำศัพท์และ โครงสร้างภาษา	ออกเสียง ความรู้เกี่ยวกับ ภาษาศาสตร์	เสียงกริยา ท่าทาง	การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์
จุดมุ่ง หมาย ของ ผู้พูด	-	จุดประสงค์ ที่ต้องการ สื่อสาร ความหมาย	-	-	-	จุดประสงค์	จุดประสงค์ที่ ต้องการสื่อสาร ความหมาย

จากการศึกษาองค์ประกอบของทักษะการพูดประกอบด้วย ความคล่องแคล่ว การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ จุดประสงค์ที่ต้องการสื่อสารความหมาย

การวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

Thornbury (2007) กล่าวถึงประเภทการทดสอบการพูด ดังนี้

1. การสัมภาษณ์

เป็นการเรียกผู้เรียนเข้ามาสัมภาษณ์ทีละคน ใช้บริบทที่เหมาะสม และการกำหนดเวลาหนึ่งหรือสองนาทีเพื่อให้ผู้เรียนเตรียมตัวในกรณีที่พบหัวข้อที่ยาก

2. การพูดสด

เมื่อผู้เรียนเตรียมตัวและเลือกหัวข้อที่จะนำเสนอแบบสั้นๆ ได้แล้ว จะต้องเปิดกว้างเพื่อให้มีการถาม-ตอบ กับผู้ชม อย่างไรก็ตาม การให้ผู้เรียนพูดหรือนำเสนอจะต้องเป็นการทดสอบที่มีเหตุผลและตอบสนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

3. บันทึกเสียงการพูด

เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถลดความกังวลในการพูดต่อหน้าสาธารณชนลงได้ การบันทึกเสียงไม่ใช่การสอบแบบทางการ ผู้เรียนสามารถบันทึกเสียงของตนเองเกี่ยวกับหัวข้อที่ครูเลือกหรือเลือกเอง

4. บทบาทสมมติ

นักเรียนทั่วไปมักลองแสดงบทบาทสมมติในห้องเรียน สามารถนำมาใช้ในการสอบได้ เรียนรู้การแสดงบทบาทสมมติจะช่วยให้สอบผ่านได้ง่ายขึ้น การนำเสนอสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันเป็นวิธีที่ดีที่สุด

5. การทำงานร่วมกัน และอภิปราย

เป็นเทคนิคที่คล้ายคลึงกับการสร้างบทบาทสมมติที่ใช้สถานการณ์ที่ไม่ต้องการการสร้างสรรค์ แต่ต้องการเข้ามาทำงานกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

Anchunda and Kaewurai (2021) ได้ออกแบบการทดสอบและเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐาน CEFR ดังนี้

1. แบบทดสอบประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐาน CEFR แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1.1 Picture Description

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนพูดบรรยายบุคคล สิ่งของสถานการณ์ หรือสิ่งที่เห็นในภาพหนึ่งภาพหรือมากกว่านั้น โดยผู้เรียนจะต้องอธิบาย พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น เล่าเรื่องง่ายๆ เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นตามภาพที่เห็น มีความเชื่อมโยงตามหัวข้อที่ได้เรียน เป็นต้น แบบทดสอบในส่วนนี้ประกอบด้วยรูปภาพและคำถาม 4 ข้อ ผู้เรียนแต่ละคนต้องเลือกรูปภาพและตอบคำถามเพียงแค่หนึ่งข้อ ซึ่งแบบ Picture Description มีคะแนน 25 คะแนน

1.2 Dialogue/Conversation

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนสองคนสร้างบทสนทนาในหัวข้อที่มีความสนใจร่วมกันจากหัวข้อที่ผู้ประเมินสร้างขึ้น แบบทดสอบในส่วนนี้ประกอบด้วยหัวข้อ 3 หัวข้อ โดยผู้เรียนจะต้องเลือกสร้างบทสนทนาเพียงแค่นี้หัวข้อ โดยแบบทดสอบ Dialogue/Conversation มีคะแนน 25 คะแนน

1.3 Interview

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ประเมิน แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยคำถาม 10 ข้อ ซึ่งในการทดสอบอนุญาตให้นักเรียนเข้ามาพร้อมกัน 3 คน โดยผู้เรียนแต่ละคนมีเวลา 6 นาที ในการพูดตอบคำถาม 3 ข้อ จากคำถาม 10 ข้อ ที่ถามโดยผู้ประเมิน สำหรับแบบทดสอบ Interview นั้นมีคะแนน 25 คะแนน

1.4 Role-play

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนต้องสวมบทบาทและแสดงละครจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ ผู้เรียนได้รับคำแนะนำให้ปฏิบัติพร้อมคำอธิบายที่ชัดเจนว่าต้องทำอะไรในการสวมบทบาทการแสดง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ประกอบด้วย หน้าที่ของภาษาเฉพาะ คำศัพท์ ภาษาที่ใช้ ฯลฯ แบบทดสอบในส่วนนี้มี 4 สถานการณ์โดยให้ผู้เรียนเลือกสวมบทบาท 1 สถานการณ์ มีคะแนน 25 คะแนน

Harris (1990) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการพูด โดยมีเกณฑ์ 5 ระดับ ประกอบด้วย

1. การออกเสียง

- ระดับ 1 การออกเสียงมีปัญหา ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจสิ่งที่พูดได้อย่างถูกต้อง
- ระดับ 2 การออกเสียงมีปัญหา ผู้ฟังต้องตั้งใจฟังอย่างมาก และอาจต้องมีการถามซ้ำ
- ระดับ 3 การออกเสียงมีปัญหาน้อย ผู้ฟังต้องตั้งใจฟัง หากออกเสียงผิดผู้ฟังก็อาจจะสับสนบ้าง
- ระดับ 4 การออกเสียงของผู้พูดดีอาจมีปัญหาบ้างแต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อสารได้
- ระดับ 5 การออกเสียงดีหรือเทียบเท่าเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์

- ระดับ 1 การใช้ไวยากรณ์และเรียงลำดับไม่ถูกต้อง จะทำให้การสื่อสารไม่เข้าใจได้
- ระดับ 2 การใช้ไวยากรณ์และเรียงลำดับผิด อาจจะใช้ไวยากรณ์ง่าย แต่การสื่อสารยังคงยากในการเข้าใจ
- ระดับ 3 การใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้งจะทำให้ความหมายของประโยคผิดและการเข้าใจกันผิดปกติ
- ระดับ 4 การใช้ไวยากรณ์ที่ผิดบ้าง แต่สามารถสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง
- ระดับ 5 การใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับที่มีความผิดพลาดน้อยมากสามารถแก้ไขได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์

ระดับ 1 การไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์จนทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสม

ระดับ 2 การใช้คำศัพท์ผิดอาจเกิดจากความไม่รู้ทางคำศัพท์ที่ยังไม่ครบถ้วน ซึ่งจะทำให้เข้าใจประโยคได้ยาก

ระดับ 3 การใช้คำศัพท์ผิดอาจมาจากปัญหาในการคิดคำศัพท์ของผู้พูด และจะทำให้การสื่อสารในสนทนายากขึ้น

ระดับ 4 การใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องบางครั้งอาจจะมีการใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับบริบท ทำให้การสื่อสารไม่เป็นไปตามที่ควร

ระดับ 5 การใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ผู้พูดจะใช้ภาษาได้อย่างเก่งกล้าเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. การใช้ภาษาที่คล่องแคล่ว

ระดับ 1 มีการสนทนาที่ไม่เข้าใจเนื่องจากผู้พูดหยุดเว้นช่วงสนทนาเป็นเวลานาน

ระดับ 2 ผู้พูดเว้นช่วงสนทนาบ่อยครั้งเนื่องจากการมีความรู้ที่จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับ 3 การพูดได้อย่างคล่องแคล่วไม่มากนักเนื่องจากมีปัญหาในการใช้ภาษา

ระดับ 4 การพูดได้อย่างคล่องแคล่วอาจมีผิดพลาดบ้าง

ระดับ 5 การพูดได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษาและไม่มีข้อผิดพลาด

5. ความเข้าใจ

ระดับ 1 การที่ผู้ฟังไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับ 2 การพูดที่ติดขัดใช้เวลาหาคำพูด อาจพูดซ้ำ

ระดับ 3 การพูดให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารแต่อาจสื่อสารได้ค่อนข้างช้า

ระดับ 4 การพูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจครบถ้วนแต่อาจมีการพูดซ้ำบ่อยครั้ง

ระดับ 5 การพูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจทั้งหมดโดยไม่ต้องการอธิบายเพิ่มเติม

พรสวรรค์ แก้วธรรมมานุกูล (2565) ได้ออกแบบการประเมินให้คะแนนการสอนวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ด้านการใช้คำศัพท์

ระดับ 1 มีการใช้คำศัพท์น้อย ทำให้สื่อสารได้ยาก ไม่ชัดเจน

ระดับ 2 มีการใช้คำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้สื่อสารได้ไม่ค่อยชัดเจน

ระดับ 3 มีการใช้คำศัพท์ได้อย่างเพียงพอและผิดพลาดเล็กน้อยซึ่งไม่ส่งผลต่อการสื่อสาร

ระดับ 4 ใช้คำศัพท์ที่หลากหลายและสื่อสารได้อย่างเข้าใจ

ระดับ 5 ใช้คำศัพท์ที่หลากหลายและถูกต้องโดยสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

2. ด้านการออกเสียง

ระดับ 1 ออกเสียงไม่ชัดเจนทำให้มีปัญหาในการสื่อสาร ไม่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน

- ระดับ 2 พูดออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ทำให้เข้าใจได้ยากและต้องเรียกให้พูดซ้ำบ่อยๆ
- ระดับ 3 พูดออกเสียงไม่ชัดเจนบ้าง และมีข้อผิดพลาดทำให้เข้าใจได้ยากเล็กน้อย
- ระดับ 4 ออกเสียงเกือบชัดเจนทั้งหมดทำให้เข้าใจได้ไม่ยาก
- ระดับ 5 ออกเสียงชัดเจนและถูกต้อง

3. ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา

- ระดับ 1 พูดด้วยคำพูดเพียงคำเดียวหรือคำพูดสั้นๆ พร้อมกับการเว้นระยะการพูด

นาน

- ระดับ 2 พูดไม่คล่องแคล่ว มีการหยุดพักและลังเลในการพูดเป็นส่วนใหญ่
- ระดับ 3 พูดพร้อมกับหยุดพักหรือลังเลบ้าง
- ระดับ 4 พูดพร้อมกับหยุดพักหรือลังเลเล็กน้อย
- ระดับ 5 พูดต่อเนื่องโดยไม่มีการหยุดพักหรือลังเล

4. ด้านการมีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบ

- ระดับ 1 ได้ตอบกับผู้อื่นโดยมีข้อผิดพลาดในการสนทนาเป็นส่วนใหญ่และมีการใช้ภาษาแม่ในการสื่อสาร ทำให้ยากต่อความเข้าใจ

- ระดับ 2 ได้ตอบกับผู้อื่นโดยมีข้อผิดพลาดในการสนทนาเป็นบางครั้ง ส่งผลต่อความเข้าใจเล็กน้อย

- ระดับ 3 ได้ตอบกับผู้อื่นโดยมีข้อผิดพลาดในการสนทนาเพียงเล็กน้อย

- ระดับ 4 ได้ตอบกับผู้อื่นโดยใช้ภาษาต่างประเทศได้ดี

- ระดับ 5 สามารถสื่อสารและมีการโต้ตอบกับผู้อื่นโดยใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

Anchuda and Kaewurai (2021) ได้ออกแบบเกณฑ์ประเมินผลความสามารถในการพูดตามกรอบมาตรฐาน CEFR ที่มีองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้ 1. ไวยากรณ์ 2. การออกเสียงและเสียง 3. การใช้คำศัพท์ 4. การโต้ตอบ/การสื่อสาร และ 5. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา โดยมีเกณฑ์ให้คะแนน 5 ระดับ ในแต่ละองค์ประกอบ รวมมีคะแนนทั้งหมด 25 คะแนน ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในแต่ละส่วน

จากการศึกษาการวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะพูด พบว่ามีแบบทดสอบ ดังนี้ การสัมภาษณ์ การพูดสด บันทึกเสียงการพูด บทบาทสมมติ การทำงานร่วมกัน และอภิปราย โดยแต่ละองค์ประกอบมีการให้คะแนน 5 ระดับ

การวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูที่ผู้วิจัยเลือกใช้แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นการแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) แบบ Micro-lesson Presentation ในแต่ละองค์ประกอบมีเกณฑ์ให้คะแนน 5 ระดับ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้ 1. ไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน 2. การออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน 3. การปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์ 4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน 5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน รวมคะแนนทั้งหมด 25 คะแนน

ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเป็นภาษาที่ใช้เพื่อสื่อสารในการจัดการเรียนการสอนและส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ภายในห้องเรียน โดยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเพื่อการสื่อสารระหว่างครูกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน ดังนั้น นักศึกษาครูต้องสื่อสารในชั้นเรียนเป็นภาษาอังกฤษได้ โดยการใช้ทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษที่เพื่อการโต้ตอบในชั้นเรียน ซึ่งมีความแตกต่างจากการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการที่ได้กำหนดเกี่ยวกับมาตรฐานความรู้สำหรับผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา โดยที่นักศึกษาครูต้องมีมาตรฐานความรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมายในการเรียนการสอนหรือที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครู ประกาศคณะกรรมการคุรุสภา เรื่อง รายละเอียดของมาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพครู ตามข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2562) ดังนั้น ทักษะฟังและการพูดภาษาอังกฤษในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนจึงเป็นทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร หรือที่เรียกว่าภาษาอังกฤษในชั้นเรียน (Classroom Language)

ความหมายของภาษาในชั้นเรียน

Paul (2003) ระบุว่าครูต้องใช้ภาษาในชั้นเรียนเมื่อใช้สื่อการเรียนการสอน การจัดการห้องเรียน การให้คำแนะนำ และการทำงานกิจกรรมอื่น ๆ ในระหว่างกระบวนการสอน

Hidayati and Safitri (2020) กล่าวว่าภาษาในชั้นเรียนคือสำนวนภาษาที่ใช้การสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนในการจัดการเรียนการสอน

พรณวลัย เกษมระ (2559) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษไม่ได้จำกัดอยู่ในเฉพาะหลักสูตรสองภาษาเท่านั้น ปัจจุบันสถานศึกษานับสนับสนุนให้ครูประจำวิชาใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนในสาระวิชาที่หลากหลายอย่างกว้างขวางที่และได้รับการสนับสนุนอย่างเป็นทางการจากกระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษจุดมุ่งหมายสำคัญคือการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับการศึกษาโดยตั้งมาตรฐานความสามารถทางภาษาทั้งกับครูผู้สอนและผู้เรียน ภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารในชั้นเรียน สำหรับการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษในกลุ่มสาระวิชาต่างๆ โดยความพร้อมของครูผู้สอนไม่จำเป็นจะต้องมีความคล่องทางภาษาเหมือนเจ้าของภาษาเพราะการเรียนภาษาในศตวรรษที่ 21 นี้มิได้เรียนภาษาเพื่อพูดให้เหมือนเจ้าของภาษาแต่เป็นการเรียนภาษาเพื่อการดำรงอยู่ อย่างไรก็ตามครูผู้สอนจำเป็นจะต้องใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมในลำดับแรกจำเป็นจะต้องพัฒนาตัวเองในเรื่องภาษาที่ใช้ในชั้นเรียน (Classroom language) เพื่อใช้ในการปฏิสัมพันธ์และดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาสาระสำคัญ โครงสร้างภาษาที่ผู้เรียนต้องรู้

Cullen (2001) เน้นย้ำว่าทักษะของครูในการใช้ภาษาในชั้นเรียนมีความสำคัญ เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการและการสื่อสารในชั้นเรียน แม้ผู้สอนไม่จำเป็นจะต้องมีความสามารถในทุกด้านของภาษาอังกฤษแต่ด้านของความสามารถในภาษาในชั้นเรียนสำหรับการจัดการชั้นเรียนและกิจกรรมการจัดการนั้นค่อนข้างเฉพาะเจาะจงและจำเป็น ดังนั้น การใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอน

จากการศึกษาความหมายของภาษาในชั้นเรียน พบว่า หมายถึงสำนวนหรือรูปแบบภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนในการจัดการเรียนการสอน โดยผู้สอนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถในทุกด้านของภาษาอังกฤษ แต่ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง สำหรับการใช้สื่อการเรียนการสอน การจัดการห้องเรียน การให้คำแนะนำ และการทำกิจกรรมอื่น ๆ ในระหว่างกระบวนการสอน

รูปแบบของการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

รูปแบบของการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน คือ ลักษณะ แนวทางหรือวิธีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารและดำเนินการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยมีนักวิชาการให้รายละเอียดไว้ดังนี้

Cullen (2001) กล่าวว่า ภาษาในชั้นเรียน ประกอบด้วย 1. ให้คำแนะนำ 2. อธิบาย 3. ถามคำถาม 4. ตอบรับ 5. ประเมิน และ 6. ส่งสัญญาณถึงจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของกิจกรรม และขั้นตอนบทเรียน

Hadiatmi, Wilian and Yusra (2020) ได้ศึกษา ภาษาในชั้นเรียนที่ครูภาษาอังกฤษใช้ที่โรงเรียนมัธยมต้นของอินโดนีเซียใน SMPN 1 KERUAK พบว่าภาษาในห้องเรียนที่ครูใช้มีอยู่ 2 รูปแบบ คือ

1. การพูดคุยเชิงการสอน (Instructional talk) ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ การซักถาม (Asking question) อธิบาย (Explaining) ชี้แนะ (Directing) และแก้ให้นักเรียน (Correcting students)
2. การพูดคุยด้านการจัดการ (Managerial talk) ประกอบด้วย ให้คำแนะนำ (Giving instruction) การชี้แนะ (Giving direction) การถามคำถาม (Asking question) การทักทาย (Greeting) การสร้างอารมณ์ขัน (Making humor) การให้คำแนะนำ (Giving advice) การตอบ (Giving answer) การเช็คการเข้าร่วม (Checking attendance) การชมเชย (Giving praise) และการขอบคุณ (Giving thanks)

ในวิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา เห็นความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ครูและนักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแบบองค์รวม สามารถใช้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติในการสื่อสารบนฐานชีวิตจริงและใช้อย่างอัตโนมัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในห้องเรียนให้กับนิสิตในหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต ทั้งนี้ในรายวิชาเอกภาษาอังกฤษและรายวิชาเอกที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ (หลักสูตรคู่ขนาน 5 ปี) (อมรรัตน์ วัฒนาธร, 2563) จึงได้บรรจุรายวิชา 161425 การสอนวิชาเอกเป็นภาษาอังกฤษ Major teaching in English 3 โดยมีจุดประสงค์ 5 ข้อ ดังนี้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดและหลักการจัดการเรียนรู้วิชาเอกโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นตัวกลางในการสื่อสารได้ โดยให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในห้องเรียน
2. สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารการสอนวิชาเอกในห้องเรียนได้ถูกต้องประกอบด้วย
 - 2.1 ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสอนในห้องเรียน
 - 2.1.1 ภาษาอังกฤษการทักทาย/ การอำลาชั้นเรียน
 - 2.1.2 ภาษาอังกฤษเพื่อการจัดการเรียนการสอน การอธิบายมโนทัศน์เนื้อหา สรุปความรู้การวัดและประเมินผล การมอบหมายงาน การสั่งการบ้าน
 - 2.1.3 ภาษาอังกฤษเพื่อการจัดการชั้นเรียนการใช้คำสั่งคำชมเชย
 - 2.2 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษและปฏิบัติการสอนเป็นภาษาอังกฤษ

3. มีทักษะการวางแผน ออกแบบการจัดการเรียนรู้และเขียนแผนการจัดการเรียนรู้วิชาเอกโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ โดยมีการปฏิบัติการ ดังนี้

3.1 ออกแบบและวางแผนการจัดการเรียนรู้วิชาเอกอย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยใช้ภาษาอังกฤษ

3.2 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้วิชาเอกเป็นภาษาอังกฤษ

3.3 ใช้คำศัพท์สำนวนภาษาและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องในการเขียนแผน

3.4 ใช้คำศัพท์สำนวนภาษาและไวยากรณ์ที่ถูกต้องในการสื่อสารการสอนในห้องเรียน

4. สามารถจัดการเรียนรู้วิชาเอกและจัดการชั้นเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษได้

5. นิสิตมีความมุ่งมั่นจะใช้ความรู้และทักษะที่ได้จากการฝึกฝนในรายวิชานี้ไปใช้ประโยชน์ทางการสอน (อมรรัตน์ วัฒนาร, 2563)

Kewara and Prabjandee (2018) กล่าวว่า การออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่

1. การทักทาย (Greeting) คือการที่ผู้สอนเริ่มทักทายผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษเพื่อสร้างบรรยากาศที่เป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

2. การทบทวน (Review) คือการที่ผู้สอนทบทวนบทเรียนจากคราวที่แล้วเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในเนื้อหาที่สอนไปแล้วก่อนที่จะเริ่มเนื้อหาใหม่ ตัวอย่างของเทคนิคการทบทวน ได้แก่ รายงานความยาว 1 นาที (ให้นักเรียนเขียนสิ่งที่เรียนรู้ครั้งล่าสุดในหนึ่งนาที) การถามคำถาม หรือแบบทดสอบสั้นๆ

3. การชี้แนะ (Direction) คือการที่ผู้สอนเตรียมผู้เรียนก่อนการทำภาระงาน การอธิบายวิธีการทำภาระงานให้ชัดเจนจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดีขึ้น งานควรเริ่มต้นด้วยปัญหาที่ท้าทาย ปัญหาควรจะถูกออกแบบ และควรใช้เวลาพอสมควรในการดำเนินการให้เสร็จสิ้น

4. การทำภาระงาน (Task) คือการที่ให้ผู้เรียนลงมือทำภาระงานเป็นกลุ่มตามที่ผู้สอนได้อธิบายวิธีการไว้ในขั้นตอนที่แล้ว ครูคอยสังเกตผู้เรียน จำเป็นต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าได้รับคำตอบที่ถูกต้องไม่ใช่เป้าหมาย แต่กระบวนการมีความสำคัญมากกว่า บอกผู้เรียนว่าต้องตอบคำถามโดยเสนอคำอธิบาย

5. การประเมิน (Assessment) คือการที่ผู้สอนประเมินผลงานของผู้เรียน โดยผู้สอนอาจใช้วิธีการสังเกตขั้นตอนการทำภาระงานของผู้เรียนแล้วจดบันทึกเพื่อหาข้อสรุปร่วมกันซึ่งผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนหาหลักฐานที่น่าเชื่อถือมาสนับสนุนข้อสรุปของผู้เรียน หากผู้เรียนสามารถหาหลักฐานดังกล่าวมาได้ผู้สอนสามารถตั้งคำถามเรื่องความน่าเชื่อถือของหลักฐานนั้นๆได้

6. การส่งต่อ (Delivery) คือการที่ผู้สอนให้ผู้เรียนออกมานำเสนอข้อสรุปของตนเองหน้าชั้นเรียน จากนั้นให้ผู้เรียนทั้งหมดช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการทำภาระงาน เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจอย่างแท้จริง

จากการศึกษารูปแบบของการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ประกอบด้วย 1. โครงสร้างประโยคพื้นฐานของการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Basic Sentence Structures for English Communication) 2. การทักทายและการบอกลาในชั้นเรียน (Greetings and Leave-taking in Classroom) 3. คำสั่งในชั้นเรียน (Classroom

Instructions) 4. การจัดการชั้นเรียน (Classroom Management) 5. โครงสร้างการพูดนำเสนอในบริบททางการศึกษา (Presentation Structure in Educational Contexts) 6. การใช้ภาษาในการนำเสนอทางการศึกษา (Language Use in Educational Presentations)

องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูมีพื้นฐานมาจากองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษทั่วไป แต่การสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนยังคงมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างออกไปอย่างชัดเจน ได้แก่ วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร รูปแบบภาษา และบริบทการใช้ภาษา โดยมุ่งเน้นไปที่การจัดการเรียนการสอนและการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ การสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนยังคงอาศัยทักษะพื้นฐานจากทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษทั่วไป ในการพัฒนาและประยุกต์ให้สอดคล้องกับบริบทการสื่อสารสำหรับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน มุ่งเน้นถ่ายทอดความรู้และการจัดการชั้นเรียน

ตาราง 7 แสดงองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

องค์ประกอบของทักษะการฟัง (ผู้วิจัยสรุป)	องค์ประกอบของทักษะการพูด (ผู้วิจัยสรุป)	องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู
เสียง	การออกเสียง	การออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน
-	ความคล่องแคล่ว	ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
คำศัพท์ความรู้เดิม	คำศัพท์	การปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์
โครงสร้างไวยากรณ์	ไวยากรณ์	ไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน
จุดประสงค์ของผู้พูด	จุดประสงค์ที่ต้องการสื่อสารความหมาย	ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน
บริบทในข้อความ	-	

จากการศึกษาองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาครู พบว่า มี 5 องค์ประกอบ คือ 1. การออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน 2. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน 3. การปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์ 4. ไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน 5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิมพ์พฐ สุตานันต์ (2566) ได้ศึกษา การพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่บูรณาการโครงการในพระราชดำริสำหรับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ระยะ ระยะที่ 1 กลุ่มเป้าหมายคือตำรวจที่รับผิดชอบดูแลด้านการจัดการศึกษา สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 33 จำนวน 3 คน ครูใหญ่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จำนวน 5 คน และครูผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 18 คน ระยะที่ 2 ผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดประเมินผล ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ครูใหญ่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ศึกษานิเทศก์ จำนวน 9 คน ระยะที่ 3 กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน บ้านหนองแขมปีการศึกษา 2563 จำนวน 13 คน ระยะที่ 4 กลุ่มเป้าหมายคือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 4 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัดเชียงใหม่ 4 โรงเรียน จำนวน 55 คน องค์ประกอบของการพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่บูรณาการโครงการในพระราชดำริสำหรับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ประกอบด้วย 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้างรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้ 4) กิจกรรมการเรียนรู้ และ 5) การวัดและประเมินผล ผลการใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นและสูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับสังกัด มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสูงขึ้น

ช่อเอื้อง อุทิศสาร (2565) ได้ศึกษา การพัฒนาหลักสูตรเสริมความเป็นครูเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์เชิงสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาครูมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ ปี 2565 จำนวน 30 คน จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ในหลักสูตรได้กำหนดการจัดการเรียนรู้เป็น 8 สัปดาห์ๆ ละ 4 ชั่วโมง ก่อนเรียน (สัปดาห์ที่ 1) ระหว่างเรียน (สัปดาห์ที่ 5) และทดสอบหลังเรียน (สัปดาห์ที่ 8) มีการศึกษานำร่อง (Pilot Study) ร่างหลักสูตร 2 สัปดาห์ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวม 6 ชั่วโมง โดยใช้ 2 หน่วยการเรียนรู้ สาเหตุที่ผู้วิจัยศึกษานำร่องโดยใช้เพียง 2 หน่วยการเรียนรู้ เนื่องจากทั้ง 2 หน่วยการเรียนรู้ดำเนินกิจกรรมตามรูปแบบการเรียนรู้แบบผสมผสานที่มีการโค้ชและใช้กระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ในการจัดการเรียนรู้ในหลักสูตร จึงถือได้ว่า 2 หน่วยการเรียนรู้นี้เป็นตัวแทนหลักสูตรได้และเพียงพอที่จะค้นพบปัญหาและข้อบกพร่องทั้งด้านกิจกรรม เวลา ภาษา และการสื่อสาร สื่อ อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรได้ ผลการวิจัยพบว่า 1) สมรรถนะการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์เชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาครู ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ 2) ผลการพัฒนาหลักสูตรได้หลักสูตรที่มีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานร่วมกับโค้ช กระบวนการเรียนรู้ในหลักสูตรมี 5 ขั้นตอน หลักสูตรประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

ปัทมา ยัมสกุล (2563) ได้ศึกษา การจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาครูชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับครู จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นแบบปรนัย ชนิดเลือก 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วย CLT เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 สำหรับนักศึกษาครู จำนวน

15 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้มีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนการใช้แผน และความพึงพอใจของนักศึกษาครู ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ทารินทร์ ปันทอง ฝิภา สมบูรณ์ และสิริพร โอฬารจันทโรทัย (2568) ได้ศึกษา เรื่องการศึกษาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนผ่านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จำนวน 22 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาครูระหว่างการทำกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ($M=3.18$, $S.D. = 0.74$) 2) แม้ว่านักศึกษาครูได้ใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมในระดับปานกลางแต่นักศึกษาครูที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมในระดับมาก ($M=4.36$, $S.D.= 0.68$)

นราวัลลภ รัตนวิจิตร นิธิดา อติภทรนันท์และนันทยา แสงสิน (2561) ได้ศึกษา ผลของการใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ลงเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม จำนวน 33 คน โรงเรียนแม่พรกวิทยา อำเภอแม่พริก จังหวัดลำปาง เครื่องมือที่ใช้วิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมพหุปัญญา จำนวน 7 แผน โดยแผนการจัด การเรียนรู้มีความเหมาะสมเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 อยู่ในระดับมากที่สุด 2) แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ด้าน มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00 โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่ปรับจากแนวทางประเมินความสามารถ ในการฟัง พูดที่เสนอโดย สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) และ O'Sullivan (2008) โดยกำหนดองค์ประกอบการให้คะแนนความสามารถในการฟัง พูดของผู้เรียนไว้ 5 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง ความถูกต้องของคำศัพท์และไวยากรณ์ ปริมาณของข้อความ ความคล่องแคล่ว และความพยายามในการสื่อสาร มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 1.00 และ 3) แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบวัดที่วัดความรู้สึกของผู้เรียนในด้านดีที่มีต่อตนเอง ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมพหุปัญญาผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 60 ที่ระดับดีเยี่ยม 2. การเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียนหลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมพหุปัญญาสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

Alilath and Widiantoro (2019) ได้ศึกษา ประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมพหุปัญญาในการฟังเพื่อความเข้าใจและการพัฒนาความสนใจของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 78 คน ของการวิจัยคือ นักศึกษาสาขาวิชาศิลปศาสตรภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย 2 ห้องเรียน การศึกษาครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีเชิงปริมาณ การออกแบบการศึกษาเป็นการทดลองกึ่งทดลองโดยใช้แบบทดสอบก่อนและแบบทดสอบหลัง การทดลองออกแบบกิจกรรมใช้ชั่วโมงปัญญา 5 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษา ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านดนตรี และด้านธรรมชาติวิทยา ใช้แบบทดสอบการฟังเพื่อความเข้าใจและแบบสอบถามเป็นเครื่องมือวิจัยในการรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า 1) การใช้พหุปัญญาในการฟังเพื่อความเข้าใจมีประสิทธิภาพมากกว่ากิจกรรมปกติที่มีคะแนน sig 0.000 และ 2) การใช้กิจกรรมพหุปัญญาของผู้เรียนให้ความสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากกว่ากิจกรรมปกติที่มีคะแนน sig 0.000

Salem (2013) ได้ศึกษาผลของการเรียนการสอนโดยใช้พหุปัญญาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาครูสอนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 จำนวน 60 คน ในคณะศึกษาศาสตร์ Hurgada มหาวิทยาลัย South Valley โดยผู้วิจัยได้พัฒนาโปรแกรมที่ใช้พหุปัญญาเป็น

ฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดโดยให้ความสนใจและความแตกต่างของแต่ละบุคคล ใช้การออกแบบการวิจัยกึ่งทดลอง มีการทดสอบก่อนและหลังแบบกลุ่มเดียว ผลการศึกษา พบว่า ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนแบบใช้พหุปัญญาเป็นฐานในการพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาครูภาษาอังกฤษ โดยพบว่า มีเชาวน์ปัญญา 5 ด้าน ที่พบมากที่สุดของนักศึกษา คือ อันดับแรก คือ ด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล รองลงมา คือ ด้านภาษา ด้านการเข้าใจตนเอง ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ และด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ตามลำดับทักษะการพูดที่ควรพัฒนาในโปรแกรมนี้ ได้แก่ 1. Giving Oral Presentations 2. Making Requests 3. Making Suggestions 4. Giving Advice

Safranji (2016) ได้ศึกษา เชาวน์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาวิศวกรรมเครื่องกล มหาวิทยาลัย Novi Sad ประเทศเซอร์เบียที่ลงทะเบียนใน ESP course โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 จำนวน 26 คน กลุ่มที่ 2 จำนวน 25 คน วิธีการทดลองคือ กลุ่ม 1 เรียนตามกิจกรรมที่เป็นเชาวน์ปัญญาคณิตศาสตร์ กลุ่มที่ 2 เรียนภาษาศาสตร์แบบดั้งเดิม พบว่า กลุ่ม 1 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน กลุ่ม 2 ไม่มีการพัฒนาหรือพัฒนาน้อยกว่ากลุ่ม 1

Advani and Hema (2016) ได้ศึกษา ผลของกลยุทธ์การสอนตามเชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล โดยการสำรวจพหุปัญญาของนักเรียนจำนวน 155 คน มีนักเรียนจำนวน 101 คนที่มีคะแนนเชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย โดยคนที่มีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกันหรือเท่ากันเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง (51 คน) และกลุ่มควบคุม (50 คน) โดยการจับฉลาก คละชาย-หญิง กลุ่มทดลองใช้กลยุทธ์การสอนที่ยึดตามเชาวน์ปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล ส่วนกลุ่มควบคุม สอนตามปกติแบบดั้งเดิม เช่น การบรรยาย ใช้เวลาทดลอง 5 วันๆ ละ 40 นาที พบว่า คะแนน หลังเรียน (เต็ม 30 คะแนน) ค่าเฉลี่ยกลุ่มทดลอง คือ 24.49 กลุ่มควบคุม คือ 19.75

Safranji and Zivlak (2018) ได้ศึกษา เชาวน์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ในการสอนนักศึกษาสาขาวิศวกรรม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาวิศวกรรมกราฟิกและการออกแบบ ที่ลงทะเบียน ESP course at the Faculty of Technical Sciences, University of Novi Sad แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม 1 มีจำนวน 30 คน เป็นกลุ่มทดลอง ใช้การสอนแบบเชาวน์ปัญญามิติสัมพันธ์ กิจกรรมเหมาะกับผู้ที่มิเชาวน์ปัญญามิติสัมพันธ์สูง กลุ่ม 2 มีจำนวน 28 คน เป็นกลุ่มควบคุม ใช้กลยุทธ์การสอนภาษาแบบดั้งเดิม พบว่า กลุ่ม 1 มีการพัฒนา มากกว่ากลุ่ม 2

Mamhot, Havranek and Mamhot (2014) ได้ศึกษา การสอนคณิตศาสตร์ผ่านเชาวน์ปัญญาด้านภาษา กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาพีชคณิต ใน มหาวิทยาลัยSilliman มีการสำรวจเชาวน์ปัญญาพบว่า มีเชาวน์ปัญญาด้านภาษาสูงที่สุด รองลงมา คือ ด้านดนตรี ด้านการเข้าใจตนเอง ด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล และด้านมิติสัมพันธ์ จึงได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม 1 ได้จากการสุ่ม จำนวน 37 คน (กลุ่มทดลอง) สอนโดยเชาวน์ปัญญาด้านภาษา โดยผู้สอนให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการสนทนาแบบปากเปล่า การโต้เถียง การเขียน การเล่นเกม การประชุม ให้เขียนบทความเกี่ยวกับสิ่งที่สนใจ เขียนจดหมายถึงใครคนหนึ่ง เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครอบครัว กลุ่ม 2 จำนวน 33 คน (กลุ่มควบคุม) สอนบรรยายแบบดั้งเดิม โดยผู้สอนเขียนบนกระดานและอธิบายแนวคิด คำตอบถูกกำหนดไว้แล้วไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้สำรวจหรือค้นพบสิ่งใหม่ๆ พบว่า กลุ่ม 1 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน สูงกว่า กลุ่ม 2

Solmundardottir (2008) ได้ศึกษาทฤษฎีพหุปัญญาในการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ทฤษฎีพหุปัญญาเปลี่ยนมุมมองของผู้สอนและผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนรู้ โดยการทดสอบเพื่อระบุจุดแข็งด้านเชาวน์

ปัญญาของผู้เรียนที่ช่วยให้เห็นมุมมองใหม่เกี่ยวกับความสามารถของตนเอง ซึ่งส่งผลให้เปลี่ยนทัศนคติด้านการเรียนรู้ เพิ่มความมั่นใจ และสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะที่อ่อนแอ ผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับจุดแข็งของผู้เรียน และใช้ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อสนับสนุนการพัฒนาของผู้เรียนอย่างเหมาะสม ตัวอย่างเช่น หากผู้เรียนรู้ว่าตนเองมีเชาวน์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยาที่แข็งแกร่งแต่ไม่เก่งในเชาวน์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ผู้เรียนจะได้รับมุมมองใหม่ๆ เกี่ยวกับความสามารถของตนเองและเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับการเรียนรู้ได้ ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับจุดแข็งของผู้เรียนเป็นอย่างมาก และทฤษฎีพหุปัญญาสามารถช่วยในเรื่องนี้ได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

แนวคิดการพัฒนาหลักสูตร แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962)	หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ตามทฤษฎีพุทปัญญาสำหรับนักศึกษาครู หลักการ: 1.เป็นหลักสูตรที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้านพุทปัญญาซึ่งพัฒนาขึ้นตรงตามความสามารถของนักศึกษาครู 2. เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างให้นักศึกษามีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนรู้การสอนในห้องเรียนเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน 3. เป็นหลักสูตรที่เสริมความเป็นครูโดยใช้ในกิจกรรมเสริมความเป็นครูตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ 4. เป็นหลักสูตรที่มีแนวทางการจัดการเรียนการสอนแยกตามลักษณะเฉพาะของแต่ละสาขาวิชาที่เรียนผ่านการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการนักศึกษาครูแต่ละบุคคล จุดมุ่งหมาย: เพื่อให้นักศึกษามีทักษะ ความรู้ และเจตคติที่ดีในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ความสามารถของนักศึกษาครูในการใช้ทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษ เพื่อใช้สื่อความหมายในบริบทการเรียนรู้การสอนในห้องเรียน และการจัดการชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้ 1. ใฝ่การเรียนรู้สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน 2. การออกเสียงคำและการประโยคในบริบทการเรียนรู้การสอน 3. การปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์ 4. ความคล่องแคล่วในใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน 5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน
ทฤษฎีพุทปัญญา Gardner (1983) แบ่งปัญญาที่หลากหลายเป็น 9 ด้าน 1) ภาษา 2) ดนตรี 3) ตรรกะและคณิตศาสตร์ 4) มิติสัมพันธ์ 5) ร่างกายและการเคลื่อนไหว 6) การเข้าใจระหว่างบุคคล 7) การเข้าใจตนเอง 8) ธรรมชาติวิทยา และ9) การดำรงอยู่ของชีวิต	โครงสร้าง: หลักสูตรประกอบมีการสอนโดยจัดกิจกรรมแยกตามพุทปัญญาในแต่ละด้าน ทั้งหมด 9 ด้านประกอบด้วย 6 เรื่อง รวม 24 ชั่วโมง ดังนี้ 1. Basic Sentence Structures for English Communication 2. Greetings and Leave-taking in Classroom 3. Classroom Instructions 4. Classroom Management 5. Presentation Structure in Educational Contexts 6. Language Use in Educational Presentations แนวทางการจัดการเรียนการสอน: 1. ขั้นตอนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน คือ 1) การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2) การฝึกปฏิบัติ (Practice) 3) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) 2. การจัดการเรียนการสอนแยกตามทฤษฎีพุทปัญญา 9 ด้าน การวัดและประเมินผล:การวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนจากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กำหนดเกณฑ์การผ่านการประเมิน คือ ร้อยละ 70	
แนวคิดและขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู ภาษาอังกฤษในประเทศเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เสาวคนธ์ คุณวุฒิ (2554) ภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับนักศึกษาครู (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษขั้นพื้นฐาน, 2565; ประกาศคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา, 2564 ; ราชกิจจานุเบกษา, 2564; กระทรวงศึกษาธิการ, 2562; กระทรวงศึกษาธิการ, 2567; ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ และคณะ, 2559)	แนวคิดและขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สถาบันภาษาอังกฤษ (2558) สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) Baker and Westrup (2000) เสนอ 3 ขั้นตอนคือ 1. การนำเสนอเนื้อหา 2. การฝึกปฏิบัติ 3. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่สำคัญในการเรียนการสอนในห้องเรียน Nunan (1991) กุลดลีย์ ไวยะวณิช (2545) ให้ความสำคัญกับทักษะการฟังและการพูดสำหรับการสอนการสื่อสารภาษาอังกฤษ		

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

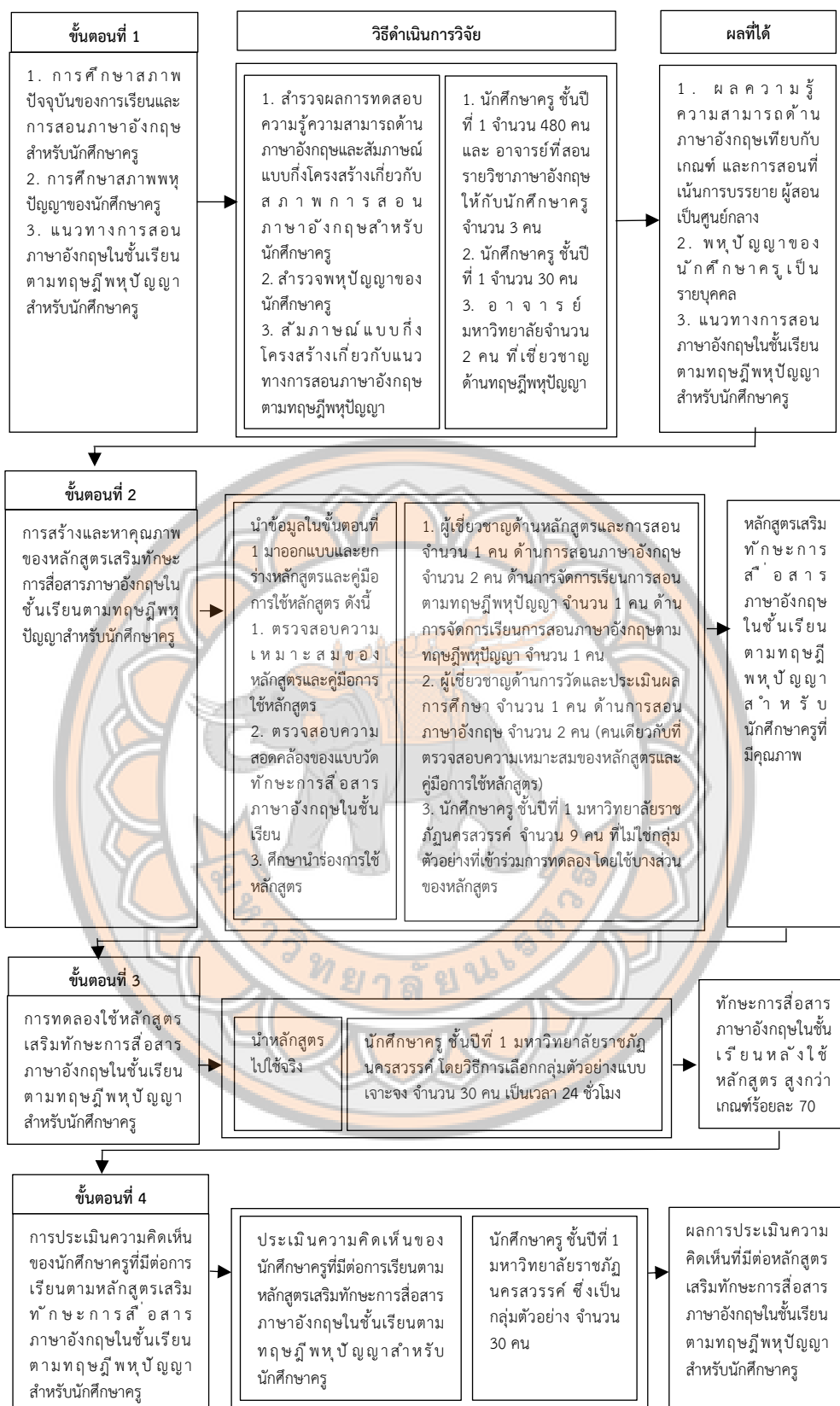
ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ผู้วิจัยแสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัยโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา ดังภาพ

ภาพ 2 แสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

แหล่งข้อมูล

1. นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 480 คน และ อาจารย์มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ จำนวน 3 คน ที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ด้านการสอน วิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู อย่างน้อย 5 ปี

2. นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 30 คน

3. อาจารย์มหาวิทยาลัย ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามทฤษฎีพหุปัญญา จำนวน 1 คน และอาจารย์มหาวิทยาลัยที่ความรู้และประสบการณ์ด้านการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา จำนวน 1 คน รวมจำนวน 2 คน

เครื่องมือ วิธีการสร้าง และตรวจสอบคุณภาพ

1. การทดสอบความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ด้วยโปรแกรม Ellis และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันด้านการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู

2. แบบสอบถามพหุปัญญา (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory) โดย Walter McKenzie (1999)

3. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

การทดสอบความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

ผู้วิจัยติดต่อประสานที่อาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 ในการขอข้อมูลผลการทดสอบความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

สำรวจข้อมูลนักศึกษาครูทั้งหมด โดยนำผลสำรวจมาสรุปเป็นจำนวนที่สอบผ่านและไม่ผ่าน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสอบประเมินคุณภาพภาษาอังกฤษโดยนำมาแจกแจงความถี่ของการผ่านและไม่ผ่านเกณฑ์

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันด้านการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของแบบสัมภาษณ์ให้ชัดเจน

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะสัมภาษณ์เพื่อนำมาเป็นกรอบในการสร้างแนวการสัมภาษณ์และกำหนดประเด็นคำถาม

3. กำหนดรูปแบบของแบบสัมภาษณ์เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง แล้วเขียนข้อคำถามให้ตรงและครอบคลุมประเด็นที่ต้องการ ประกอบด้วยข้อคำถาม ดังนี้

1. ท่านใช้รูปแบบการสอนและหรือวิธีการสอน และหรือ เทคนิคการสอนใด ในการสอนรายวิชาที่สอนนักศึกษาครู

2. ท่านคิดว่าการจัดการเรียนการสอนของท่านส่งผลให้นักศึกษามีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน หรือไม่ อย่างไร

3. ความยากลำบากในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาที่สอนนักศึกษาครู สำหรับท่าน คืออะไร

4. ในความคิดของท่านการสอนรายวิชาที่สอนนักศึกษาครู เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ควรสอนอย่างไร

4. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาตรวจสอบความครอบคลุมเนื้อหา การใช้ภาษา ความเหมาะสมถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

5. จัดพิมพ์เป็นสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันด้านการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู ฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปใช้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความร่วมมือในการขอความอนุเคราะห์บุคลากรในการสัมภาษณ์

2. ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อประสานงานการนัดหมายวัน เวลา และสถานที่สัมภาษณ์ โดยส่งหนังสือขออนุญาตรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวรไปให้ผู้เชี่ยวชาญล่วงหน้าติดต่อนัดหมาย วันเวลา และสถานที่ในการสัมภาษณ์ โดยการสัมภาษณ์มีทั้งสัมภาษณ์ด้วยตนเองแบบตัวต่อตัว และสัมภาษณ์แบบออนไลน์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันด้านการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู และสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูโดยการวิเคราะห์เนื้อหา

แบบสอบถามพหุปัญญา (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory) โดย Walter McKenzie (1999) ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้แบบสอบถามพหุปัญญา

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามพหุปัญญา(Multiple Intelligences (M.I.) Inventory) โดย Walter McKenzie (1999) มาแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดย แบ่งออกเป็น 3 ส่วน (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

3. นำแบบสอบถามที่แปลแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลภาษาอังกฤษ จากฉบับภาษาไทยเป็นฉบับภาษาอังกฤษ เพื่อตรวจสอบกับต้นฉบับที่เป็นภาษาอังกฤษ

4. จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามพหุปัญญา (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory) โดย Walter McKenzie (1999) ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้สอบถามพหุปัญญาของนักศึกษาครูเพื่อระบุพหุปัญญาด้านที่โดดเด่นของนักศึกษาครูแต่ละคนแล้วแยกเรียนตามพหุปัญญาของตนเองตรงตามหลักสูตรสร้างขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ถึงคณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์เพื่อขอความร่วมมือในการอนุเคราะห์นักศึกษาครูในการตอบแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามพหุปัญญา ไปเก็บรวบรวมข้อมูลนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่งแบบสอบถามผ่านทาง Google Form

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามพหุปัญญา (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory) โดย Walter McKenzie (1999) โดยนำมาแจกแจงความถี่

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของแบบสัมภาษณ์ให้ชัดเจน
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะสัมภาษณ์เพื่อนำมาเป็นกรอบในการสร้างแนวการสัมภาษณ์และกำหนดประเด็นคำถาม
3. กำหนดรูปแบบของแบบสัมภาษณ์เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง แล้วเขียนข้อคำถามให้ตรงและครอบคลุมประเด็นที่ต้องการ มีรายละเอียด ดังนี้

1. พหุปัญญามีความสำคัญอย่างไร
2. การสำรวจพหุปัญญาของผู้เรียนเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความสำคัญหรือไม่อย่างไร
3. ทฤษฎีพหุปัญญามีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างไร
4. การจัดการเรียนการสอนให้ตรงตามเขavnปัญญาของผู้เรียน มีแนวทางอย่างไร
4. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาตรวจสอบความครอบคลุมเนื้อหา การใช้ภาษา ความเหมาะสมถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

5. จัดพิมพ์เป็นสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความร่วมมือในการขอความอนุเคราะห์บุคลากรในการสัมภาษณ์

2. ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อประสานงานการนัดหมายวัน เวลา และสถานที่สัมภาษณ์ โดยส่งหนังสือขออนุญาตรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวรไปให้ผู้เชี่ยวชาญล่วงหน้าติดต่อนัดหมาย วันเวลา และสถานที่ในการสัมภาษณ์ โดยการสัมภาษณ์มีทั้งสัมภาษณ์ด้วยตนเองแบบตัวต่อตัว และสัมภาษณ์แบบออนไลน์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูโดยการวิเคราะห์เนื้อหา

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีหุปัญญสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นตอนนี้เป็นการยกร่างหลักสูตรจากข้อมูลพื้นฐานในขั้นตอนที่ 1 ซึ่งหลักสูตร ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง แนวทางการจัดกิจกรรม และการวัดและประเมินผล จากนั้นนำร่างหลักสูตรให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมแล้วนำไปศึกษานำร่องเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ และปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรก่อนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

วัตถุประสงค์

ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร ผู้วิจัยนำข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มากำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร

แหล่งข้อมูล

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลการตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร จำนวน 6 คน
 - หลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร โดย
 - 1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกในสาขาหลักสูตรและการสอน
 - 1.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน * ที่มีประสบการณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาครูอย่างน้อย 5 ปี
 - 1.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีหุปัญญา จำนวน 1 คน
 - 1.4 ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามทฤษฎีหุปัญญา จำนวน 1 คน

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู โดย

- 1.5 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน (*ชุดเดียวกัน)
- 1.6 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน
2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลศึกษานำร่องการใช้หลักสูตร เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของหลักสูตร ได้แก่ นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ที่เข้าร่วมการทดลองใช้บางส่วนของหลักสูตร

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ผู้วิจัยนำผลการศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐานในขั้นตอนที่ 1 มาพัฒนาหลักสูตร โดยประยุกต์ใช้แนวคิดกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ Tabá (1962) ซึ่งประกอบด้วย 7 ขั้นตอนทีกล่าวไว้ในบทที่ 2 แล้วมาประยุกต์เป็น 12 ขั้นตอน ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน
- ขั้นที่ 2 กำหนดหลักการของหลักสูตร
- ขั้นที่ 3 กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
- ขั้นที่ 4 กำหนดสาระการเรียนรู้ของหลักสูตร
- ขั้นที่ 5 กำหนดคำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชา
- ขั้นที่ 6 กำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- ขั้นที่ 7 กำหนดแนวทางการใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้
- ขั้นที่ 8 กำหนดแนวทางการวัดและประเมินผล

ขั้นที่ 9 จัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร

ขั้นที่ 10 ตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้หลักสูตร

ขั้นที่ 11 นำหลักสูตรไปใช้

ขั้นที่ 12 ประเมินผลหลักสูตร

ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอเฉพาะกระบวนการพัฒนาหลักสูตรในแต่ละขั้นตอน ส่วนผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพนั้น ผู้วิจัยนำเสนอไว้ในบทที่ 4 และ บทที่ 5 ตามลำดับ

ขั้นที่ 1 ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐานทั้งจากเอกสาร การสำรวจข้อมูลของผลการทดสอบความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูชั้นปีที่ 1 การสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู สำรวจพหุปัญญาจากแบบสอบถามพหุปัญญา และการสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู เพื่อให้ได้ข้อมูล คือ ความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูชั้นปีที่ 1 การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ พหุปัญญาของนักศึกษาครูรายบุคคล และแนวทางทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวนำไปใช้เป็นแนวทางในการยกร่างหลักสูตร กำหนดรายละเอียดต่างๆ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล

ขั้นที่ 2 กำหนดหลักการของหลักสูตร

หลักการของหลักสูตรสะท้อนให้เห็นสภาพปัจจุบัน ความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาหลักสูตร ทฤษฎีที่ใช้ผู้วิจัยจึงกำหนดหลักการของหลักสูตรจากสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตาราง 8 แสดงการวิเคราะห์ สังเคราะห์ที่มาของหลักการของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ทฤษฎี แนวคิด	สัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ	หลักการของหลักสูตร
1. ทฤษฎีพหุปัญญาของ Gardner	ให้ความสำคัญกับความเก่งที่หลากหลาย จึงต้องมีวิธีการที่หลากหลาย ให้เหมาะสมกับความเก่งของแต่ละคน โดยออกแบบบทเรียนให้ตรงตามผู้เรียนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ	1. เป็นหลักสูตรที่เน้นนักศึกษาครูเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลตามทฤษฎีพหุปัญญา ซึ่งพัฒนาขึ้นตรงตามเขาวงกตปัญญาของนักศึกษาครู

ทฤษฎี แนวคิด	สัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ	หลักการของหลักสูตร
1. แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Larsen-Freeman, 2000; อดอง นามวงศ์, 2554; สถาบันภาษาอังกฤษ, 2558; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540) 2. ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน (Paul, 2003; Hidayati and Safitri, 2020; อมรรัตน์ วัฒนาร, 2563; Kewara and Prabjandee, 2018) 3. ความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิง CEFR	ให้นักศึกษาครูสร้างภาษาเพื่อการสื่อสารในแบบของตัวเอง	2. เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างให้นักศึกษามีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
1. มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์	-	3. เป็นหลักสูตรที่เสริมความเป็นครูโดยใช้ในกิจกรรมเสริมความเป็นครูตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์
1. ทฤษฎีปัญหาของ Gardner 2. ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (2561-2580)	จัดการเรียนการสอนให้ตรงกับเขavnปัญหาด้านที่เด่นของแต่ละคน โดยเชื่อว่าทุกคนสามารถพัฒนาภาษาอังกฤษได้	4. เป็นหลักสูตรที่มีแนวทางการจัดการเรียนการสอนแยกตามลักษณะเฉพาะของแต่ละเขavnปัญหาผ่านการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับเขavnปัญหาที่ตรงกับความถนัดของนักศึกษาครูแต่ละบุคคล

หลักการของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู

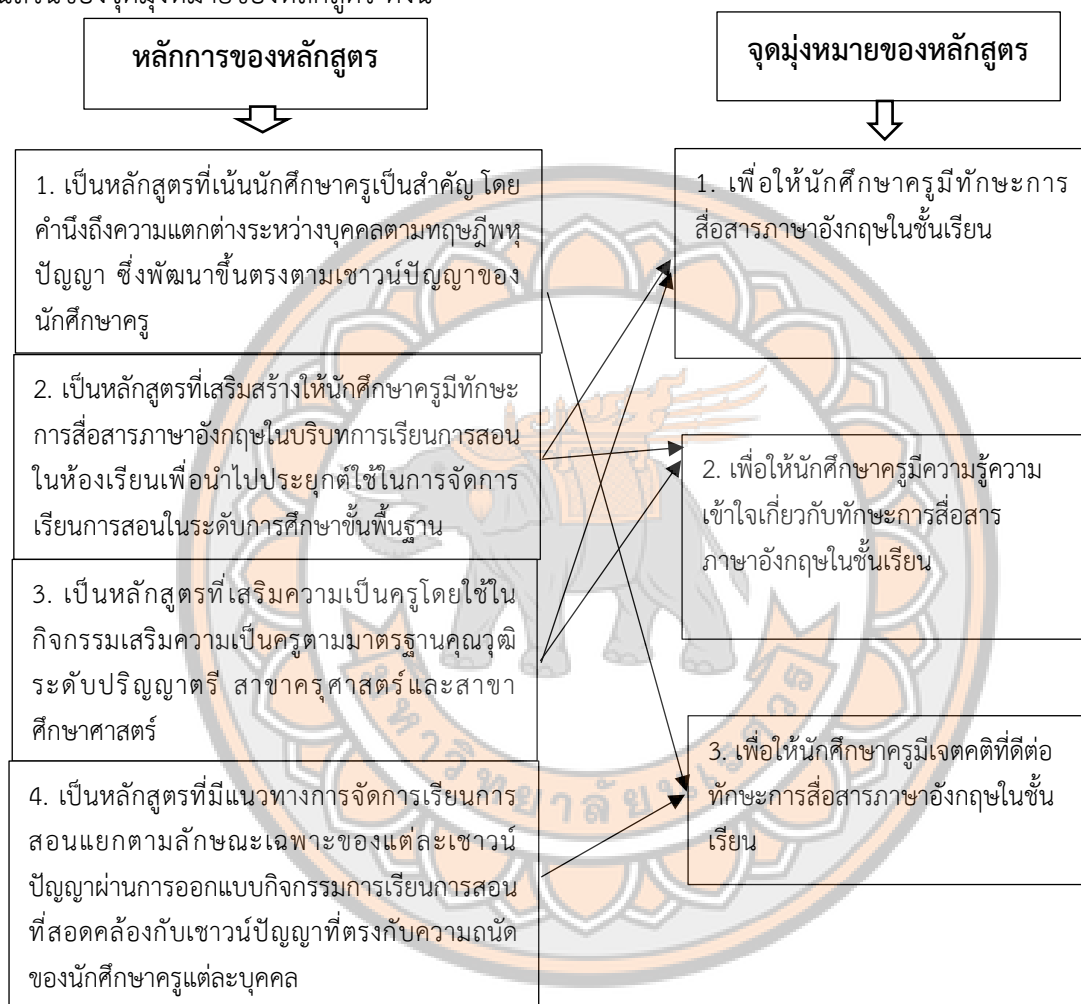
1. เป็นหลักสูตรที่เน้นนักศึกษาครูเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลตามทฤษฎีปัญหา ซึ่งพัฒนาขึ้นตรงตามเขavnปัญหาของนักศึกษาครู
2. เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างให้นักศึกษามีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. เป็นหลักสูตรที่เสริมความเป็นครูโดยใช้ในกิจกรรมเสริมความเป็นครูตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์
4. เป็นหลักสูตรที่มีแนวทางการจัดการเรียนการสอนแยกตามลักษณะเฉพาะของแต่ละเขavnปัญหาผ่านการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับเขavnปัญหาที่ตรงกับความถนัดของนักศึกษาครูแต่ละบุคคล

ขั้นที่ 3 กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาครู การพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจากหลักการของหลักสูตร ข้อมูลความต้องการของอาจารย์ผู้สอน แนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

จากหลักการของหลักสูตรที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ขึ้นข้างต้น นำไปสู่การพัฒนาคำประกอบของหลักสูตรในส่วนจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ดังนี้

ภาพ 3 แสดงการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นที่ 4 กำหนดสาระการเรียนรู้ของหลักสูตร

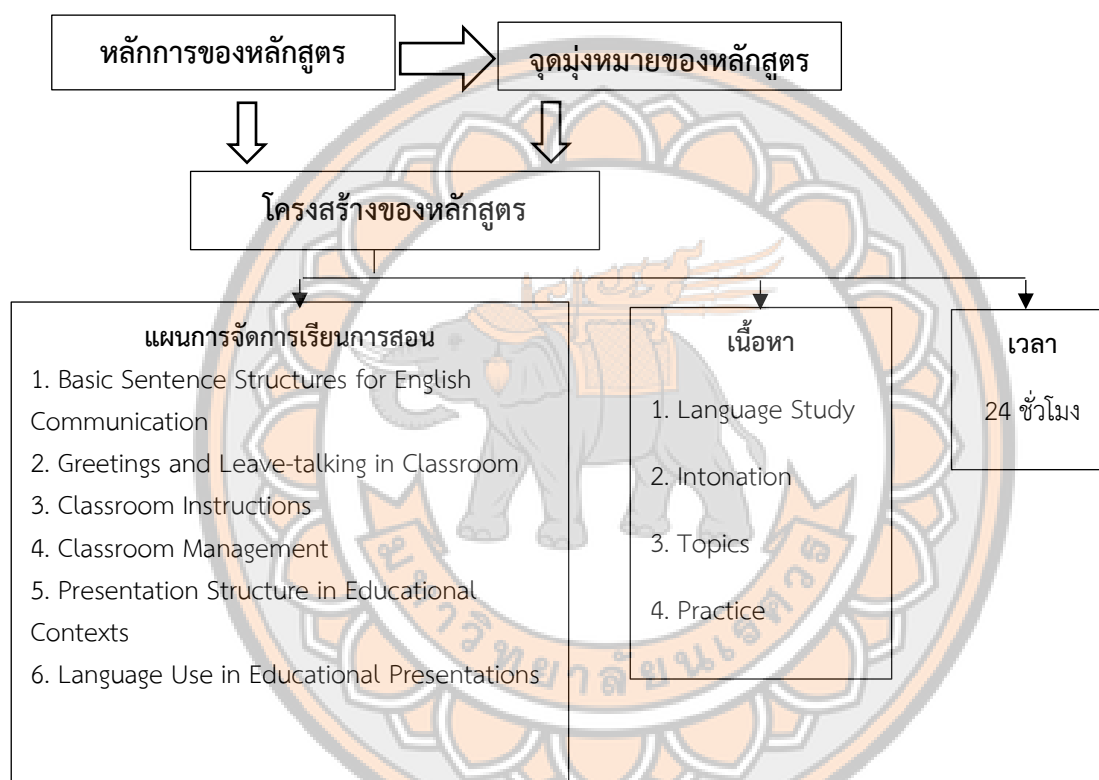
สาระการเรียนรู้หรือเนื้อหาของหลักสูตรเป็นสิ่งที่ทำให้นักศึกษาครูได้เรียนรู้และเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งผู้วิจัยกำหนดสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ข้อมูลสาระการเรียนรู้ในการเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ข้อมูลสาระการเรียนรู้ที่ได้จากการสัมภาษณ์อาจารย์ ข้อมูลสมรรถนะเฉพาะด้านทางภาษาอังกฤษ ข้อมูลนโยบายการยกระดับ

มาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2567 ข้อมูลความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิง CEFR ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียน

ขั้นที่ 5 กำหนดคำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชา

คำอธิบายรายวิชา เป็นการกำหนดผลการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ที่มีความสำคัญจำเป็นต่อนักศึกษาครู และกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งกำหนดคำอธิบายรายวิชา ผู้วิจัยกำหนดคำอธิบายรายวิชาจากจุดประสงค์การเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

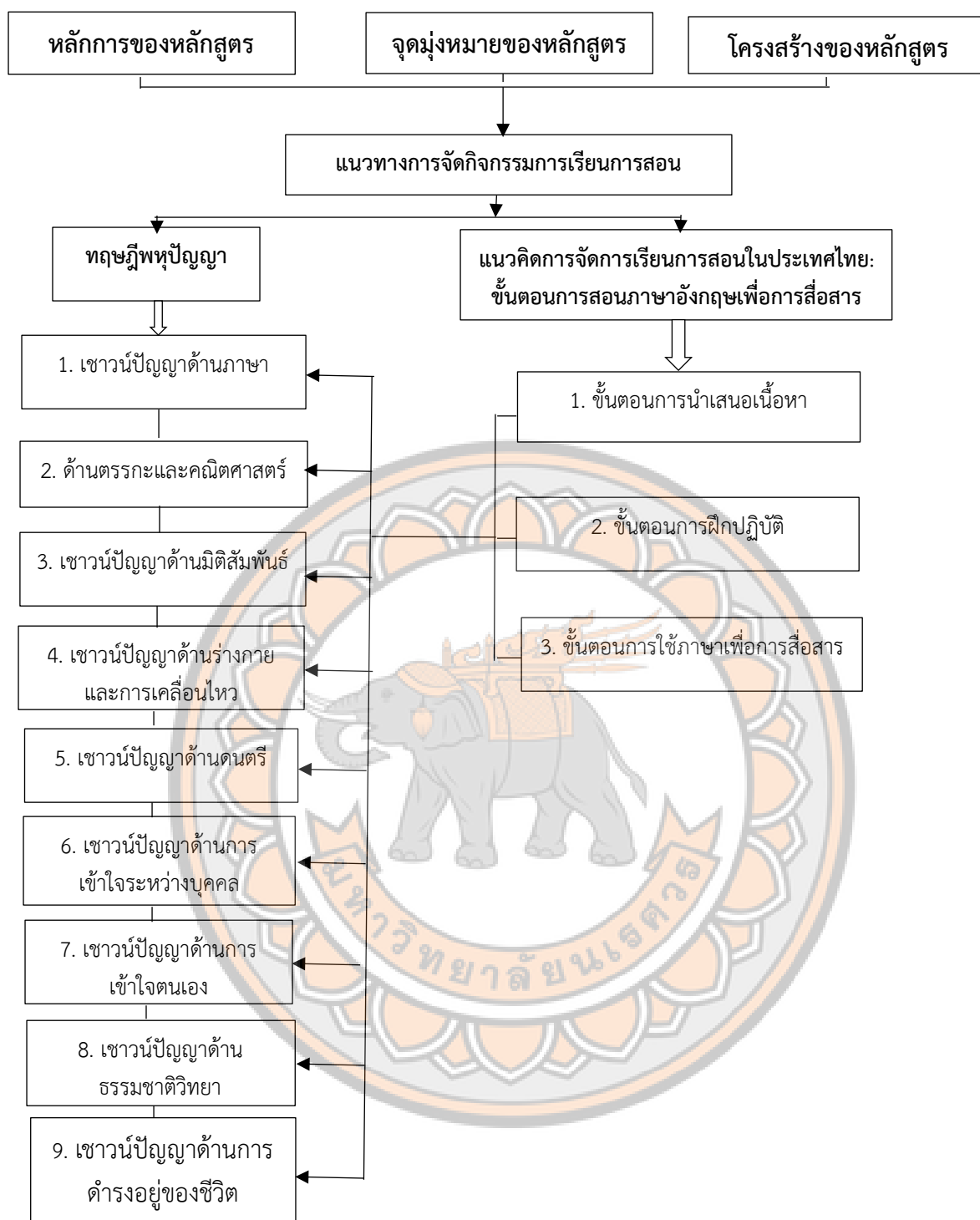
โครงสร้างรายวิชา เป็นการกำหนดจำนวนแผนการจัดการเรียนการสอน ชื่อแผนการเรียนการสอน ผลการเรียนรู้ในแต่ละแผน สาระสำคัญ เวลาเรียน เนื้อหาผู้วิจัยกำหนดโครงสร้างจากเนื้อหาจากการเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

ภาพ 4 แสดงการกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นที่ 6 กำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเกิดจากการสังเคราะห์หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างของหลักสูตร ทฤษฎีพหุปัญญาและขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีทั้งหมด 9 แนวทาง (แยกตามพหุปัญญาทั้ง 9 ด้าน) นำไปสู่การพัฒนาองค์ประกอบของหลักสูตร ในส่วนของแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

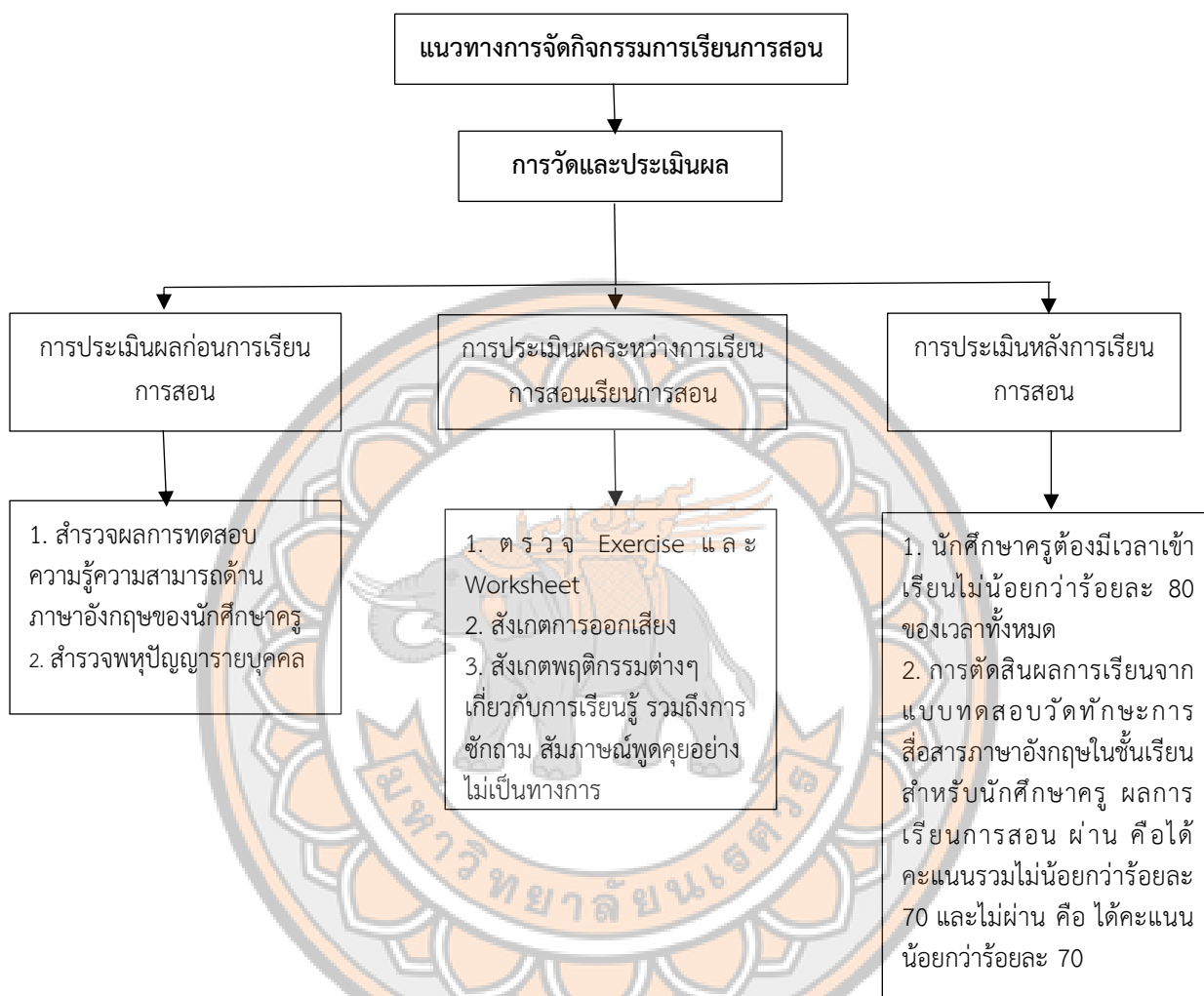
ภาพ 5 แสดงแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
ในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นที่ 7 กำหนดแนวทางการใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้

แนวทางการใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้ เป็นการนำเสนอแนวทางว่าการเลือกสื่อที่เหมาะสมกับเนื้อหา และพหุปัญญาของนักศึกษาครูเป็นอย่างไร การเสนอสื่อการเรียนรู้อะไรและแหล่งเรียนรู้สำหรับใช้ในการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนควรเป็นอย่างไร ผู้วิจัยกำหนดจากข้อมูลทฤษฎีพหุปัญญา

ขั้นที่ 8 กำหนดแนวทางการวัดและประเมินผล

แนวทางการวัดและประเมินผล เป็นการนำเสนอแนวทางสำหรับใช้ในการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของหลักสูตร ผู้วิจัยกำหนดแนวทางการวัดและประเมินผลจากข้อมูลการเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ภาพ 6 แสดงการวัดและประเมินผลของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ขั้นที่ 9 จัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร

ผู้วิจัยจัดทำคู่มือการใช้หลักสูตรเป็นเอกสารที่แนะนำแนวทางเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ แนวทางการจัดการเรียนการสอน (แผนการจัดการเรียนการสอน) และการวัดและประเมินผล

ขั้นที่ 10 ตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้หลักสูตร

การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเป็นการพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ ว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ ก่อนนำไปใช้จริง ผู้วิจัยแบ่งเป็น 2 ช่วง ดังนี้

ช่วงที่ 1 การประเมินโครงร่างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร หลังจากเขียนร่างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรแล้ว นำร่างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรพร้อมแนบแบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร ที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตรและการสอน ด้านการสอนภาษาอังกฤษ ด้านการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพุทปัญญา ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามทฤษฎีพุทปัญญา และด้านการวัดและประเมินผล ตรวจสอบคุณภาพ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรก่อนนำไปศึกษานำร่อง

ช่วงที่ 2 การศึกษานำร่องเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของหลักสูตร ภายหลังจากปรับปรุงหลักสูตรสมบูรณ์แล้ว จากนั้นนำหลักสูตรไปศึกษานำร่องเพื่อศึกษาความเป็นไปได้เบื้องต้นว่าหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร มีโอกาสที่จะสำเร็จมากน้อยเพียงใด ก่อนนำหลักสูตรไปใช้ ตลอดจนศึกษาปัญหาและอุปสรรคระหว่างการดำเนินการ และมีค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน 2 คน ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เพื่อปรับปรุงหลักสูตรก่อนนำไปใช้จริง โดยนำไปศึกษานำร่องกับนักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 11 นำหลักสูตรไปใช้

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นการนำหลักสูตรที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้ตลอดจนแก้ไขจนสมบูรณ์แล้ว ไปสู่การจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยนำหลักสูตรไปใช้จริงกับนักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 30 คน เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรว่าบรรลุตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ (รายละเอียดอยู่ในขั้นตอนที่ 3 ของกระบวนการวิจัย)

ขั้นที่ 12 ประเมินผลหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นการตรวจสอบว่าภายหลังจากใช้หลักสูตร บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอะไรที่ต้องปรับปรุงแก้ไข การพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้ผู้วิจัยประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทปัญญาสำหรับนักศึกษาครู (รายละเอียดอยู่ในขั้นตอนที่ 4 ของกระบวนการวิจัย)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร ได้แก่

1.1 แบบประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2557)

ระดับ	ระดับความเหมาะสม
5	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับมาก
3	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

1.2 แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบชนิดมาตราส่วน

ประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2557)

ระดับ	ระดับความเหมาะสม
5	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
4	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับมาก
3	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
2	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับน้อย
1	รายการนั้นมีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบประเมินทั้ง 2 ฉบับ ตามลำดับขั้นตอนที่เหมือนกัน ดังนี้

1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการประเมินเพื่อประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร

2) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรและการประเมินหลักสูตร จากนั้นกำหนดประเด็นที่จะประเมินโครงสร้างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร

3) เขียนเป็นข้อคำถามให้ครอบคลุมประเด็นที่ต้องการประเมินทั้งหมดและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการประเมิน โดยแบบประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรครอบคลุมองค์ประกอบของหลักสูตรทั้ง 5 องค์ประกอบ จำนวน 17 ข้อ และแบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรให้ครอบคลุมครอบคลุมองค์ประกอบของคู่มือการใช้หลักสูตรทั้ง 3 ประเด็น จำนวน 24 ข้อ

4) นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสม สอดคล้อง และการใช้ภาษา จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินแบบวัดและเกณฑ์การประเมินแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร หลักการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสร้างแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนทั้งด้านการฟังและพูดเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดทักษะ

2.2 ลงมือสร้างแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู กำหนดเป็นการสื่อสาร คือ Role-play (บทบาทสมมติ) Micro-lesson Presentation เป็นการแสดงบทบาท บริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนระหว่างครูและนักเรียน โดยนักศึกษาครูแสดงบทบาทสมมติเป็น ครู เพื่อน ร่วมชั้นแสดงบทบาทสมมติเป็น นักเรียน

2.3 ออกแบบเกณฑ์การประเมินแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู โดยผู้วิจัยประยุกต์และออกแบบเกณฑ์ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

2.4 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู และเกณฑ์การประเมินแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2.5 นำแบบวัดและเกณฑ์การประเมินแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูที่ผ่านการแก้ไขแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินความสอดคล้องของแบบวัดทักษะการ

สื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู และประเมินเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

2.6 จัดพิมพ์แบบวัดและเกณฑ์การประเมินแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ฉบับสมบูรณ์

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานำร่อง ได้แก่

3.1 หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

3.2 คู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร ดำเนินการ ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยขอหนังสือขอความร่วมมือผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

1.2 ผู้วิจัยนำโครงร่างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร พร้อมทั้งแบบประเมินทั้ง 2 ชุดให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสม โดยผู้วิจัยประสานงานกับผู้เชี่ยวชาญล่วงหน้าเพื่อกำหนดหมายวันและเวลาในการนำเสนอและรับแบบประเมินซึ่งมีการส่งและรับด้วยตนเอง

1.3 ผลการประเมินที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญด้านความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตร พบว่า ภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และผลการประเมินคู่มือการใช้หลักสูตรในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก

ผลการปรับปรุงแก้ไขร่างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

ตาราง 9 แสดงการปรับปรุงร่างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	การปรับปรุงตามข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ
1. แนวทางการจัดกิจกรรม (แผนการจัดการเรียนการสอน) ควรปรับดังนี้	1.1 ได้แก้ไขการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ที่สามารถวัดได้
1.1 ในการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ ในแผนบางแผนไม่สามารถวัดได้	1.2 เพิ่มกิจกรรมตามเขาวนปัญญาให้ครบทั้ง 3 ขั้นตอน
1.2 กิจกรรม ทั้ง 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2) ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ (Practice) 3) ขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ต้องมีกิจกรรมตรงตามเขาวนปัญญาทั้ง 3 ขั้นตอน	
2. แบบวัดทักษะ ควรระบุเกณฑ์ให้มีความชัดเจนในการประเมินไม่ต้องให้ผู้ประเมินใช้การคาดเดา เช่น ส่วนใหญ่ คือ เท่าไร	ได้แก้ไขโดยระบุเกณฑ์ให้ชัดเจน เช่น ระบุจำนวนครั้ง 1-2 ครั้ง แทนการใช้คำว่าส่วนน้อย และเพิ่ม

ข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ	การปรับปรุงตามข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ
	การระบุเป็นเปอร์เซ็นต์ เช่น 90-95% เพื่อความชัดเจนไม่ต้องคาดเดาในการประเมิน
3. แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอน ควรเพิ่ม ข้อคำถามในตอนที่ 2 ด้านการเรียนการสอน ตอนที่ 3 การวัดและประเมินผล	ปรับแก้เพิ่มข้อคำถามตามข้อเสนอแนะ

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลในการประเมินแบบวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ดำเนินการดังนี้

2.1 ผู้วิจัยขอหนังสือขอความร่วมมือผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

2.2 นำแบบแบบวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ประเมินความสอดคล้อง (IOC) พบว่า แบบวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 ซึ่งเป็นแบบแบบวัดและเกณฑ์การประเมินที่ใช้ได้สำหรับวิจัยครั้งนี้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษานำร่อง ดำเนินการดังนี้

3.1 ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร และขอความร่วมมือคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เพื่อศึกษานำร่องหลักสูตร

3.2 ผู้วิจัยประสานนักศึกษาครู เพื่อบันทึกหมายวันเวลา และสถานที่ในการจัดการเรียนการสอน

3.3 ดำเนินการศึกษานำร่องกับนักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 9 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แยกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 3 คน ทดลองใช้หลักสูตร กลุ่มละ 4 ชั่วโมง ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีเขาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ จำนวน 3 คน ใช้เวลาทดลอง 4 ชั่วโมง เรียนเรื่อง Greetings and Leave-taking in Classroom และ Presentation Structure in Educational Contexts

กลุ่มที่ 2 มีเขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเอง จำนวน 3 คน ใช้เวลาทดลอง 4 ชั่วโมง เรียนเรื่อง Basic Sentence Structures for English Communication และ Classroom Instructions

กลุ่มที่ 3 มีเขาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน ใช้เวลาทดลอง 4 ชั่วโมง เรียนเรื่อง Classroom Management และ Language Use in Educational Presentations

3.4 ในระหว่างศึกษานำร่อง ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกต สอบถาม และสัมภาษณ์ เพื่อการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร ด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอน ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.5 ผู้วิจัยประสานผู้ประเมิน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาครู

3.6 ผู้วิจัยประสานนักศึกษาครู เพื่อบันทึกหมายวันเวลา และสถานที่ในการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู จำนวน 9 คน

3.7 ดำเนินการได้จากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูไปศึกษานำร่อง โดยประเมินจากผู้ประเมินทั้ง 2 คน เพื่อประเมินความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (IRR) พบว่า ค่า $r = 0.94$ แปลว่า ผู้ประเมินทั้งสองให้คะแนนไปในทิศทางเดียวกันมาก มีความสัมพันธ์สูงมาก

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูสำหรับการศึกษานำร่องโดยRole-play (บทบาทสมมติ)

คำชี้แจง:

- 1) ให้นักศึกษาครูแสดงบทบาทสมมติเป็น ครู โดยมีเพื่อนร่วมชั้นแสดงบทบาทสมมติเป็น นักเรียน
- 2) กำหนดเวลาในการเตรียมตัว 2 นาที
- 3) แสดงบทบาทสมมติภายใต้สถานการณ์นั้น เป็นเวลา 5 นาที
- 4) คำอธิบายรายละเอียดในการสื่อสาร ดังตาราง 20

ตาราง 10 แสดงแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูสำหรับการศึกษานำร่อง Role-play (บทบาทสมมติ)

หัวข้อ	รายละเอียด
1. Introduction	1. Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน)
2. Teaching	เลือก 1 หัวข้อและเนื้อหาเพื่อใช้ในการนำเสนออธิบายเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษตามความถนัดและความสนใจ
3. Closing	1. Preparing for the next lesson (การเตรียมต่อบทเรียนถัดไป) 2. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 3. Taking leave (กล่าวลา)

โดยใช้เกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

3.8 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษานำร่องมาปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ก่อนนำไป

ทดลองจริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตร โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดและเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู
3. วิเคราะห์ข้อมูลการศึกษานำร่องของหลักสูตรโดยการวิเคราะห์เนื้อหา และค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability)

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

วัตถุประสงค์

ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยนำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักศึกษาครูกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู หลังใช้หลักสูตรกับเกณฑ์ ร้อยละ 70

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 30 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ประกอบด้วย ทักษะการฟังและการพูดในบริบทการเรียนการสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
2. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. หลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ผู้วิจัยได้อธิบายไว้แล้วในขั้นตอนที่ 2 ของการวิจัย
2. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ผู้วิจัยได้อธิบายไว้แล้วในขั้นตอนที่ 2 ของการวิจัย

การดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบหลังการทดลอง (One Group Posttest Only Design)

2. ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับนักศึกษาโดยแยกกลุ่มเรียนตามกิจกรรมตรงกับเขาวนัปัญหาที่สำรวจไว้ในขั้นตอนที่ 1 รวมระยะเวลา 24 ชั่วโมง มีการเรียนการสอนตามเขาวนัปัญหา ทั้งหมด 3 ด้าน คือ 1. ด้านการเข้าใจตนเอง 2. ด้านธรรมชาติวิทยา 3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ มีรายละเอียด ดังนี้

1. นักศึกษาครูมีเขาวนัปัญหา 1 ด้าน ได้แก่
 - 1) ด้านการเข้าใจตนเอง จำนวน 20 คน
 - 2) ด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน
 2. นักศึกษาครูมีเขาวนัปัญหา 2 ด้าน ได้แก่
 - 1) ด้านการเข้าใจตนเอง และด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ จำนวน 4 คน
- เลือกเรียน ทั้ง 2 ด้าน โดย คนที่ 1 เรียนสลับ คือ เรียนด้านเข้าใจตนเอง ใน Unit 1,3,5 และเรียนด้านตรรกะ

และคณิตศาสตร์ ใน Unit 2,4,6 คนที่ 2-4 เรียนด้านเข้าใจตนเอง ใน Unit 1-3 เรียนด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ใน Unit 4-6

2) ด้านเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน เลือกเรียน ทั้ง 2 ด้าน โดยทั้ง 3 คน เรียนด้านธรรมชาติวิทยา ใน Unit 1-3 และ ด้านการเข้าใจตนเอง ใน Unit 4-6

3. วัดผลหลังการจัดการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้การทดสอบที (t-test)

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

วัตถุประสงค์

ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

แหล่งข้อมูล

นักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอน โดยใช้สอบถามหลังการทดลองใช้หลักสูตร

2. ศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้อง

3. กำหนดประเด็นที่จะสอบถาม ร่างคำถามตามประเด็น ได้แบบสอบถามความคิดเห็นจำนวน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านการประยุกต์ใช้ และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยกำหนดระดับคะแนน ไว้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 77-78)

มากที่สุด เท่ากับ 5 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด

มาก เท่ากับ 4 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ปานกลาง เท่ากับ 3 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

น้อย เท่ากับ 2 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

น้อยที่สุด เท่ากับ 1 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4. นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเหมาะสมถูกต้อง จากนั้นปรับปรุงแก้ไข

5. ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
6. นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เพื่อประเมินความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่ใช้ได้สำหรับวิจัยครั้งนี้
7. จัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูฉบับสมบูรณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นของนักศึกษาครู ผู้วิจัยดำเนินการด้วยตนเองภายหลังการทดลองใช้หลักสูตร โดยให้นักศึกษาครูที่เข้าร่วมการเรียนการสอนตอบแบบวัดความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ค่าสถิติโดยใช้การวิเคราะห์ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 124)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด

ผู้วิจัยดำเนินการคำนวณหาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วดำเนินการแปลความหมายตามเกณฑ์ โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร และคู่มือการใช้หลักสูตร โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าเฉลี่ยตามแนวคิดของ บุญชม ศรีสะอาด (2556, หน้า 124) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, หน้า 67)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม
X	แทน	คะแนนของแต่ละจำนวน
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนทั้งหมด

เกณฑ์การตัดสินผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิว่าหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรมีความเหมาะสมหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, หน้า 186)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อรายการกับจุดประสงค์การสร้างเครื่องมือ

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด
N แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation)

$$r = \frac{\sum (xi - \bar{x})(yi - \bar{y})}{\sqrt{\sum (xi - \bar{x})^2 \sum (yi - \bar{y})^2}}$$

เมื่อ r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

X_i แทน ค่าตัวแปร x ณ ชุดข้อมูลที่ i

$\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ยของตัวแปร x

Y_i แทน ค่าตัวแปร y ณ ชุดข้อมูลที่ i

$\bar{y}$ แทน ค่าเฉลี่ยของตัวแปร y

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาศภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตอนที่ 2 ผลการสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตอนที่ 4 ผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาศภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

1. ผลการศึกษาศภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาศภาพปัจจุบันด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูจากการสำรวจข้อมูลและสอบถามนักศึกษาครู มีรายละเอียด ดังนี้

ด้านความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจข้อมูลจากนักศึกษาครู จำนวน 480 คน พบว่า สภาพปัจจุบันด้านความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จากผลการทดสอบความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ด้วยโปรแกรม Ellis จากจำนวน 480 คน ผลการสอบไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 340 คน ซึ่งสภาพปัจจุบันความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน คือ สอบไม่ผ่านเกณฑ์

ด้านการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอน ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์อาจารย์ที่สอนรายวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาครู จำนวน 3 คน เกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู ผลการสังเคราะห์การสัมภาษณ์สภาพปัจจุบันของการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู ดังนี้ สรุปได้ 3 ประเด็น ดังนี้

1. มีรูปแบบการสอนและหรือวิธีการสอน และหรือเทคนิคการสอนแบบเน้นให้ผู้เรียนแสดงออก มีการเรียนการสอนที่เป็นแบบ Active Learning ใช้เพลง เกมและกิจกรรมกลุ่ม นอกจากนี้ยังมีการสอนที่ผู้สอนเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน แบบ Grammar-translation Method

“... ในรายวิชาที่รับผิดชอบนั้นได้ใช้การเรียนการสอนแบบ Active Learning มีการเรียนรู้แบบใช้เกม (Games) ในขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน การสอน การมอบหมายงาน และหรือขั้นการประเมินผล นอกจากนี้

ยังใช้วิธีการสอนแบบ Grammar-translation Method เพื่อให้ผู้สอนเป็นผู้ควบคุมเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน แต่การสอนอาจเสมือนเป็นการฟังและจดจำตามที่ผู้สอนบอก...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครูคนที่ 2, ผู้ให้สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2568)

2. นักศึกษาครูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้นแต่สื่อสารก็จะสื่อสารแบบผิดไวยากรณ์ แก้ไขให้แล้วก็ยังผิดซ้ำ เพราะไม่เข้าใจหลักการของภาษา จึงสื่อสารได้แบบเลียนแบบ ทำให้ไม่สามารถสร้างภาษาเพื่อสื่อสารในแบบของตัวเองได้

“...มีบ้างเพราะพื้นฐานนักศึกษาไม่ค่อยดี ถ้าเน้นแต่สื่อสารก็จะสื่อสารแบบผิดไวยากรณ์ แก้ไขให้แล้วก็ยังผิดซ้ำ เพราะไม่เข้าใจหลักการของภาษา จึงสื่อสารได้แบบเลียนแบบ ทำให้ไม่สามารถสร้างภาษาเพื่อสื่อสารในแบบของตัวเองได้ ต้องยอมรับว่าภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาครู ไม่ใช่การสื่อสารเพื่อใช้ชีวิตประจำวันอย่างเดียว นักศึกษาครูต้องเป็นต้นแบบในการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน ดังนั้นจะไม่เน้นแค่ความคล่องแคล่วแต่ยังรวมถึงเรื่องถูกต้องด้วย แม้ประโยคเดียวที่พูดออกไปควรคำนึงถึงทั้งสองข้อนี้ ...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครูคนที่ 3, ผู้ให้สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2568)

3. นักศึกษาครูมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่ต่างกัน คือ 1. ด้านความรู้ความสามารถ 2. ทักษะคตินักศึกษาครูที่มองว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ไกลตัว 3. ไม่ชอบภาษาอังกฤษ 4. ขาดแรงจูงใจในการเรียน 5. ยังไม่สามารถประยุกต์ใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารได้

“...ความยากลำบาก คือ พื้นฐานของนักศึกษาที่มีมาไม่เท่ากันหรือบางคนไม่พอที่จะเรียนในระดับอุดมศึกษา ทั้งคลังศัพท์และไวยากรณ์เบื้องต้น และทัศนคติของนักศึกษาที่มองว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ไกลตัว จบไปแทบไม่ได้ใช้ จึงหันไปให้ความสำคัญและทุ่มเทกับวิชาเอกของตัวเองมากกว่า และบางคนเลือกเรียนสาขาอื่นเพราะไม่ชอบภาษาอังกฤษ จึงขาดแรงจูงใจในการเรียน เรียนให้ผ่านไป ให้ทำอะไรก็ทำ แต่ขาดคุณภาพ ...”

(อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครูคนที่ 3, ผู้ให้สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2568)

2. ผลการศึกษาสภาพพหุปัญญาของนักศึกษาครู

ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจพหุปัญญาของนักศึกษาครูจำนวน 30 คน โดยการใช้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของพหุปัญญา (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory ของ Walter McKenzie (1999)) ฉบับแปลภาษาไทย เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร

ผลการสอบถามพหุปัญญา แบ่งเป็น 2 แบบ ดังนี้

1. มีเขาวนปัญญาที่สูงที่สุด 1 ด้าน ได้แก่

1) เขาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67

2) เขาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10

2. มีเขาวนปัญญาที่สูงที่สุด 2 ด้าน ได้แก่

1) เขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเอง และด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ จำนวน 4 คน

คิดเป็นร้อยละ 13.33

2) เชาวนัปัญญาด้านเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10

สรุป จากการสอบถามหุปัญญานักศึกษาครูจำนวน 30 คน พบว่า 1. นักศึกษาครู จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 (ลำดับ 1-20) มีเชาวนัปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง 2. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 (ลำดับ 21- 23) มีเชาวนัปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา 3. จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 (ลำดับ 24-27) มีเชาวนัปัญญาด้านการเข้าใจตนเองและด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ 4. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 (ลำดับ 28-30) มีเชาวนัปัญญาด้านการเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา แสดงให้เห็นว่า สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1. มีนักศึกษาครูที่มีร้อยละของเชาวนัปัญญที่สูงที่สุด 1 ด้าน และ 2. มีนักศึกษาครูที่มีร้อยละของเชาวนัปัญญที่สูงที่สุดเท่ากันทั้ง 2 ด้าน ผู้วิจัยจึงแบ่งผลของการศึกษาสภาพหุปัญญออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 คือ มีเชาวนัปัญญา 1 ด้าน และ กลุ่มที่ 2 คือ มีเชาวนัปัญญา 2 ด้าน

3. แนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีหุปัญญสำหรับนักศึกษาครู

ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์อาจารย์มหาวิทยาลัยจำนวน 2 คน ซึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยที่เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีหุปัญญา จำนวน 1 คน และอาจารย์มหาวิทยาลัยที่เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้ทฤษฎีหุปัญญา จำนวน 1 คน ผลการสัมภาษณ์ มี 4 ประเด็น ดังนี้

1. ให้ความสำคัญกับความเก่งที่หลากหลายของเด็ก จึงต้องมีวิธีการที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความเก่งของเด็กแต่ละคน ทุกคนไม่ได้มีความสามารถด้านเดียวกันแต่สามารถพัฒนาได้

“...การให้ความสำคัญของความเก่งที่หลากหลายทำให้มุมมองเกี่ยวกับศักยภาพเด็กเปลี่ยนไปซึ่งเอื้อประโยชน์ให้เด็กทุกคนเป็นคนสำคัญ และมีความภูมิใจในความเก่งของตนเอง และส่งผลต่อเนื่องในการหาวิธีการที่หลากหลายในการพัฒนาเด็ก ให้เหมาะสมกับความเก่งของเขา อีกทั้งสามารถใช้เป็นจุดเริ่มต้นสร้างแรงจูงใจและส่งผลต่อเนื่องไปยังเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง...”

(อาจารย์มหาวิทยาลัยที่เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีหุปัญญา, ผู้ให้สัมภาษณ์, 31 มีนาคม 2568)

2. ควรมีการสำรวจหุปัญญาเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยการพัฒนาตนเองด้านที่โดดเด่นมาเรียนภาษาอังกฤษซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีหุปัญญา

“...การสำรวจหุปัญญาของผู้เรียนเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนเป็นจุดเริ่มต้นหากไม่สำรวจก็จะไม่รู้จักระดับความเก่ง ...”

(อาจารย์มหาวิทยาลัยที่เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีหุปัญญา, ผู้ให้สัมภาษณ์, 31 มีนาคม 2568)

3. กระบวนการพัฒนาตนเอง ควรนำเชาวนัปัญญาด้านที่โดดเด่นมาเรียนภาษาอังกฤษ เพราะทุกคนมีศักยภาพในการเรียนรู้

“...ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีความสามารถทางภาษา คนเรามีความสามารถศักยภาพในการเรียนรู้ เพียงแต่ต้องพัฒนาด้านไหนให้เด่นกว่ากัน ด้านอ่อนด้อยก็พัฒนาให้ดีขึ้นได้ มีเนื้อหา กระบวนการให้พัฒนาตนเองได้โดยใช้ด้านที่โดดเด่นมาเรียนภาษาอังกฤษ ...”

(อาจารย์มหาวิทยาลัยที่เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา, ผู้ให้สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2568)

4. ควรจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับเขavnปัญญาด้านที่เด่นของนักศึกษาครูแต่ละคน โดยอาจารย์ที่สอนต้องเชื่อว่า นักศึกษาครูทุกคนสามารถพัฒนาด้านภาษาอังกฤษได้ โดยมีการสอบถามเพื่อให้ผู้เรียนประเมินว่ามีเขavnปัญญาด้านใดเป็นพิเศษ จากนั้นออกแบบบทเรียนให้ตรงตามผู้เรียนโดยยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะเดิมใช้วิธีเดียวกันทุกกลุ่ม เพื่อสอนให้จบหลักสูตร

“...ผู้สอนต้องเชื่อว่าผู้เรียนทุกคนสามารถพัฒนาได้ แล้ววางแผน ตั้งเป้าหมายว่าจะพัฒนาอะไร วิเคราะห์ผู้เรียน โดยใช้เครื่องมือ อาจเป็นแบบสอบถามเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจตนเอง ประเมินว่าเก่งด้านใดเป็นพิเศษ เช่น พหุปัญญาด้านดนตรี เมื่อผู้สอนรู้ว่าผู้เรียนเก่งด้านใด ก็ออกแบบบทเรียนให้ตรงตามผู้เรียนยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะเดิมใช้วิธีเดียวกันทุกกลุ่ม เพียงแค่สอนให้จบหลักสูตร...”

(อาจารย์มหาวิทยาลัยที่เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญา, ผู้ให้สัมภาษณ์, 8 เมษายน 2568)

ตอนที่ 2 ผลการสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

1. ผลการสร้างหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

1.1 หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ผลการสร้างหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูได้เอกสารหลักสูตร ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล และได้คู่มือการใช้หลักสูตร ประกอบด้วย โครงสร้างหลักสูตร กำหนดการจัดการเรียนการสอน ส่วนที่ 1 แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ ได้แก่ คุณสมบัติของผู้สอน บทบาทของผู้สอน บทบาทของนักศึกษาครู ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (แผนการจัดการเรียนการสอน) ได้แก่ คำชี้แจงการใช้หลักสูตร แผนการจัดการเรียนการสอน ส่วนที่ 3 แนวทางการวัดและประเมินผล ได้แก่ แบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

หลักสูตรดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน โดยแบ่งออกเป็น 9 กิจกรรมเขavnปัญญา โดย 1 กิจกรรมเขavnปัญญาประกอบด้วย 6 แผนการจัดการเรียนการสอน รวม 24 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอน จำนวน 3 เขavnปัญญา คือ เขavnปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง เขavnปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา และด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

โดยมีรายละเอียดของสภาพพหุปัญญา แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

1. มีเขavnปัญญาที่สูงที่สุด 1 ด้าน ได้แก่ 1) เขavnปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 2) เขavnปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10

2. มีเขavnปัญญาที่สูงที่สุด 2 ด้าน ได้แก่ 1) เขavnปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง และด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 เลือกเรียน ทั้ง 2 ด้าน คนที่ 1 เรียนสลับ คือ เรียนตาม

เขาวรรณปัญญาด้านเข้าใจตนเอง ใน Unit 1,3,5 และเรียนตามเขาวรรณด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ใน Unit 2,4,6 คนที่ 2-4 เรียนตามเขาวรรณปัญญาด้านเข้าใจตนเอง Unit 1-3 เรียนตามเขาวรรณด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ใน Unit 4-6 2) เขาวรรณปัญญาด้านเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 เลือกเรียน ทั้ง 2 ด้าน โดยทั้ง 3 คน เรียนตามเขาวรรณปัญญาด้านธรรมชาติ เรียน Unit 1-3 และด้านเข้าใจตนเอง เรียน Unit 4-6

สรุป จากการสอบถามพหุปัญญาของนักศึกษาครูจำนวน 30 คน พบว่า 1. นักศึกษาครูจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 (ลำดับ 1-20) มีเขาวรรณปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง 2. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 (ลำดับ 21- 23) มีเขาวรรณปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา 3. จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 (ลำดับ 24-27) มีเขาวรรณปัญญาด้านการเข้าใจตนเองและด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ 4. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10 (ลำดับ 28-30) มีเขาวรรณปัญญาด้านการเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา แสดงให้เห็นว่าสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1. มีนักศึกษาครูที่มีร้อยละของเขาวรรณปัญญาที่สูงที่สุด 1 ด้าน และ 2. มีนักศึกษาครูที่มีร้อยละของเขาวรรณปัญญาที่สูงที่สุดเท่ากันทั้ง 2 ด้าน ผู้วิจัยจึงแบ่งผลของการศึกษาพหุปัญญาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 คือ มีเขาวรรณปัญญา 1 ด้าน และ กลุ่มที่ 2 คือ มีเขาวรรณปัญญา 2 ด้าน

นำข้อมูลที่ได้มาสู่การร่างหลักสูตรหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู นำเสนอโดยสังเขป ดังนี้

ภาพ 7 แสดงองค์ประกอบของหลักสูตรหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

หลักการ

1. เป็นหลักสูตรที่เน้นนักศึกษาครูเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลตามทฤษฎีพหุปัญญา ซึ่งพัฒนาขึ้นตรงตามเขาวงกตปัญญานักศึกษาครู
2. เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างให้นักศึกษาครูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. เป็นหลักสูตรที่เสริมความเป็นครูโดยใช้ในกิจกรรมเสริมความเป็นครูตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์
4. เป็นหลักสูตรที่มีแนวทางการจัดการเรียนการสอนแยกตามลักษณะเฉพาะของแต่ละเขาวงกตปัญญานักศึกษาครูผ่านการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับเขาวงกตปัญญานักศึกษาครูแต่ละบุคคล

จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูฉบับนี้ กำหนดจุดมุ่งหมายที่สำคัญ ดังนี้

1. เพื่อให้นักศึกษาครูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
2. เพื่อให้นักศึกษาครูมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
3. เพื่อให้นักศึกษาครูมีเจตคติที่ดีต่อทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูแบ่งออกเป็น 9 กิจกรรมเขาวงกตปัญญานักศึกษาครู โดย 1 กิจกรรมเขาวงกตปัญญานักศึกษาครูประกอบด้วย 6 แผนการจัดการเรียนการสอน รวม 24 ชั่วโมง ดังนี้

ตาราง 11 แสดงโครงสร้างหลักสูตร แผนการจัดการเรียนการสอนและเนื้อหา

แผนการจัดการเรียนการสอน	เนื้อหา				เวลา (ชั่วโมง)
	Language Study	Intonation	Topics	Practice	
1. Basic Sentence Structures for English Communication	1. Affirmative Sentence (ประโยคบอกเล่า) 2. Interrogative Sentence (ประโยคคำถาม) 3. Negative Sentence (ประโยคปฏิเสธ)	1. Falling Intonation 2. Rising Intonation	1. Going to School 2. Asking about Weight and height 3. Asking about Age 4. Time 5. Future Plan	1. Worksheet: Listening & Speaking Practice 2. Activity: Part 1- 4	4

แผนการจัดการเรียน การสอน	เนื้อหา				เวลา (ชั่วโมง)
	Language Study	Intonation	Topics	Practice	
6. The Past					
2. Greetings and Leave-talking in Classroom	1. Common Greetings (การ ทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การ พูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การ ตรวจสอบการมา เรียน / ความพร้อม ของนักเรียน) 4. Reviewing the lesson (การทบทวน สิ่งที่เรียนไป) 5. Summary words/phrases (การใช้คำสรุป) 6. Preparing for the next lesson (การเตรียมตัว บทเรียนถัดไป) 7. Giving assignments (การ มอบหมายงาน) 8. Taking leave (กล่าวลา)	1. Falling Intonation 2. Rising Intonation 3. Mixed Intonation	1. Starting the Lesson (เริ่ม คาบเรียน) 2. Ending the Lesson (การจบ บทเรียน)	1. Activity: Part 1- 2	4
3. Classroom Instructions	1. Introducing New Content (การ เริ่มอธิบายเนื้อหา ใหม่) 2. Giving Definitions or Meanings (การให้คำนิยาม หรือความหมาย) 3. Explaining Steps or Procedures (การ	1. Falling Intonation	Explaining New Content Effectively	1. Activity: Part 1- 2	4

แผนการจัดการเรียน การสอน	เนื้อหา				เวลา (ชั่วโมง)
	Language Study	Intonation	Topics	Practice	
	อธิบายขั้นตอนหรือ วิธีการ) 4. Giving Examples (การ ยกตัวอย่าง) 5. Explaining with Visuals/Media (การอธิบายด้วย ภาพ/สื่อ)				
4. Classroom Management	1. Direct Commands (คำสั่ง ตรง) 2. Indirect Commands (คำสั่ง อ้อม) 3. Polite Commands (คำสั่ง สุภาพ) 4. Prohibitive Commands (คำสั่ง ห้าม) 5. Imperative Commands (คำสั่ง ในรูปประโยคบอก เล่า)	1. Falling intonation	Management Talk (การพูดคุย ด้านการจัดการ)	Activity Part 1	4
5. Presentation Structure in Educational Contexts	1. Introduction (เกริ่นนำ) 2. Body (เนื้อหา) 3. Conclusion (สรุปและปิดท้าย)	Rising–Falling	1. My First Day at University 2. Classroom Rules 3. Technology in Education 4. How to Save Money	Activity: Part 1 -2	4
6. Language Use in Educational Presentations	1. Introduction (เกริ่นนำ) 2. Teaching (การ สอน) 3. Practice (การฝึก ปฏิบัติ)	Rising–Falling	1. Using Technology in Education 2. Effective Study Habits 3. Introducing Yourself	Activity: Part 1-2	4

แผนการจัดการเรียน การสอน	เนื้อหา				เวลา (ชั่วโมง)
	Language Study	Intonation	Topics	Practice	
	4. Closing (การปิด บทเรียน)		4. Time Management for Students		
รวม					24

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ 1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ 2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นขั้นตอนหลักในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

- 1) ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) คือ ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักศึกษาครูได้รับความรู้และทำความเข้าใจ
- 2) ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ (Practice) คือ นักศึกษาครูได้ฝึกภาษาใหม่จากขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา ผู้สอนคอยแนะนำและเฝ้าสังเกตการปฏิบัติของนักศึกษาครู
- 3) ขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) คือ นักศึกษาครูได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือเป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ได้มีโอกาสฝึกภาษาใหม่ในสถานการณ์ที่มีอิสระมากขึ้น

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา

การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา ได้ศึกษาทฤษฎีของ เฮาเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) นักจิตวิทยา ผู้เชี่ยวชาญด้านประสาทวิทยาการคิด มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ซึ่งเป็นผู้เสนอแบ่งพหุปัญญาเป็น 9 ด้าน มีรายละเอียด ดังนี้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558) (นิพัทธา สังข์ยก และวิเชียร ชำรงโสทธิสกุล, 2567)

- 1) เชาวนปัญญาด้านภาษา คือ ความสามารถในการใช้ภาษา เข้าใจคำสั่งและความหมายของคำ ชอบอ่านเขียน เล่าเรื่อง หรืออธิบายได้ชัดเจน

วิธีสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การระดมความคิด (Brain Storming) การเขียนบันทึก (Journal Writing) การบันทึกเสียง (Tape Recording)

กิจกรรม ได้แก่ ฝึกออกเสียงคำศัพท์ การฟังบรรยาย การพูดนำเสนอด้วยวาจาโดยนักศึกษาครู การอ่าน การเขียนและจดบันทึก

- 2) ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ คือ ความสามารถในการใช้ตัวเลข การเห็นความสัมพันธ์แบบแผน ตรรกศาสตร์ การคิดเชิงเหตุผล

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การจัดหมวดหมู่และจำแนกสิ่งต่างๆ

กิจกรรม ได้แก่ การวิเคราะห์กฎไวยากรณ์และโครงสร้างต่างๆ การจัดหมวดหมู่ การระบุขั้นตอนที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขปัญหาสถานการณ์ การสร้างความสัมพันธ์โดยการเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับความรู้เดิม

3) เชาวนปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ คือ ความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของพื้นที่ สามารถแสดงออกด้วยภาพ มองเห็นรูปลักษณะของสิ่งต่างๆ สามารถหาทิศทางได้

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การสร้างภาพ สัญลักษณ์ การร่างไอเดีย และสัญลักษณ์กราฟิก

กิจกรรม ได้แก่ การนำเสนอโปสเตอร์ สไลด์และภาพ เขียนนำเสนอความรู้ความคิดโดยใช้ Concept Mapping (แผนผังแนวคิด) และ Mind Mapping (แผนผังความคิด) การใช้บัตรคำศัพท์ แผนผังลำดับที่ช่วยให้เห็นภาพรวมของการทำงานตั้งแต่ต้นจนจบอย่างชัดเจน โดยการเชื่อมโยงขั้นตอนหรือกิจกรรมในลำดับที่เกิดขึ้นจริง

4) เชาวนปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว คือ ความสามารถในการใช้ร่างกายของตนเองแสดงความคิด ความรู้สึก สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายได้ดี ชอบการเคลื่อนไหว สัมผัส พูดและใช้ภาษา

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การแสดง การเล่นตามบทบาท การลงมือปฏิบัติ การคิด คำตอบทางร่างกาย ละครในห้องเรียน

กิจกรรม ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ แสดงท่าทางตอบสนองทางกายภาพทั้งหมด (TPR)

5) เชาวนปัญญาด้านดนตรี คือ ความสามารถด้านดนตรี ร้องเพลง เล่นดนตรี ตอบสนองต่อเสียงเพลง แยะแยะจำทำนอง เรียนรู้จังหวะดนตรี ไวต่อเสียง คิดท่วงทำนองจังหวะได้

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การร้องเพลง การพูดจังหวะ การเล่นเครื่องดนตรี

กิจกรรม ได้แก่ แต่งเพลงจากเนื้อหาที่เรียน ฟังเพลงประเภทต่างๆ ฟังเพลง ร้องเพลง

6) เชาวนปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล คือ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยมีความเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและเจตนาของผู้อื่น รวมทั้งความไวในการสังเกตน้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง เข้าใจผู้อื่น

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ กิจกรรมแบ่งปันเพื่อน การทำงานเป็นกลุ่ม การประชุมเชิงปฏิบัติการกิจกรรม ได้แก่ อภิปรายกลุ่ม การทำงานกลุ่ม

กิจกรรม ได้แก่ จับคู่ทำกิจกรรม กิจกรรมเป็นกลุ่ม

7) เชาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง คือ ความสามารถในการรู้จักตนเองและสามารถประพฤติตนได้ดีจากการรู้จักตนนี้ มีสมาธิ มีจิตใจอ่อนโยน มีความเข้าใจตนเอง

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การสะท้อนตนเอง (Self-Reflection), ความสัมพันธ์ส่วนบุคคล (Personal Connections), และ ช่วงเวลาแห่งความเงียบ (Silence Moments)

กิจกรรม ได้แก่ กำหนดเป้าหมายและติดตามผลของตนเอง การตั้งคำถามกับตัวเอง เขียนสะท้อนความคิดของตนเองเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน

8) เชาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา คือ ความสามารถในการเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ เข้าใจความสำคัญของตนเองกับสิ่งแวดล้อม ตระหนักถึงความสามารถของตนที่จะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ เดินเล่นในธรรมชาติ ชมสารคดีธรรมชาติ เยี่ยมชมสวนสาธารณะ เปิดโลกการเรียนรู้

กิจกรรม ได้แก่ การเรียนรู้ผ่านการอ่านเกี่ยวกับธรรมชาติ การบันทึกข้อสังเกตที่ได้จากการพบเห็นในชีวิตประจำวันนำมาสู่การอภิปราย ศึกษาบริบทรอบตัวในห้องเรียนและโรงเรียน

9) เชาวนปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต คือ ความสามารถเกี่ยวกับการจับประเด็นคำถามเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เรียนรู้บริบทของการดำรงอยู่ของมนุษย์ เข้าใจความสัมพันธ์ของโลกที่เป็นกายภาพและโลกของจิตใจ เข้าใจสัจธรรมของโลกและชีวิต

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ ไตร่ตรองถึงความหมายของชีวิต การมีส่วนร่วมกิจกรรมพิเศษ การทำงานร่วมกับกลุ่มการกุศล

กิจกรรม ได้แก่ เน้นการตั้งคำถามเชิงลึก ให้นักศึกษาครูได้คิดวิเคราะห์เกี่ยวกับความหมายของชีวิต และคุณค่าทางสังคมในฐานะผู้สอน สังเกตบทบาทของตนในห้องเรียน การสร้างความหมายให้กับตนเองทำให้รู้สึกมีคุณค่าและมีความหมายโดยกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

ตาราง 12 แสดงกิจกรรมการเรียนรู้การสอน 9 เขาวนปัญญา

แผนการจัดการเรียน การสอน เขาวนปัญญา	Basic Sentence Structures for English Communication	Greetings and Leave- talking in Classroom	Classroom Instructions	Classroom Management	Presentation Structure in Educational Contexts	Language Use in Educational Presentations
Smart Language Adventure: ผจญภัยในโลก ภาษา (ด้านภาษา)	ฟัง พูด และเขียน	ฟัง พูด และออกเสียง	ฟัง พูด เขียน และออกเสียง	ฟัง พูด และอ่าน	พูด อ่าน และเขียน	พูด อ่าน และเขียน
Path of Thinkers: เส้นทาง ของนักคิด (ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์)	วิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ และสรุป	วิเคราะห์ และจัดประเภท	จัดหมวดหมู่และระบุขั้นตอน	วิเคราะห์และจัดประเภท	เชื่อมโยงความรู้เดิมกับ ความรู้ใหม่ และระบุขั้นตอน	สังเกต ค้นหา และจัด หมวดหมู่
3D Flip: พลิกมุมคิด พิชิตภาษา (ด้านมิติสัมพันธ์)	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping ศึกษา Concept Mapping และเขียนเสนอแผนผังลำดับ งาน	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping	เขียนแผนผังลำดับ
The Art of Movement: ศิลปะการเคลื่อนไหว (ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว)	คิดและแสดงท่าทาง หรือวาดภาพ หรือหา ภาพประกอบ	หยิบบัตรคำและยกมือทำ กิจกรรม	ยืนเรียงแถวเป็นเส้นตรง และพูดประโยค	ทอยลูกเต๋า และวิ่งไปเขียน ประโยค	ส่งลูกบอล และแสดง บทบาทสมมติ	กระซิบบอกข้อความ
Inspire with Music: เพลง บันดาลใจ (ด้านดนตรี)	ฟังทำนองเพลง ร้องเพลง และอ่านข้อความตาม ทำนองเพลง	ฟังเพลง ร้องเพลง และแต่ง เพลงโดยใช้คำเชื่อม	แต่งเพลงและร้องเพลง	ฟังเพลง และเล่นเกมเก้าอี้ ดนตรี	ฟังเพลง	ฟังเพลง เต้นหรือเดินเป็น วงกลมและเลือกทำนอง เพลง
Heart Link: ใจเชื่อมโยง(ด้าน การเข้าใจระหว่างบุคคล)	จับคู่	แบ่งกลุ่ม	แบ่งกลุ่มและจับคู่	จับคู่	แบ่งกลุ่มและจับคู่	แบ่งกลุ่มและจับคู่
Heart Reflection: สะท้อนใจ (ด้านเข้าใจตนเอง)	เขียนกำหนดเป้าหมาย เขียนสะท้อนความคิด และเขียนผลการเรียนรู้ จากการกำหนด เป้าหมาย	เขียนกำหนดเป้าหมาย เขียนสะท้อนความคิด ฝึกฝนด้วยตนเอง และเขียนประเมิน ความสำเร็จของตนเอง	เขียนกำหนดเป้าหมาย ประเมินตนเอง เขียนจดหมายถึงตัวเอง ฝึกฝนด้วยตนเอง และเขียน ประเมินความสำเร็จ	เขียนกำหนดเป้าหมายและ เขียนสะท้อนความคิด	เขียนกำหนดเป้าหมาย และเขียนสะท้อนความคิด	เขียนกำหนดเป้าหมาย และเขียนสะท้อนความคิด

แผนการจัดการเรียน การสอน เขาวงกตปัญญา	Basic Sentence Structures for English Communication	Greetings and Leave- talking in Classroom	Classroom Instructions	Classroom Management	Presentation Structure in Educational Contexts	Language Use in Educational Presentations
Gateway to Nature: เปิด ประตูสู่โลกธรรมชาติ (ด้านธรรมชาติวิทยา)	อ่านข้อความเกี่ยวกับ ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติหรือสิ่ง รอบตัว	เปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติหรือสิ่ง รอบตัว และเขียน Start of Journey (เริ่มเดินทาง) Coming Home (กลับบ้าน)	อ่านข้อความเกี่ยวกับ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ใน ห้องเรียนจริง	เปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ใน ห้องเรียนจริง
Empower Your Life: เพิ่ม พลังชีวิต (ด้านการดำรงอยู่ของ ชีวิต)	บอกความสำคัญของ เนื้อหา วิเคราะห์ความสำคัญ ของเนื้อหา และสร้างปริศนา (riddles) หรือคำถาม ปรัชญาเกี่ยวกับชีวิต	บอกความสำคัญของเนื้อหา และสร้างความหมายให้กับ ตัวเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหา สร้างความหมายให้กับตัวเอง บอกเหตุผล ประโยชน์และ ความสำคัญของตนเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหา	อภิปรายจุดมุ่งหมายของการ เป็นครูและคุณค่าทางสังคม ในฐานะผู้สอน และกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน	กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

แนวทางการใช้สื่อ

สื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือ เอกสาร บุคคล หรือกิจกรรม ที่กระตุ้นการเรียนรู้ของนักศึกษาครู มีแนวทางการใช้สื่อสำหรับหลักสูตร ควรเลือกสื่อการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการเรียน

1. เชวณปัญญาด้านภาษา ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กระดาษA4
2. เชวณปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) กิจกรรม Pair Reporting กิจกรรม Sentence Sequencing
3. เชวณปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กระดาษA4 กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง)
4. เชวณปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) ลูกบอล ลูกเต๋า
5. เชวณปัญญาด้านดนตรี ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) เพลง Bruno Mars - Count on Me

<https://www.youtube.com/watch?v=R533DDds3RY>

ทำนองเพลง Connector Song <https://www.youtube.com/watch?v=oMt2IRnrRMI>

ทำนองเพลง Baby Shark จากยูทูป <https://www.youtube.com/watch?v=1FXkXvS8uzc>

เพลง Five Little Ducks <https://www.youtube.com/watch?v=HgT81XoBOnY>

6. เชวณปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล ได้แก่ บัตรคำศัพท์

7. เชวณปัญญาด้านเข้าใจตนเอง ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Pair Reporting กระดาษA4 กระจก กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) กิจกรรม Sentence Sequencing

8. เชวณปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา ได้แก่ กิจกรรม Treasure Hunt (ค้นหาสมบัติ) บัตรคำศัพท์ รูปต้นไม้ใหญ่ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) กระดาษA4 ภาพธรรมชาติ สิ่งของ รอบตัว (สมุด ปากกา กระดาษ ฯลฯ)

9. เชวณปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง)

10. เอกสารประกอบการสอนตามหลักสูตร คือ เอกสารประกอบการสอน

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู เป็นการตรวจสอบว่านักศึกษาครูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้หรือไม่เพียงใด การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรนี้ดำเนินการประเมินผลหลักสูตร ดังนี้

1. การประเมินผลก่อนการเรียนการสอน เป็นการประเมินเพื่อสอบถามพหุปัญญาและความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู เพื่อนำผลการประเมินมาสร้างหลักสูตร

2. การประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน เป็นการประเมินระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อตรวจสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาครู ขอบเขตที่ประเมินครอบคลุมจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ประกอบด้วย การใช้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนด้วยการบูรณาการทักษะการฟังและการพูดเพื่ออธิบายโต้ตอบ เป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้วิจัยใช้วิธีการประเมิน ดังนี้ 1. ตรวจ Exercise และ Worksheet 2. สังเกตการออกเสียง 3. สังเกตพฤติกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้ รวมถึง การซักถาม สัมภาษณ์พูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ ผลการประเมินระหว่างเรียนจะเป็นแนวทางในการนำมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. การประเมินหลังการเรียนการสอน เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความสำเร็จของนักศึกษาครูตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอน มีการประเมินผลดังนี้

3.1 นักศึกษาครูต้องมีเวลาเข้าเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาทั้งหมด

3.2 การตัดสินผลการเรียนจากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ให้ผลการเรียนการสอนคือ ผ่าน (ได้คะแนนรวมไม่น้อยกว่าร้อยละ 70) และไม่ผ่าน (ได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 70)

1.2 คู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักศึกษาครู ประกอบด้วย โครงสร้างหลักสูตร ส่วนที่ 1 แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ คุณสมบัติของผู้สอน บทบาทของผู้สอน บทบาทของนักศึกษาครู ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (แผนการจัดการเรียนการสอน) จำนวน 6 แผน ได้แก่ 1. Basic Sentence Structures for English Communication 2. Greetings and Leave-taking in Classroom 3. Classroom Instructions 4. Classroom Management 5. Presentation Structure in Educational Contexts 6. Language Use in Educational Presentations คำชี้แจงการใช้หลักสูตร แผนการจัดการเรียนการสอน และส่วนที่ 3 แนวทางการวัดและประเมินผล (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

2. ผลการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

2.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ปรากฏผลดังตาราง 13

ตาราง 13 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตอนที่ 1 ประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร

รายการ	N=5		ระดับความเหมาะสม
	$\bar{x}$	S.D.	
1. หลักการ			
1.1 มีแนวคิดหลักการ ทฤษฎีรองรับ	4.40	0.55	มาก
1.2 มีความชัดเจน สามารถนำไปเป็นหลักปฏิบัติได้	4.40	0.55	มาก
ภาพรวม	4.40	0.55	มาก
2. จุดมุ่งหมาย			
2.1 มีความสอดคล้องกับหลักการ สภาพปัญหา และความต้องการ	4.20	0.45	มาก
2.2 มีความชัดเจน นำไปสู่การประเมินได้	4.40	0.55	มาก
ภาพรวม	4.30	0.55	มาก
3. โครงสร้าง			
3.1 สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2 เนื้อหามีความเหมาะสมกับสภาพหรือลักษณะของผู้เรียน	4.20	0.84	มาก
3.3 การเรียงลำดับเนื้อหามีความต่อเนื่องกัน	4.40	0.55	มาก
3.4 มีรายละเอียดของเนื้อหา	4.40	0.55	มาก

รายการ	N=5		ระดับความ เหมาะสม
	$\bar{x}$	S.D.	
3.5 ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอนแต่ละ เนื้อหาที่มีความเหมาะสม	4.60	0.55	มากที่สุด
ภาพรวม	4.44	0.61	มาก
4. แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน			
4.1 สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2 แนวทางการจัดกิจกรรมมีลักษณะเป็นการจัด กิจกรรมตามทฤษฎีปัญหา	4.40	0.55	มาก
4.3 แนวทางการจัดกิจกรรม มีแนวคิดหรือ หลักการและหรือขั้นตอนที่ชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
4.4 เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษใน ชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู	4.60	0.55	มากที่สุด
4.5 มีความเป็นไปได้ในการประยุกต์ใช้สอนจริง	4.60	0.55	มากที่สุด
ภาพรวม	4.56	0.55	มากที่สุด
5. การวัดและประเมินผล			
5.1 วัดและประเมินผลตรงตามจุดมุ่งหมายของ หลักสูตร	4.20	0.45	มาก
5.2 เกณฑ์การประเมินมีความชัดเจนและ ครอบคลุมตามประเด็นที่ต้องการประเมิน	4.40	0.55	มาก
5.3 เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสม	4.40	0.55	มาก
ภาพรวม	4.33	0.51	มาก
ภาพรวมทั้งหมด	4.41	0.55	มาก

จากตาราง 13 พบว่า ร่างหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{x} = 4.41$, S.D.= 0.55) เมื่อพิจารณาภาพรวมเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านหลักการในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.40$, S.D.= 0.55) มีแนวคิดหลักการ ทฤษฎีรองรับอยู่ในระดับมาก มีความชัดเจน สามารถนำไปเป็นหลักปฏิบัติได้อยู่ในระดับมาก

ด้านจุดมุ่งหมายในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.30$, S.D.= 0.55) มีความสอดคล้องกับหลักการสภาพปัญหาและความต้องการอยู่ในระดับมาก มีความชัดเจน นำไปสู่การประเมินได้อยู่ในระดับมาก

ด้านโครงสร้างในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.44$, S.D.= 0.61) โดยสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด เนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับสภาพหรือลักษณะของผู้เรียนอยู่ในระดับมาก การเรียงลำดับเนื้อหาที่มีความต่อเนื่องกันอยู่ในระดับมาก มีรายละเอียดของเนื้อหาอยู่ในระดับมาก ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอนแต่ละเนื้อหาที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ด้านแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.56$, S.D.= 0.55) โดย สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด แนวทางการจัด

กิจกรรมมีลักษณะเป็นการจัดกิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญาที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แนวทางการจัดกิจกรรม มีแนวคิดหรือหลักการและหรือขั้นตอนที่ชัดเจนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีความเป็นไปได้ในการประยุกต์ใช้สอนจริงมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

ด้านการวัดและประเมินผลในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.33$, S.D.= 0.51) โดยวัดและประเมินผลตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เกณฑ์การประเมินมีความชัดเจนและครอบคลุมตามประเด็นที่ต้องการประเมินมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2.2 ผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ปรากฏผลดังตาราง 14

ตาราง 14 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

รายการ	N=5		ระดับความเหมาะสม
	$\bar{x}$	S.D.	
1. แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ			
1.1 ระบุคุณสมบัติของผู้สอนชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 ระบุบทบาทของผู้สอนชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 ระบุบทบาทของผู้เรียนชัดเจน	4.60	0.55	มากที่สุด
2. แนวทางการจัดกิจกรรม (แผนการจัดการเรียนการสอน)			
2.1 สารสำคัญ			
2.1.1 สอดคล้องกับเรื่องที่สอน	4.40	0.55	มาก
2.1.2 เขียนสารสำคัญในลักษณะของความคิดรวบยอดหรือแก่นของความรู้ที่สำคัญ	4.40	0.55	มาก
2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้			
2.2.1 สอดคล้องกับเรื่องที่สอน	4.20	0.45	มาก
2.2.2 ชัดเจน นำไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้	4.20	0.45	มาก
2.2.3 ชัดเจน นำไปสู่การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ได้	4.20	0.45	มาก
2.3 สารการเรียนรู้			
2.3.1 สอดคล้องกับสารสำคัญ	4.40	0.55	มาก
2.3.2 เขียนสารการเรียนรู้ในลักษณะของการขยายรายละเอียดของสารสำคัญ	4.40	0.55	มาก
2.3.3 มีปริมาณและความลึกซึ้งเหมาะสมกับระดับชั้นเรียนของผู้เรียน	4.40	0.55	มาก

รายการ	N=5		ระดับความ เหมาะสม
	$\bar{x}$	S.D.	
2.4 กิจกรรมการเรียนรู้			
2.4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
2.4.2 เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน สำหรับนักศึกษาครู	4.40	0.55	มาก
2.4.3 สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนตามทฤษฎีพุท ปัญญา	4.20	0.45	มาก
2.4.4 มีความน่าสนใจ	4.20	0.45	มาก
2.4.5 เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	4.40	0.55	มาก
2.4.6 มีความเป็นไปได้ในการประยุกต์ใช้สอนจริง	4.40	0.55	มาก
2.5 สื่อและแหล่งเรียนรู้			
2.5.1 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
2.5.2 เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน สำหรับนักศึกษาครู	4.40	0.55	มาก
2.6 การวัดและประเมินผล			
2.6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.20	0.45	มาก
2.6.2 วิธีการและเครื่องมือวัดผลเหมาะสมกับจุดประสงค์การ เรียนรู้	4.20	0.45	มาก
2.6.3 เกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้มีความชัดเจน	4.20	0.45	มาก
3. แนวทางการวัดและประเมินผล			
3.1 ระบุแนวทางการวัดและประเมินผลชัดเจน	4.40	0.55	มาก
3.2 วิธีการและเครื่องมือวัดผลเหมาะสม	4.40	0.55	มาก
ภาพรวม	4.36	0.52	มาก

จากตาราง 14 พบว่า คู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทปัญญาสำหรับนักศึกษาครู โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{x} = 4.36$, S.D.= 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านแนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านแนวทางการจัดกิจกรรม (แผนการจัดการเรียนการสอน) และด้านแนวทางการวัดและประเมินผล มีความเหมาะสมในระดับมาก

2.3 ผลการศึกษานำร่อง พบว่า ด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้จริง อีกทั้งแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทปัญญาสำหรับนักศึกษาครู มีค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (IRR) เท่ากับ 0.94 แสดงให้ผู้ประเมินทั้งสองมีความสอดคล้องในการให้คะแนนอยู่ในระดับสูงมาก

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทธิปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

จากการทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทธิปัญญาสำหรับนักศึกษาครู แสดงผลการวัดและการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาครูหลังใช้หลักสูตรกับเกณฑ์ร้อยละ 70 นำเสนอ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 15 แสดงผลการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทธิปัญญาสำหรับนักศึกษาครู เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556, หน้า 124)

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	คะแนนเฉลี่ย (30 คน)	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. ไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน	3.65 (5)	0.53	มีระดับคุณภาพอยู่ในระดับมาก
2. การออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน	3.85 (5)	0.44	มีระดับคุณภาพอยู่ในระดับมาก
3. การปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์	3.98 (5)	0.30	มีระดับคุณภาพอยู่ในระดับมาก
4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	3.73 (5)	0.41	มีระดับคุณภาพอยู่ในระดับมาก
5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน	5.00 (5)	0.00	มีระดับคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด
รวม	20.21 (25) (เทียบเกณฑ์ 5 ระดับ มีค่าเท่ากับ 4.04)	0.34	มีระดับคุณภาพอยู่ในระดับมาก

จากตาราง 15 พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทธิปัญญาสำหรับนักศึกษาครู โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.21 (S.D. 0.34) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 (S.D. = 0.00) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 (S.D. = 0.30) อยู่ในระดับมาก ด้านการออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 (S.D. = 0.44) อยู่ในระดับมาก ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 (S.D. = 0.41) อยู่ในระดับมาก ด้านไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 (S.D. = 0.53) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตาราง 16 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาครูหลังใช้หลักสูตรกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาครู	n	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม	$\bar{x}$	ร้อยละ	S.D.	เกณฑ์ผ่าน	เกณฑ์ไม่ผ่าน	t	sig
หลังทดลอง	30	25	17.50	20.22	80.88	0.99	30	0	14.92	.001

จากตาราง 16 หลังใช้หลักสูตร พบว่า คะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาครูหลังการใช้หลักสูตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.22 คะแนน จากคะแนนเต็ม 25 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 (17.50 คะแนน) ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ปรากฏผลดังตาราง 17

ตาราง 17 แสดงผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

รายการสอบถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D.	ระดับความคิดเห็น
ตอนที่ 1 ด้านเนื้อหาสาระ			
1. เนื้อหามีความน่าสนใจ	4.50	0.78	มาก
2. เนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา	4.57	0.68	มากที่สุด
3. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของนักศึกษา	4.93	0.25	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.67	0.57	มากที่สุด
ตอนที่ 2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
1. กิจกรรมการเรียนการสอนตามพหุปัญญาของนักศึกษาช่วยให้มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น	4.50	0.68	มาก

2. กิจกรรมการเรียนการสอนตามพหุปัญญาทำให้ นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น	4.33	0.76	มาก
3. กิจกรรมการเรียนการสอนมีสอดคล้องกับความ แตกต่างระหว่างบุคคลด้านพหุปัญญาของนักศึกษา	4.47	0.67	มาก
เฉลี่ยรวม	4.43	0.70	มาก
ตอนที่ 3 ด้านการวัดและประเมินผล			
1. การวัดและประเมินผลช่วยให้นักศึกษาเห็นจุดแข็ง และจุดที่ต้องปรับปรุงของตนเอง	4.60	0.50	มากที่สุด
2. การวัดและประเมิน มีความสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนการสอน	4.23	0.86	มาก
เฉลี่ยรวม	4.42	0.68	มาก
ตอนที่ 4 ด้านการประยุกต์ใช้			
1. นักศึกษามีความพร้อมในการใช้ทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น	4.73	0.45	มากที่สุด
2. นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ อย่างต่อเนื่อง	4.67	0.48	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.70	0.47	มากที่สุด
เฉลี่ยรวมทั้งหมด	4.56	0.61	มากที่สุด

จากตาราง สรุปได้ว่า นักศึกษาครูเห็นด้วยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.56$ S.D.=0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านการประยุกต์ใช้ เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.70$ S.D.=0.47) รองลงมาคือ ด้านเนื้อหาสาระ เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.67$ S.D.=0.57) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.43$ S.D.=0.70) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ด้านการวัดและประเมินผลเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.42$ S.D.=0.68) ตามลำดับ

บทที่ 5

บทสรุป

การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู 2) สร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู 3) ทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู 4) ประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาครู ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 30 คน โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ใช้เวลาทดลอง 24 ชั่วโมง โดยใช้แบบแผนการวิจัยถึงการทดลอง

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

สภาพปัจจุบันด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู พบว่า ผลการทดสอบความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนพบว่า มีกิจกรรมที่หลากหลายแต่มีการสอนที่ผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

สภาพพหุปัญญาของนักศึกษาครู พบว่า แบ่งเป็น 2 แบบ ดังนี้

1. มีเขาวนปัญญาที่สูงที่สุด 1 ด้าน ได้แก่

1) เขาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67

2) เขาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10

2. มีเขาวนปัญญาที่สูงที่สุด 2 ด้าน ได้แก่

1) เขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเอง และด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ จำนวน

4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33

2) เขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา จำนวน 3 คน

คิดเป็นร้อยละ 10

แนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า 1) ให้ความสำคัญกับความเก่งที่หลากหลายของเด็ก จึงต้องมีวิธีการที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความเก่งของเด็กแต่ละคน ทุกคนไม่ได้มีความสามารถด้านเดียวกันแต่สามารถพัฒนาได้ 2) ควรมีการสำรวจพหุปัญญาเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยการพัฒนาตนเองด้านที่โดดเด่นมาเรียนภาษาอังกฤษซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญา 3) กระบวนการพัฒนาตนเอง ควรนำเขาวนปัญญาด้านที่โดดเด่นมาเรียนภาษาอังกฤษ เพราะทุกคนมีศักยภาพในการเรียนรู้ 4) ควรจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับเขาวนปัญญาด้านที่เด่นของนักศึกษาครูแต่ละคน โดยอาจารย์ที่สอนต้องเชื่อว่า นักศึกษาครูทุกคนสามารถพัฒนาด้านภาษาอังกฤษได้ โดยมีการสอบถามเพื่อให้

ผู้เรียนประเมินว่ามีเขาวนปัญญาด้านใดเป็นพิเศษ จากนั้นออกแบบบทเรียนให้ตรงตามผู้เรียนโดยยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะเดิมใช้วิธีเดียวกันทุกกลุ่ม เพื่อสอนให้จบหลักสูตร

ตอนที่ 2 ผลการสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า

1. ผลการสร้างหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า หลักสูตรประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล หลักสูตรดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนโดยแบ่งออกเป็น 9 กิจกรรมเขาวนปัญญา ได้แก่ ด้านภาษา ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านดนตรี ด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล ด้านการเข้าใจตนเอง ด้านธรรมชาติวิทยา และด้านการดำรงอยู่ของชีวิต ซึ่งผู้วิจัยได้นำ 3 เขาวนปัญญามาใช้ในการทดลอง คือ ด้านการเข้าใจตนเอง ด้านธรรมชาติวิทยา และด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ โดย 1 กิจกรรมเขาวนปัญญาประกอบด้วย 6 แผนการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ 1. Basic Sentence Structures for English Communication 2. Greetings and Leave-taking in Classroom 3. Classroom Instructions 4. Classroom Management 5. Presentation Structure in Educational Contexts 6. Language Use in Educational Presentations รวม 24 ชั่วโมง

2. ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

3. ผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า อยู่ในระดับมาก

4. ผลการศึกษานำร่อง (Pilot Study) พบว่า ด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้จริง อีกทั้งแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู มีค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (IRR) เท่ากับ 0.94 แสดงให้ผู้ประเมินทั้งสองมีความสอดคล้องในการให้คะแนนอยู่ในระดับสูงมาก

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนหลังการใช้หลักสูตรกับเกณฑ์ร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 17.5 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า นักศึกษาครูเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.56$ S.D.=0.61)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

1. ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พหุปัญญาของนักศึกษาครูและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

1.1 ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู พบว่า ผลการทดสอบความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า

นักศึกษาครูขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในชีวิตประจำวันและการเรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ไม่มีความสนใจและไม่ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ ซึ่งโดยปกติแล้วจะให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษก็ต่อเมื่อมีรายวิชาภาษาอังกฤษบังคับให้เรียนในหลักสูตร อีกทั้งมองว่าการประกอบอาชีพในอนาคตไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน จึงไม่ตั้งใจและไม่สนใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเอง สอดคล้องงานวิจัยของ บุษพา อยู่ทรัพย์ (2555) ได้ศึกษา การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ พบว่า นักศึกษามีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับต่ำ

ส่วนการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอน พบว่า มีกิจกรรมที่หลากหลายแต่มีการสอนที่ผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ทั้งนี้เนื่องจากความพยายามของผู้สอนที่ต้องการให้มีกิจกรรมที่หลากหลาย ไม่น่าเบื่อ เป็นการกระตุ้นให้มีกิจกรรมที่ไม่ซ้ำเดิม ซึ่งการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้สอนเป็นผู้เลือกวิธีการสอนและกิจกรรมจากความคุ้นเคยและประสบการณ์ของผู้สอนเพียงคนเดียว ไม่ได้มีการสอบถามความต้องการของนักศึกษาครูและไม่ได้ให้นักศึกษาครูร่วมกันออกแบบการเรียนการสอนร่วมกัน ในส่วนของการสอนเนื้อหาภาษาอังกฤษผู้สอนจะมุ่งเน้นการถ่ายทอดเนื้อหาหลักให้จบครบถ้วนจึงมีการสอนที่เน้นการบรรยายโดยยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง สอดคล้องกับ Adipat et al. (2019) พบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมุ่งเน้นการสอนไวยากรณ์และคำศัพท์ ผู้เรียนไม่ได้รับโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษหรือผลิตภาษาในบริบทของโลกแห่งความเป็นจริง ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ กานต์ธิดา บุญมา และคณะ (2568) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะทางปัญญาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ สำหรับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า ผู้เรียนมีความคิดว่า ขาดอิสระในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้กระบวนการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนขาดการคิด หาคำตอบด้วยตนเอง กิจกรรมเน้นการบรรยายมากกว่าปฏิบัติ

1.2 ผลการศึกษาสภาพปัญหาของนักศึกษาครู พบว่า แบ่งเป็น 2 แบบ คือ 1. มีเขาวนปัญหาที่สูงที่สุด 1 ด้าน ได้แก่ 1) เขาวนปัญหาด้านการเข้าใจตนเอง 2) เขาวนปัญหาด้านธรรมชาติวิทยา และ 2. มีเขาวนปัญหาสูงที่สุด 2 ด้าน ได้แก่ 1) เขาวนปัญหาด้านเข้าใจตนเอง และด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ 2) เขาวนปัญหาด้านเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา สอดคล้องกับแนวคิดของสอดคล้องกับ Armstrong (2018) กล่าวว่าคนส่วนใหญ่จะมีพหุปัญหาค้นเพียงหนึ่งหรือสองด้าน

ทั้งนี้เนื่องจากจากนักศึกษาคูอยู่ในช่วงวัยตามทฤษฎีพัฒนาการทางจิตสังคมของ Erikson คือ ค้นหาความเป็นตัวตนและอัตลักษณ์ของตนเอง และเริ่มสร้างอัตลักษณ์ของตนเอง สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางจิตสังคมของ Erikson ส่วนเขาวนปัญหาด้านธรรมชาติที่พบเป็นอันดับสอง เนื่องจาก นักศึกษาครูส่วนใหญ่ใช้ชีวิตและเติบโตอยู่ในบริบทที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ใกล้ชิดธรรมชาติ เนื่องจากจังหวัดนครสวรรค์และพื้นที่ใกล้เคียงมีพื้นที่เป็นลักษณะชุมชนกึ่งเมือง-ชนบท รวมทั้งมหาวิทยาลัยตั้งอยู่เป็นพื้นที่นอกเขตเมืองและมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติค่อนข้างมาก นอกจากนี้ มีเขาวนปัญหาเด่นเท่ากัน 2 ด้าน คือ ด้านการเข้าใจตนเองและด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ และเขาวนปัญหาด้านการเข้าใจตนเองกับด้านธรรมชาติวิทยา ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพที่หลากหลาย ในส่วนที่นักศึกษาครูมีเขาวนปัญหาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์เพิ่มเข้ามา ทั้งนี้เนื่องจากจากปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวกับข้อกำหนดทางวิชาการ การผ่านกระบวนการเรียนที่เน้นการวิเคราะห์ แก้ปัญหา และคิดเป็นขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องงานวิจัยของ กิ่งฟ้า สินธุวงศ์ และคณะ (2545) ที่ได้ศึกษาศักยภาพพหุปัญญาของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่นประเมินตนเองว่ามีศักยภาพพหุปัญหาด้านการเข้าใจตนเองสูงที่สุด อีกทั้งยังสอดคล้อง กับแนวคิดของ Armstrong (2009) ที่ระบุว่าพัฒนาการของพหุปัญญาได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมรอบตัวที่บุคคลเติบโตมา นอกจากนี้สอดคล้องกับ Gardner (1999) ที่ระบุว่าเขาวน

ปัญหาด้านธรรมชาติวิทยาเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติรอบตัว ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ Savas (2012) ที่ได้ศึกษา การรับรู้ของนักศึกษาครูเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างพหุปัญญาและการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาครูภาษาอังกฤษ จำนวน 160 คน พบว่า นักศึกษามีเขavnปัญหาด้านธรรมชาติวิทยา อาจเพราะมีความสัมพันธ์กับภูมิหลังของนักศึกษาที่ส่วนใหญ่มา และเติบโตในชนบทที่มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่ยังคงมีต้นไม้ นานชนิดและธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์

1.3 แนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า 1) ให้ความสำคัญกับความเก่งที่หลากหลายของเด็ก จึงต้องมีวิธีการที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความเก่งของเด็กแต่ละคน ทุกคนไม่ได้มีความสามารถด้านเดียวกันแต่สามารถพัฒนาได้ 2) ควรมีการสำรวจพหุปัญญาเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยการพัฒนาตนเองด้านที่โดดเด่นมาเรียนภาษาอังกฤษซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญา 3) กระบวนการพัฒนาตนเอง ควรนำเขavnปัญหาด้านที่โดดเด่นมาเรียนภาษาอังกฤษ เพราะทุกคนมีศักยภาพในการเรียนรู้ 4) ควรจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับเขavnปัญหาด้านที่เด่นของนักศึกษาครูแต่ละคน โดยอาจารย์ที่สอนต้องเชื่อว่า นักศึกษาครูทุกคนสามารถพัฒนาด้านภาษาอังกฤษได้ โดยมีการสอบถามเพื่อให้ผู้เรียนประเมินว่ามีเขavnปัญหาด้านใดเป็นพิเศษ จากนั้นออกแบบบทเรียนให้ตรงตามผู้เรียนโดยยึดหลักผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะเดิมใช้วิธีเดียวกันทุกกลุ่ม เพื่อสอนให้จบหลักสูตร สอดคล้องกับแนวคิดของ Richards and Rodgers (2001, p. 117) ได้กล่าวว่า การพัฒนาความฉลาดทางภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศสามารถส่งเสริมจากการใช้ความหลากหลายของภาระงานซึ่งขึ้นอยู่กับเขavnปัญหาด้านที่หลากหลาย เช่นเดียวกับ Medina (1990) ที่ได้กล่าวว่า เมื่อนำพหุปัญญาไปใช้ในห้องเรียนภาษา ครูจะสามารถเข้าถึงผู้เรียนเป็นรายบุคคลได้ดีขึ้นผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของสอดคล้องกับ Zebari, Allo and Mohammedzadeh (2018) ได้ศึกษา การวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (EFL) โดยใช้แนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเป็นฐานชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการตระหนักรู้ถึงความแตกต่างของผู้เรียนในชั้นเรียนก่อนการดำเนินการจัดการเรียนการสอน การระบุความแตกต่างและความชอบของผู้เรียนจะช่วยให้วางแผนการสอนและการบริหารจัดการชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ผลการสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า หลักสูตรมี 5 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้าง 4) แนวทางการจัดกิจกรรม 5) การวัดและประเมินผล โดยที่หลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากหลักสูตรที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นผ่านกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบตามแนวคิดกระบวนการพัฒนาหลักสูตรหรือขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร มีการดำเนินการตามขั้นตอนตามแนวคิดของนักพัฒนาหลักสูตร ทั้งจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแนวคิดทฤษฎีต่างๆ รวมทั้งคำแนะนำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์ที่ปรึกษา และจากการสำรวจข้อมูลที่เกี่ยวข้องของนักศึกษาครูก่อนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนในหลักสูตร จึงส่งผลให้มีความสัมพันธ์และสอดคล้อง เป็นหลักสูตรที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ในการพัฒนาหลักสูตรในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์จาก Taba (1962) ใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่เริ่มจากระดับรากหญ้าสู่ระดับบน คือ วิจัยความต้องการจนถึงจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยที่ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับขั้นที่ 1 ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่นำข้อมูลมาตัดสินใจออกแบบและกำหนดองค์ประกอบของหลักสูตร โดยสำรวจข้อมูลของนักศึกษาครู สัมภาษณ์ผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครูและสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านพหุปัญญา ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์พฐ์ สุตานันต์ (2566) ได้ศึกษา การพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่บูรณาการโครงการในพระราชดำริสำหรับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ที่พบว่า องค์ประกอบของการพัฒนาหลักสูตรมี 5 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3)

โครงสร้างรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้ 4) กิจกรรมการเรียนรู้ และ 5) การวัดและประเมินผล นอกจากนี้ ธนัยพร บุญรักษา และคณะ (2565) ที่ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน พบว่า การประเมินหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการศึกษานำร่อง พบว่า ด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้จริง อีกทั้งแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู มีค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (IRR) เท่ากับ 0.94 แสดงให้เห็นว่าผู้ประเมินทั้งสองมีความสอดคล้องในการให้คะแนนอยู่ในระดับสูงมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลักสูตรได้รับการออกแบบอย่างเป็นระบบ กิจกรรมการเรียนการสอนมีความสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญา นอกจากนี้ แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูมีความชัดเจนในด้านเกณฑ์การให้คะแนน ส่งผลให้ผู้ประเมินสามารถให้คะแนนได้อย่างเป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงทำให้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูโดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 20.21 คิดเป็นร้อยละ 80.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 (17.50 คะแนน) ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับพหุปัญญาของนักศึกษาครู ช่วยเปิดโอกาสให้ใช้ศักยภาพที่มีอยู่ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ Christison (1999) ที่เสนอแนวทางการใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในทุกชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมทั้งสติปัญญาและความสามารถทางภาษา คือ ใช้เป็นเครื่องมือช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าในจุดแข็งของตนเองโดยอาศัยแบบสำรวจเพื่อระบุพหุปัญญาของผู้เรียนและสามารถปรับการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งช่วยให้ผู้สอนเข้าใจพหุปัญญาของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น เพื่อนำไปสู่การพัฒนาแนวทางการจัดกิจกรรมที่หลากหลายทำให้เปิดรับกิจกรรมการเรียนการสอนที่ไม่เป็นแบบดั้งเดิม ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ Advani and Hema (2016) ได้ศึกษา ผลของกลยุทธ์การสอนตามเขาวงกตปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล โดยการสำรวจพหุปัญญาของนักเรียนจำนวน 155 คน มีนักเรียนจำนวน 101 คนที่มีคะแนนเขาวงกตปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคลสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 คะแนน รองลงมา คือ ด้านการปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 คะแนน ด้านการออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 คะแนน ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 คะแนน ส่วนด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 คะแนน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรที่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทจริงของชั้นเรียน ส่งผลให้นักศึกษามีความเข้าใจในเป้าหมายของการสื่อสาร และสามารถสื่อสารได้ตรงตามประเด็นที่ต้องการ อีกทั้งนักศึกษาครูมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อการจัดการเรียนการสอน โดยมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนในการสื่อสาร จึงสามารถถ่ายทอดความคิดได้อย่างตรงประเด็นและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ด้านตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียนจึงมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนมุ่งเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ความสำคัญกับการสื่อสารความหมายให้เข้าใจมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ส่งผลให้นักศึกษาครูมีการพัฒนาด้านการสื่อสารได้ตรงประเด็นได้ดีกว่าความถูกต้องทางภาษา นอกจากนี้ ในเรื่องของไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียนต้องมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง รวมถึงต้องใช้เวลาในการพัฒนานานจึงจะเกิดความแม่นยำจึงทำให้มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่น

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัคกร อุบลน้อย และ พีรพัฒน์ ยางกลาง (2564) ที่ได้ศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ได้ต่ำที่สุดคือด้านโครงสร้างภาษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุไรรัตน์ สวัสดิ์ และคณะ (2559) ศึกษาปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างประเทศของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน พบว่าปัญหาด้านการพูด คือ นักศึกษาไม่รู้หลักไวยากรณ์และไม่รู้คำศัพท์จึงทำให้ไม่สามารถสร้างประโยคสนทนาได้

4. ผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู พบว่า เห็นด้วยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านการประยุกต์ใช้ เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านเนื้อหาสาระ เห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ด้านการวัดและประเมินผลเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ซึ่งพบว่ามีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาครูได้ลงมือปฏิบัติและใช้ความถนัดของตนเอง เห็นภาพการประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง รู้สึกว่าตัวเองพูดได้ ใช้ได้และนำไปใช้สอนได้จริง ในส่วนของด้านเนื้อหาและกิจกรรมอาจเป็นเพราะตรงกับความต้องการเป็นเนื้อหาที่ใช้จริงในห้องเรียนนักศึกษาครูโดยใช้กิจกรรมตามพหุปัญญา ซึ่งผลการประเมินไม่ได้ความคิดเห็นด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก เนื่องจากได้เรียนกิจกรรมคล้ายลักษณะเดิม เช่น การเขียนสะท้อนคิด จะมีการเขียนเกือบทุกครั้งที่เรียน สำหรับกิจกรรมเขว่นปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง ส่วนด้านการวัดและประเมินผลที่เห็นด้วยระดับมากแต่เป็นอันดับสุดท้ายเพราะว่าการวัดและประเมินผลทำให้นักศึกษาครูเกิดความกังวลใจ ไม่เป็นธรรมชาติทำให้อาจแสดงศักยภาพได้ไม่เต็มที่ ซึ่งผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาครูที่มีต่อหลักสูตรนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์ (2556) ที่ศึกษา การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรมเป็นด้านที่มีความพึงพอใจสูงที่สุดเนื่องจากได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

1.1 ควรนำหลักสูตรไปใช้กับครูผู้สอนที่ต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน

1.2 สามารถนำหลักสูตรไปใช้ควบคู่กับรายวิชาภาษาอังกฤษที่มีอยู่โดยจัดเป็นกิจกรรมเสริมหรือชั่วโมงปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูในชั้นปีอื่นๆ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาแนวทางเพื่อสร้างความแปลกใหม่และกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น กิจกรรมเชาวน์ปัญญาการเข้าใจตนเองเมื่อใช้กิจกรรมการสะท้อนคิดแล้วในเนื้อหาใหม่ให้ควรปรับเปลี่ยนเป็นกิจกรรมรูปแบบอื่นในเนื้อหาถัดไป เพื่อลดความจำเจในการเรียนรู้

2.2 ควรศึกษาแนวทางในการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างด้านไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในชั้นเรียนโดยมุ่งเน้นการใช้ไวยากรณ์ในบริบทการสื่อสารจริง เนื่องจากในงานวิจัยพบว่ามีผลคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับด้านอื่น

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยนเรศวร

บรรณานุกรม

- กานต์ธิดา บุญมา, ทวีศักดิ์ จินตานุรักษ์, ดวงเดือน สุวรรณจินดา, และณสรณ์ ผลโภาค. (2568). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะทางปัญญาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏ. *วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ.*, 18(1), 27-43.
- การรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพเพื่อการประกอบอาชีพ พ.ศ. 2567. (2567, 6 กุมภาพันธ์). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 141 ตอนพิเศษ 35. หน้า 15-19.
- กชพร เมฆานิmittดี. (2564). *การศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี*. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- กมลวรรณ อังศรีสุพร. (2554). *การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อ*. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2562). *เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์ (หลักสูตรสี่ปี) พ.ศ. 2562*. (2562, 6 มีนาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 136 ตอนพิเศษ 65. หน้า 12.
- กุนทลีย์ ไวทยะวงษ์. (2545). *หลักการพูด*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินติ้ง เฮ้า.
- กิ่งฟ้า สินธวงษ์, ฉันทนา กล่อมจิต, ทศนีย์ บุญเดิม, และสุมาลี ชัยเจริญ. (2545). *ศักยภาพพหุปัญญาของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น*. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา. (2567) ประกาศคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา เรื่องนโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2567. สำนักงานคณะกรรมการมาตรฐานอุดมศึกษา.
- จุไรรัตน์ สวัสดิ์ เสน่ห์ สวัสดิ์ และจวี พวงมณี (2559) ศึกษาปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างประเทศของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน. ในการประชุมวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ครั้งที่ 9 (น. 303-311). นครปฐม: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล.
- ชมพูนุท ปันน้ำ นิธิดา อติภัทรนันท์และวิไลพร ธนสุวรรณ. (2562). *การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุปัญญา*. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 14(2), 45-58.
- ช่อเอื้อง อุทิศสาร. (2565). *การพัฒนาหลักสูตรเสริมความเป็นครูเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์เชิงสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏ*. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2556). *การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: วิพริ้นท์.
- _____. (2559). *การพัฒนาหลักสูตร : ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: วิพริ้นท์.
- ชูเกียรติ จารัตน์. (2535). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ณัฐวรรณ เปล่งวิทยา. (2559). การศึกษาความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองขาม โดยใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงและเกม. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ มหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ณัฐวัฒน์ จิตวัฒนา และ กริช ภัทรภาคิน. (2559). รายงานวิจัยพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทอาเซียนสำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
- ทารินทร์ ปิ่นทอง, ฟีญา สมบูรณ์, และ สิริพร โอฟารจันทรทัย. (2568). การศึกษาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนผ่านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์, 15(1), 29-40. สืบค้น จาก <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/var/article/view/277899>
- ธัญพร บุญรักษา บุญรักษา ทิพาพร สุจารี และสมาน เอกพิมพ์. (2565). การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 16(2), 114-124.
- นพเก้า ณ พัทลุง (2548). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. สงขลา: เอกสารและตำรา กลุ่มงานบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นราวัลลภ รัตนวิจิตร นิธิดา อติภทรนันท์และนันทยา แสงสิน. (2561). ผลของการใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. 12(2), 105-116.
- นิพัทธา สังข์ชัย และวิเชียร อารังโสติสกุล. (2567). การศึกษาพหุปัญญาของนักศึกษาครูมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เพื่อพัฒนาแนวทางเสริมสร้างการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครูที่ไม่ใช่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ. วารสารวิชาการหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- บังอร เสรีรัตน์. (2543). เก่งหลากหลายแนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- _____. (2544). เก่งหลากหลายแนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาพหุปัญญา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสริ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2554). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุบผา อยู่ทรัพย์. (2555). การพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้. วารสารวิจัย มสด, 8(2), พฤษภาคม-สิงหาคม.

- ปัทมา ยัมสกุล. (2563). การจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 ด้วยทักษะ CLT สำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. *วารสารวิจัยราชภัฏธนบุรีรับใช้สังคม*, 6(2), 14-28.
- พรชนนี ภูมิไชยา และนิธิดา อติภทรนันท์. (2564). การใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่าน การเขียน ภาษาอังกฤษ และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร*. 23(2), 217-231
- พรรณวลัย เกวระ. (2559). การเรียนภาษาอังกฤษแบบวิทย์ภาษาบูรณาการ: แนวคิดและมุมมองสำหรับครูไทย. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 27(1), 28-40.
- พรสวรรค์ แก้วธรรมานุกุล. (2565). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พิชิต ฤทธิจรูญ. (2557). *เทคนิคการประเมินโครงการ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัท แฮสส์ ออฟ เคอร์ มีสท์ จำกัด.
- พิมพ์พฐ สุตานันต์. (2566). การพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่บูรณาการโครงการในพระราชดำริสำหรับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน. *e-Journal of Education Studied, Burapha University*, 5(2), 42-61.
- พีระ รัตนวิจิตร และคณะ. (2545). *การประยุกต์ทฤษฎีพหุปัญญาสู่การปฏิบัติกระบวนการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- พีระพงศ์ สุขแก้ว. (2548). *การจัดการความรู้สู่ความเป็นเลิศทางภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ประชาสัมพันธ์สยาม.
- ภักกร อุบลน้อย และ พีรพัฒน์ ยางกลาง. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานเกี่ยวกับการค้าขายสินค้าประจำท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 49(4), 1-13.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2541). *Multiple Intelligences ใน เอกสารการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่องทักษะการคิดและรูปแบบการเรียนรู้ (Think skill & Learning Style) ณ ห้องประชุมตึกชาลญอิสระระหว่างวันที่ 6-8 กุมภาพันธ์ 2541*.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). *พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: สำนักกราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2558). *พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ร่วมสมัย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: สำนักกราชบัณฑิตยสถาน.
- _____. (2564). *พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- มารุต พัฒนาผล. (2562). *การวิจัยและพัฒนาเพื่อการพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วาริรัตน์ แก้วอุไร. (2564). *การพัฒนาหลักสูตร จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. พิษณุโลก:มหาวิทยาลัย นเรศวร.

- วารุณี ยะปาน. (2556). การศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลงและเกม. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2552). *หลักสูตร. สารานุกรมวิชาชีพรุเฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว* เนื่องในโอกาสสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. หน้า 469 - 474.
- _____. (2554). *นวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้สู่ความเป็นพลเมือง*. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อาร์ แอนด์ พรินท์ จำกัด.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุต พัฒนา. (2564). *พหุปัญญาในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิเชียร อารังโสติสกุล. (2560). *ทฤษฎีการนำหลักสูตรไปใช้ : ทฤษฎีหลักสูตรที่ต้องเร่งสร้าง*. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 19(4), 10.
- สังต์ อุทรานันท์. (2532). *พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสหาย.
- _____. (2537). *พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: วงเดือนการพิมพ์.
- สถาบันภาษาอังกฤษ. (2558). *เอกสารประกอบการอบรมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาอังกฤษ.
- เสริมศรี ไชยศรี และคณะ. (2543). *หลักเกณฑ์และรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรที่พึงประสงค์ในระดับปริญญาตรี: รายงานการวิจัยเอกสาร*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- เสาวคนธ์ คุณวุฒิ (2554). *14215 ภาษาศาสตร์เบื้องต้น (Introduction to Linguistics)*. (พิมพ์ครั้งที่ 1) คู่มือการศึกษา (แบบฝึกปฏิบัติ). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). *นัยามคำศัพท์หลักสูตร: หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- _____. (2557). *แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2564). *แนวทางพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ตามกรอบมาตรฐานความสามาถทางภาษาอังกฤษ (CEFR)*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2565). (ร่าง) *กรอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช... ระดับประถมศึกษา*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2566). *หลักเกณฑ์และวิธีการสอนแข่งขันเพื่อสอบบรรจุและแต่งตั้งบุคคลเข้ารับราชการเป็นราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูผู้ช่วย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. สืบค้นเมื่อ 21 ตุลาคม 2567, จาก <https://otepc.go.th/th/otepc06/news-otepc06/item/4409-14-2566.html>

- สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการการพุทธศาสนาชาติ. (2561). *พุทธศาสนาชาติ พ.ศ.2561-2580 (ฉบับย่อ)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2564). *การคัดกรองและพัฒนาหุปัญญา*. สมุทรปราการ: เอส. บี. เค. การพิมพ์ จำกัด.
- สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2545). *แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุนิตา โฆษิตชัยวัฒน์. (2556). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และทักษะสังคมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. *Veridian E-Journal, SU*, 6(1), 430–447.
- สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). *แนวคิดพื้นฐานการสร้างและพัฒนาหลักสูตร*. เชียงใหม่: เดอะโนว์เลจเซ็นเตอร์.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หลักเกณฑ์และวิธีการทดสอบและประเมินสมรรถนะทางวิชาชีพครู (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2564. (2564, 18 พฤศจิกายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 138 ตอนพิเศษ 283. หน้า 19-22
- หุทัย กาศวิบูลย์. (2549). *การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีหุปัญญาเพื่อ ส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับกำลังพัฒนา*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- องอาจ นามวงศ์. (2554). Active 3Ps: บทบาทการจัดการเรียนรู้ที่ครูควรเปลี่ยน. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 34(3–4), 1–9.
- อดิگانต์ ทองมาก. (2552). *การใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงงานเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านควนสวรรค์ จังหวัดตรัง*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อมรรัตน์ วัฒนาธร. (2563). เตรียมครูสำหรับการสอนในโรงเรียนหลักสูตรสองภาษา: กรณีมหาวิทยาลัย พะเยา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 22(4), 351–364.
- อรนุช ลิ้มศิริ. (2553). *การจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีหุปัญญา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- Adipat, S., Thumvichit, A., Petchprasert, A., & Iamsirak, E. (2019). Needs and expectations for an ELT master's program in Thailand: Voices from pre-and in- service teachers. *Kasetsart Educational Review*, 34(1), 10-20.
- Advani, V., & Hema G. (2016). Multiple intelligences and English language teaching. *Journal of English Language Teaching*, 9(3), 1–7.
- Ahmad, P. (2022). Integrating multiple intelligence theory in English. *Premise: Journal of English Education and Applied Linguistics*, 11(2), 348–361.
- Alilath, A., and Widyanoro, A. (2019). The effectiveness of using multiple intelligence activities in listening comprehension and improving students' interest. *LingTera*, 6(2), 111-118. doi:https://doi.org/10.21831/lt.v6i2.10625

- Anchunda, H. Y., & Kaewurai, W. (2021). Instructional Model Development Based on Collaborative and Communicative Approaches to Enhance Lower Secondary Students' English-Speaking Skills in Thailand. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 42(2), 287–292.
- Armstrong, T. (2000). *Multiple intelligences in the classroom*. (2nd ed.). Alexandria, Virginia: Association for Supervision and Curriculum Development.
- _____. (2009). *Multiple intelligences in the classroom*. (3rd ed.). Virginia: ASCD.
- _____. (2018). *Multiple Intelligences in the Classroom* (4th ed.). Alexandria, Virginia: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Salem, A. A. M. S. (2013). The Impact of Multiple Intelligences-Based Instruction on Developing Speaking Skills of the Pre-Service Teachers of English. *English Language Teaching*, 6(9), 53-66.
- Baker, J., & Westrup, H. (2000). *The English language teacher's handbook: How to teach large classes with few resources*. London: Continuum.
- Ball, J. (2011). *Enhancing learning of children from diverse language backgrounds: Mother tongue-based bilingual or multilingual education in the early years*. Paris: UNESCO.
- Benson, C. (2005). *The importance of mother tongue-based schooling for educational quality*. Background paper for the Education for All Global monitoring report 2005, "The Quality Imperative". Paris: UNESCO.
- Brown, G., & Yule, G. (1983). *Teaching the spoken language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Buck, G. (2001). *Assessing listening*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Burgess, S., & Head, K. (2005). *How to teach for exams*. Harlow: Pearson Education.
- Byrne, D. (1976). *Teaching oral English*. London: Longman.
- _____. (2003). *Teaching and learning through multiple intelligences (3rd Ed.)*. Pearson Education Inc.
- Ceres, L. (2007). *Multiple intelligence theory and its implications for English language teaching*. Unpublished master's thesis.
- Christison, M. A. (1996). *Teaching and Learning Languages through Multiple Intelligences*. *TESOL Journal*, 6, 10-14.
- _____. (1999). *A guidebook for applying multiple intelligences theory in the ESL/EFL classroom*. Burlingame, CA: Alta Book Center.
- Cullen, R. (2001). *Teacher talk and the classroom context*. *ELT Journal*, 55(3), 272–280.

- Cummins, J. (1998). *Immersion education for the millennium: What have we learned from 30 years of research on second language immersion?* In M. R. Childs & R. M. Bostwick (Eds.), *Learning through two languages: Research and practice. Second Kotoh Gakuen International Symposium on Immersion and Bilingual Education*. Kotoh Gakuen, Japan. Pp. 34-47.
- Davis, K., Christodoulou, J., Seider, S., & Gardner, H. (2011). *The theory of multiple intelligences*. In R.J. Sternberg & S.B. Kaufman (Eds.), *Cambridge Handbook of Intelligence* (pp. 485-503). Cambridge, UK; New York: Cambridge University Press.
- Doff, A. (2001). *Teach English: A training course for teachers (2nd ed.)*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dutcher, N. (2004a). *Expanding educational opportunity in linguistically diverse societies*. Washington, DC: Centre for Applied Linguistics.
- Esther, S.P. (2012). *Increasing Motivation: Introduction of MI-based Activities into EFL reading classes*. (Master thesis). Madrid, Spain: Complutense University of Madrid.
- Fasko, D. (2001). *An analysis of multiple intelligences theory and its use with the gifted and talented*. Roper Review, 23(3), 126-130.
- Gardner, H. (1983). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences*. New York, NY: Basic Books
- _____. (2004). *Changing Mind: The Art and Science of Changing Our Own and Other People's Mind*. Massachusetts: Harvard Business School.
- _____. (2011). *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*. Basic Books, New York.
- Hadiatmi, I. N., Wilian, S., & Yusra, K. (2020). *Classroom language used by English teachers at SMPN 1 Keruak*. Journal of Language and Education, 4(2), 45-52.
- Harris, D. P. (1990). *Testing English as a Second Language*. New York: Mc Graw - Hill Book.
- Heugh, K. (2011a). *Cost implications of the provision of mother-tongue and strong bilingual models of education in Africa*. In A. Ouane & C. Glanz (Eds.), *Optimising learning, education and publishing in Africa – the language factor: A review and analysis of theory and practice in mother-tongue and bilingual education in sub-Saharan Africa*. Humburg & Tunis Belvédère: UNESCO Institute for Lifelong Learning (UIL) and the Association for the Development of Education in Africa (ADEA)/African Development Bank. pp. 255-290.
- Hidayati, S., & Safitri, W. (2020). *Classroom language used by English teachers in teaching and learning process*. Journal of English Language Teaching, 9(1), 1-8.

- Hornberger, N. H. (1991). Extending enrichment bilingual education: Revisiting typologies and redirecting policy. In O. García (Ed.), *Bilingual education: Focusschrift in honor of Joshua A. Fishman*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company. pp. 215-234.
- Howatt, A. P. R. (1984). *A History of English Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Hubbard, P. (1983). *A training course for TEFL*. Oxford: Oxford University Press.
- Kewara, P., & Prabjandee, D. (2018). *Classroom language used by Thai EFL teachers*. International Journal of Instruction, 11(4), 263–278.
- Kosonen, K. & Young, C. (2009a). Introduction. In K. Kosonen and C. Young (Eds.), *Mother tongue as a bridge language of instruction: Policies and experiences in Southeast Asia*. Bangkok: SEAMEO. Pp. 8-18.
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching* (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Lazear, D. (1991). *Seven ways of knowing: Teaching for multiple intelligences*. Palatine, IL: Skylight Publishing.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching*. London: Cambridge University Press.
- Lund, R. J. (1990). *A taxonomy for teaching second language listening*. Foreign Language Annals, 23(2), 105–115.
- Lynch, T. (1996). *Communication in the language classroom*. Oxford: Oxford University Press.
- Mamhot, M. R., Havranek, T. L., & Mamhot, A. A. (2014). *Multiple intelligences and English language learning*. International Journal of Social Sciences & Education, 4(2), 376–386.
- Marefat, F. (2007). *Multiple Intelligences: Voices from an EFL writing class*. Pazhuhesh-e Zabanha-ye Khareji, 32 (special issue in English), 145-162.
- McKenzie, W. (1999). *Multiple Intelligences Survey*. Retrieved from <http://surfaquarium.com/MI/Mlinvent.htm>
- Medina, S. L. (1990). *The effects of music upon second language vocabulary acquisition*. Unpublished doctoral dissertation, University of Southern California.
- Mohan, B. A. (1986). *Language and content*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Munby, J. (1978). *Communicative Syllabus Design*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nolan, J. L. (2003). *Multiple Intelligences in the Classroom*. Education 124(1), 115-119.
- Nordquist, R. (2020). *Definition of English as a Second Language (ESL)*. ThoughtCo, Aug. 27, 2020, [thoughtco.com/english-as-a-second-language-esl-1690599](https://www.thoughtco.com/english-as-a-second-language-esl-1690599).
- Nunan, D. (1991). *Language teaching methodology: A textbook for teachers*. New York: Prentice Hall.

- Ouane, A., & Glanz, C. (2010). *Why and how Africa should invest in African languages and multilingual education: An evidence- and practice-based policy advocacy brief*. Hamburg, Germany: UNESCO Institute for Lifelong Learning.
- Oxford, R. L. (2001). *Language learning strategies*. In R. Carter & D. Nunan (Eds.), *The Cambridge guide to teaching English to speakers of other languages* (pp. 166–172). Cambridge: Cambridge University Press.
- Passow, A. H. (1985). Educating gifted persons who are caring and concerned. *Roeper Review*, 11(4): 13-15.
- Paul, D. (2003). *Teaching English to children in Asia*. Hong Kong: Pearson Education Asia.
- Pongklee, C., & Sukying, A. (2022). *A Needs Analysis of English Language of Thai Pre-service Teachers*. *Journal of Modern Learning Development*, 7(10), 184–194.
- Richards, J. C. (1994). *Reflective teaching in second language classrooms*. Cambridge: Cambridge University Press.
- _____. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J. C., Platt, J., & Weber, H. (1986). *Longman Dictionary of Applied Linguistics*. London: Longman Addison-Wesley.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2001). *Approaches and methods in language teaching* (2nd ed.). Cambridge University Press.
- Rivers, W. M. (1980). *Teaching foreign-language skills* (2nd ed.). Chicago: University of Chicago Press.
- Safrianti, N. (2019). Exploring English Classroom Activities to Develop Students' Multiple Intelligence (Bachelor of Education in English Language Teaching). Fakultas Tarbiyah dan Keguruan Universitas Islam Negeri Ar-Raniry Banda Aceh.
- Šafranĵ, J. (2016). *Learning English language skills with multiple intelligences*. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, 232, 724–729.
- Šafranĵ, J., & Živlak, J. (2018). *Multiple intelligences and teaching English as a foreign language*. *International Journal of Cognitive Research in Science, Engineering and Education*, 6(2), 31–36.
- Sarani, A., & Malmir, A. (2020). *Multiple Intelligences as Predictors of Foreign Language Pragmatic Knowledge: The Case of Five Frequent English Speech Acts*. *Teaching English Language*, 14(1), 183-211. doi: 10.22132/tel.2020.107876

- Savas, P. (2012). *Pre-service English as a foreign language teachers' perceptions of the relationship between multiple intelligences and foreign language learning. Learning and Individual Differences*, 22(6), 850–855.
- Scott, R. (1981). *Speaking*. London: Longman.
- Shafiee, S, Mobini, M. ., Namaziandost, E. ., and Ghodoosi, S. . (2020). *Contribution of Multiple Intelligences to L2 Writing of EFL Learners*. *International Journal of Linguistics, Literature and Translation*, 3(6), 59–69. <https://doi.org/10.32996/ijllt.2020.3.6.7>.
- Solmundardottir, A. S. (2008). *The Multiple Intelligence Theory in English Language Teaching*. University of Iceland.
- Ssentanda, M. E. (2014) *Mother tongue education and transition to English medium education in Uganda: Teachers' perspectives and practices versus language policy and curriculum* (Doctoral dissertation). University of Stellenbosh.
- Rost, M. (1991). *Listening in action: Activities for developing listening in language teaching*. New York: Prentice Hall.
- Taba, H. (1962). *Curriculum development: Theory and practice*. New York: Harcourt, Brace & World.
- Thornbury, S. (2007). *How to Teach Speaking*. London: Pearson Education Limited.
- Tyler, R. W. (1949). *Basic principles of curriculum and instruction*. Chicago: University of Chicago Press.
- _____. (1975). *Basic principles of curriculum and instruction*. University of Chicago Press.
- Underwood, M. (1989). *Teaching listening*. Addison-Wesley Longman Ltd.
- UNESCO. (1953). *The use of vernacular languages in education*. Paris: UNESCO.
- Vandergrift, L. (2016). *Listening: theory and practice in modern foreign language competence*. LLAS Centre for Languages, Linguistics and Area Studies, University of Southampton.
- Weir, C. (1993). *Understanding and developing language tests*. New York: Prentice Hall.
- World Bank. (2010). *Mother tongue instruction and learning for quality education: The World Bank's education sector strategy 2020*.
- Zebari, S. S. M., Allo, H. A. A., and Mohammedzadeh, B. (2018). Multiple Intelligences-based planning of EFL classes. *Advances in Language and Literary Studies* 9(2), 98.
- Zulfah. (2015). *Classroom language used by English teachers in teaching and learning process*. *Journal of English Education*, 3(1), 15–23.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 1 คน

1) ดร.ชลายุทธ์ ครุฑเมือง

อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุตรดิตถ์

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา 2 คน

1) ศาสตราจารย์ ดร.บึงอร เสรีรัตน์

อาจารย์ประจำสาขาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จ
เจ้าพระยา

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาวิณี อุ่นวัฒนา

สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน

1) Assistant Professor Dr. Henry Yuh Anchunda

อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เพชรบูรณ์

4. ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอื้อมพร หลินเจริญ

อาจารย์ประจำสาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการให้สัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

1) ศาสตราจารย์ ดร.บังอร เสรีรัตน์

อาจารย์ประจำสาขาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาวิณี อุ่นวัฒนา

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาภัสร์ สนธิรักษ์

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์เนรัญชลา จารุจิตร

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

5) ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันวิสาข์ พูลทอง

อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ภาคผนวก ข เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันด้านการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์
2. แบบสอบถามพหุปัญญา (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory) โดย Walter McKenzie (1999)
3. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
4. แบบประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
5. แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
6. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู
7. แบบประเมินความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู
8. แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
9. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

**แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันด้านการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์
สำหรับ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์**

แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ประเด็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพปัจจุบันด้านการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

นางสาวนิพัทธา สังข์ยก
นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยนเรศวร

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ-สกุล.....
2. วุฒิการศึกษา.....
3. วันเวลาที่ทำการสัมภาษณ์.....
4. สถานที่ทำการสัมภาษณ์.....

ตอนที่ 2 ประเด็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพปัจจุบันด้านการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์

1. ท่านใช้รูปแบบการสอนและหรือวิธีการสอน และหรือเทคนิคการสอนใด ในการสอนรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย อย่างไร

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าการจัดการเรียนการสอนของท่านส่งผลให้นักศึกษามีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

3. ความยากลำบากในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับท่าน คืออะไร

.....

.....

.....

4. ในความคิดของท่านการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาควรสอนอย่างไร

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

แบบสอบถามเกี่ยวกับพหุปัญญา (ต้นฉบับ)
Multiple Intelligences (M.I.) Inventory
By Walter McKenzie (1999)

PART I

Complete each section by placing a “1” next to each statement you feel accurately describes you. If you do not identify with a statement, leave the space provided blank. Then total the column in each section.

Section 1

- _____ I enjoy categorizing things by common traits
- _____ Ecological (environmental) issues are important to me
- _____ Hiking and camping are enjoyable activities
- _____ I enjoy working on a garden
- _____ I believe preserving (saving/keeping) our National Parks is important
- _____ Putting things in hierarchies (system of levels) makes sense to me
- _____ Animals are important in my life
- _____ My home has a recycling system in place
- _____ I enjoy studying biology, botany and/or zoology
- _____ I spend a great deal of time outdoors

Total number of 1's
used in Section 1:

Section 2

- _____ I easily pick up on patterns
- _____ I focus in on noise and sounds
- _____ Moving to a beat is easy for me
- _____ I've always been interested in playing an instrument
- _____ The cadence (rhythm/speed) of poetry intrigues me
- _____ I remember things by putting them in a rhyme
- _____ Concentration is difficult while listening to a radio or television
- _____ I enjoy many kinds of music

Total number of 1's
used in Section 2:

_____ Musicals are more interesting than dramatic plays

_____ Remembering song lyrics is easy for me

Section 3

_____ I keep my things neat and orderly

_____ Step-by-step directions are a big help

_____ Solving problems comes easily to me

_____ I get easily frustrated with disorganized people

_____ I can complete calculations quickly in my head

_____ Puzzles requiring reasoning are fun

_____ I can't begin an assignment until all my questions are answered

_____ Structure helps me be successful

_____ I find working on a computer spreadsheet or database rewarding

_____ Things have to make sense to me or I am dissatisfied

Total number of 1's
used in Section 3:

Section 4

_____ It is important to see my role in the "big picture" of things

_____ I enjoy discussing questions about life

_____ Religion is important to me

_____ I enjoy viewing art masterpieces

_____ Relaxation and meditation exercises are rewarding

_____ I like visiting breathtaking sites in nature

_____ I enjoy reading ancient and modern philosophers

_____ Learning new things is easier when I understand their value

_____ I wonder if there are other forms of intelligent life in the universe

_____ Studying history and ancient culture helps give me perspective

Total number of 1's
used in Section 4:

Section 5

Total number of 1's
used in Section 5:

- _____ I learn best interacting with others
- _____ “The more the merrier”
- _____ Study groups are very productive for me
- _____ I enjoy chat rooms
- _____ Participating in politics is important
- _____ Television and radio talk shows are enjoyable
- _____ I am a “team player”
- _____ I dislike working alone
- _____ Clubs and extracurricular activities are fun
- _____ I pay attention to social issues and causes

Section 6

Total number of 1's
used in Section 6:

- _____ I enjoy making things with my hands
- _____ Sitting still for long periods of time is difficult for me
- _____ I enjoy outdoor games and sports
- _____ I value non-verbal communication such as sign language
- _____ A fit body is important for a fit mind
- _____ Arts and crafts are enjoyable pastimes
- _____ Expression through dance is beautiful
- _____ I like working with tools
- _____ I live an active lifestyle
- _____ I learn by doing

Section 7

Total number of 1's
used in Section 7:

- _____ I enjoy reading all kinds of materials
- _____ Taking notes helps me remember and understand
- _____ I faithfully (routinely/always) contact friends through letters and/or e-mail
- _____ It is easy for me to explain my ideas to others
- _____ I keep a journal
- _____ Word puzzles like crosswords and jumbles are fun
- _____ I write for pleasure
- _____ I enjoy playing with words like puns, anagrams and spoonerisms
- _____ Foreign languages interest me
- _____ Debates and public speaking are activities I like to participate in

Section 8

Total number of 1's
used in Section 8:

- _____ I am keenly aware of my moral beliefs
- _____ I learn best when I have an emotional attachment to the subject
- _____ Fairness is important to me
- _____ My attitude affects how I learn
- _____ Social justice issues concern me
- _____ Working alone can be just as productive as working in a group
- _____ I need to know why I should do something before I agree to do it
- _____ When I believe in something I will give 100% effort to it
- _____ I like to be involved in causes that help others
- _____ I am willing to protest or sign a petition to right a wrong

Section 9

- _____ I can imagine ideas in my mind
- _____ Rearranging a room is fun for me
- _____ I enjoy creating art using varied media
- _____ I remember well using graphic organizers
- _____ Performance art can be very gratifying
- _____ Spreadsheets are great for making charts, graphs and tables
- _____ Three-dimensional puzzles bring me much enjoyment
- _____ Music videos are very stimulating
- _____ I can recall things in mental pictures
- _____ I am good at reading maps, atlases and blueprints

Total number of 1's
used in Section 9:

Part II

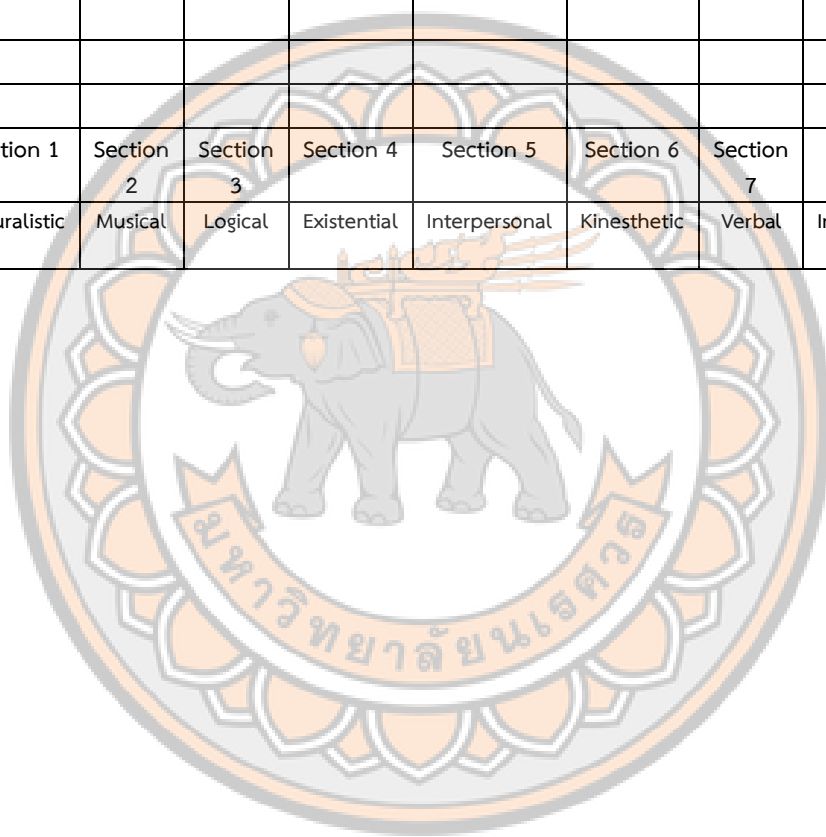
Now carry forward your total from each section and multiply by 10 below:

Section	# of 1's	Multiply	Multiplied Score
1		x 10	
2		x 10	
3		x 10	
4		x 10	
5		x 10	
6		x 10	
7		x 10	
8		x 10	
9		x 10	

Part III

Now plot your scores on the **bar graph** provided... colour in the blocks up to the multiplied score.

100									
90									
80									
70									
60									
50									
40									
30									
20									
10									
0	Section 1	Section 2	Section 3	Section 4	Section 5	Section 6	Section 7	Section 8	Section 8
Type of STRENGTH	Naturalistic	Musical	Logical	Existential	Interpersonal	Kinesthetic	Verbal	Intrapersonal	Visual

ฉบับแปล
แบบสอบถามพหุปัญญา (Multiple Intelligences (M.I.) Inventory)
โดย Walter McKenzie (1999)

ส่วนที่ 1

กรอกข้อมูลแต่ละตอนให้ครบถ้วนโดยใส่ "1" ไว้ข้างข้อความแต่ละข้อที่คุณรู้สึกตรงกับตัวคุณ ถ้าไม่ตรงกับตัวคุณไม่ต้องระบุให้เว้นว่างไว้ จากนั้นจึงรวมข้อมูลแต่ละตอน

ตอนที่ 1

ผลรวมของตอนที่ 1

.....

- _____ ฉันชอบการจัดหมวดหมู่สิ่งต่าง ๆ ตามลักษณะทั่วไป
- _____ ปัญหาทางนิเวศวิทยามีความสำคัญสำหรับฉัน
- _____ การเดินป่าและการตั้งแคมป์เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน
- _____ ฉันชอบทำงานในสวน
- _____ ฉันเชื่อว่าการอนุรักษ์ (การประหยัด/การรักษา) อุทยานแห่งชาติของเราเป็นสิ่งสำคัญ
- _____ การจัดสิ่งต่าง ๆ ตามลำดับชั้น (ระบบของการระดับ) เป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลสำหรับฉัน
- _____ สัตว์ทั้งหลายมีความสำคัญในชีวิตของฉัน
- _____ บ้านของฉันมีระบบรีไซเคิล
- _____ ฉันชอบเรียนชีววิทยา พฤกษศาสตร์ และ/หรือสัตววิทยา
- _____ ฉันใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กลางแจ้ง

ตอนที่ 2

ผลรวมของตอนที่ 2

.....

- _____ ฉันเลือกรูปแบบได้อย่างง่ายดาย
- _____ ฉันมุ่งสนใจไปที่เสียงที่ไม่พึงปรารถนาและเสียงโดยทั่วไป
- _____ การเคลื่อนไหวตามจังหวะเป็นเรื่องง่ายสำหรับฉัน
- _____ ฉันสนใจที่ในการเล่นเครื่องดนตรีมาโดยตลอด
- _____ ท่วงทำนอง (จังหวะ/ความเร็ว) ของบทกวีทำให้ฉันสนใจ
- _____ ฉันจำสิ่งต่าง ๆ ได้โดยนำไปใส่เป็นคำคล้องจอง
- _____ สมาธิเป็นเรื่องยากขณะที่ฟังวิทยุหรือโทรทัศน์
- _____ ฉันชอบดนตรีหลายประเภท
- _____ ละครเพลงมีความน่าสนใจมากกว่าบทละคร
- _____ การจำเนื้อเพลงเป็นเรื่องง่ายสำหรับฉัน

ตอนที่ 3

ผลรวมของตอนที่ 3

.....

- _____ ฉันเก็บสิ่งของให้เรียบร้อยและเป็นระเบียบ
- _____ คำแนะนำที่ละขั้นตอนช่วยได้มาก
- _____ การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นง่ายตายสำหรับฉัน
- _____ ฉันหยุดหงุดหงิดง่ายกับคนที่ไม่เป็นระเบียบ
- _____ ฉันสามารถคำนวณให้เสร็จได้อย่างรวดเร็วในหัวของฉัน
- _____ ปริศนาต่างๆ ที่ต้องเหตุผลเป็นเรื่องสนุก
- _____ ฉันไม่สามารถเริ่มงานที่ได้รับมอบหมายได้จนกว่าคำถามของฉันจะได้รับคำตอบทั้งหมด
- _____ โครงสร้างช่วยให้ฉันประสบความสำเร็จ
- _____ ฉันพบว่าการทำงานกับสเปรดชีตคอมพิวเตอร์หรือฐานข้อมูลให้ผลตอบแทนที่ดี
- _____ สิ่งต่างๆ ต้องสมเหตุสมผลสำหรับฉัน ไม่เช่นนั้นฉันจะไม่พอใจ

ตอนที่ 4

ผลรวมของตอนที่ 4

.....

- _____ สิ่งสำคัญคือต้องเห็นบทบาทของฉันใน “ภาพรวม” ของสิ่งต่างๆ
- _____ ฉันชื่นชอบกับการพูดคุยคำถามเกี่ยวกับชีวิต
- _____ ศาสนาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉัน
- _____ ฉันชอบการแข่งขันศิลปะชั้นเอก
- _____ การผ่อนคลายและการทำสมาธิเป็นรางวัลสำหรับฉัน
- _____ ฉันชอบเยี่ยมชมสถานที่ที่น่าทึ่งท่ามกลางธรรมชาติ
- _____ ฉันชอบอ่านนักปรัชญาทั้งสมัยโบราณและสมัยใหม่
- _____ การเรียนรู้สิ่งใหม่จะง่ายขึ้นเมื่อฉันเข้าใจคุณค่าของมัน
- _____ ฉันสงสัยว่ามีสิ่งมีชีวิตที่ชาญฉลาดรูปแบบอื่นในจักรวาลหรือไม่
- _____ การเรียนประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมโบราณช่วยให้ฉันมีมุมมอง

ตอนที่ 5

ผลรวมของตอนที่ 5

.....

- _____ ฉันเรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดีที่สุด
- _____ “ยิ่งมากก็ยิ่งสนุก”
- _____ กลุ่มการเรียนรู้มีประสิทธิผลมากสำหรับฉัน
- _____ ฉันชอบห้องสนทนา
- _____ การมีส่วนร่วมในการเมืองเป็นสิ่งสำคัญ
- _____ รายการทอล์คโชว์ทางโทรทัศน์และวิทยุเป็นเรื่องที่สนุกสนาน
- _____ ฉันเป็น “ผู้เล่นในทีม”
- _____ ฉันไม่ชอบทำงานคนเดียว
- _____ ชมรมและกิจกรรมนอกหลักสูตรเป็นเรื่องสนุก
- _____ ฉันให้ความสนใจกับประเด็นและสาเหตุทางสังคม

ตอนที่ 6

ผลรวมของตอนที่ 6

.....

- _____ ฉันสนุกกับการทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยมือของฉัน
- _____ การนั่งเฉยๆ เป็นเวลานานเป็นเรื่องยากสำหรับฉัน
- _____ ฉันสนุกกับเกมกลางแจ้งและกีฬา
- _____ ฉันให้ความสำคัญกับการสื่อสารแบบไม่ใช่คำพูด เช่น ภาษามือ
- _____ รูปร่างที่พอดีเป็นสิ่งสำคัญสำหรับจิตใจที่สมบูรณ์
- _____ ศิลปะและงานฝีมือเป็นงานอดิเรกที่สนุกสนาน
- _____ การแสดงออกผ่านการเต้นเป็นสิ่งสวยงาม
- _____ ฉันชอบทำงานกับเครื่องมือต่างๆ
- _____ ฉันใช้ชีวิตแบบกระตือรือร้น
- _____ ฉันเรียนรู้จากการลงมือทำ

ตอนที่ 7

ผลรวมของตอนที่ 7

.....

- _____ ฉันชอบอ่านสื่อทุกประเภท
- _____ การจดบันทึกช่วยให้ฉันจดจำและเข้าใจ
- _____ ฉันติดต่อเพื่อนอย่างจริงจัง (เป็นประจำ/เสมอ) ผ่านทางจดหมายและ/หรืออีเมล
- _____ มันง่ายสำหรับฉันที่จะอธิบายความคิดของฉันให้ผู้อื่นฟัง
- _____ ฉันจดบันทึกประจำวัน
- _____ ปริศนาคำศัพท์เช่นปริศนาอักษรไขว้และปริศนาแบบสับสนนั้นสนุก
- _____ ฉันเขียนด้วยความเพลิดเพลิน
- _____ ฉันสนุกกับการเล่นกับคำต่างๆ เช่น การเล่นคำ การสลับอักษร และการผวนคำ
- _____ ภาษาต่างประเทศทำให้ฉันสนใจ
- _____ การไต่สวนและการพูดในที่สาธารณะเป็นกิจกรรมที่ฉันชอบเข้าร่วม

ตอนที่ 8

ผลรวมของตอนที่ 8

.....

- _____ ฉันตระหนักดีถึงความเชื่อทางศีลธรรมของฉัน
- _____ ฉันเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อฉันมีความผูกพันทางอารมณ์กับวิชานี้
- _____ ความเป็นธรรมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉัน
- _____ ทักษะคติของฉันส่งผลต่อวิธีการเรียนรู้ของฉัน
- _____ ปัญหาความยุติธรรมทางสังคมทำให้ฉันกังวล
- _____ การทำงานคนเดียวอาจมีประสิทธิภาพน้อยกว่ากับการทำงานเป็นกลุ่ม
- _____ ฉันจำเป็นต้องรู้ว่าทำไมฉันจึงควรทำอะไรบางอย่างก่อนที่จะตกลงทำ
- _____ เมื่อฉันเชื่อในบางสิ่ง ฉันจะทุ่มเทความพยายาม 100% กับสิ่งนั้น
- _____ ฉันชอบมีส่วนร่วมที่ทำให้เกิดการช่วยเหลือผู้อื่น
- _____ ฉันยินดีที่จะประท้วงหรือลงนามคำร้องเพื่อแก้ไขความผิด

ตอนที่ 9

ผลรวมของตอนที่ 9

.....

- _____ ฉันสามารถจินตนาการถึงความคิดในใจของฉันได้
- _____ การจัดห้องใหม่เป็นเรื่องสนุกสำหรับฉัน
- _____ ฉันสนุกกับการสร้างสรรค์งานศิลปะโดยใช้สื่อที่หลากหลาย
- _____ ฉันจำได้ดีเมื่อใช้ผังกราฟิก
- _____ ศิลปะการแสดงเป็นสิ่งที่น่ายินดีอย่างยิ่ง
- _____ สเปรตซีตเหมาะอย่างยิ่งสำหรับการสร้างแผนภูมิ กราฟ และตาราง
- _____ ปริศนาสามมิติทำให้ฉันเพลิดเพลินมาก
- _____ มิวสิควิดีโอน่าสนใจมาก
- _____ ฉันสามารถจำสิ่งต่าง ๆ ในจินตภาพได้
- _____ ฉันเก่งในการอ่านแผนที่ แผนที่ และพิมพ์เขียว

ส่วนที่ 2

การคำนวณ

นำคะแนนแต่ละตอนมาคูณด้วย 10

ตอนที่	คะแนนที่ได้	$\times 10$	คะแนนรวม
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			

ส่วนที่ 3

พล็อตคะแนนของบนกราฟแท่ง

100									
90									
80									
70									
60									
50									
40									
30									
20									
10									
0	ตอนที่ 1	ตอนที่ 2	ตอนที่ 3	ตอนที่ 4	ตอนที่ 5	ตอนที่ 6	ตอนที่ 7	ตอนที่ 8	ตอนที่ 9
พหุ ปัญญา	ด้าน ธรรมชาติ วิทยา	ด้านดนตรี	ตรรกะและ คณิตศาสตร์	ด้าน การดำรง อยู่ของชีวิต	ด้านการ เข้าใจ ระหว่าง บุคคล	ด้านร่างกาย และการ เคลื่อนไหว	ด้านภาษา	ด้านการ เข้าใจ ตนเอง	ด้านมิติ สัมพันธ์

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญา

สำหรับนักศึกษาครู

สำหรับ ผู้เชี่ยวชาญด้านพหุปัญญา

แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ประเด็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

นางสาวนิพัทธา สังข์ชัยก

นิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยนเรศวร

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ-สกุล.....
2. วุฒิการศึกษา.....
3. วันเวลาที่ทำการสัมภาษณ์.....
4. สถานที่ทำการสัมภาษณ์.....

ตอนที่ 2 ประเด็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับ นักศึกษาครู

1. พหุปัญญามีความสำคัญอย่างไร

.....

.....

.....

2. การสำรวจพหุปัญญาของผู้เรียนเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความสำคัญหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

3. ทฤษฎีพหุปัญญาสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างไร

.....

.....

.....

4. การจัดการเรียนการสอนให้ตรงตามเขavnปัญญาของผู้เรียน มีแนวทางอย่างไร

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

แบบประเมินความเหมาะสมของ

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู
คำชี้แจง:

แบบประเมินความเหมาะสมฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ท่านซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ ได้กรุณาพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตร แบบประเมินมี 2 ตอน ตอนที่ 1 ประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรเป็นการพิจารณาส่วนประกอบต่างๆ ว่ามีความเหมาะสมเพียงใด ตอนที่ 2 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมวิธีการประเมินแบบประเมินนี้มีลักษณะประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยกำหนดเกณฑ์การแปลค่าของคะแนน ดังนี้

5 หมายถึงมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึงมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

3 หมายถึงมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึงมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึงมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ขอให้ท่านพิจารณาข้อความต่างๆ ตามรายการประเมินแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงตามความคิดเห็นของท่านแล้วกรุณาเขียนข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่งที่เสียสละเวลา ให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินร่างหลักสูตรครั้งนี้

นางสาวนิพัทธา สังข์ยก

ผู้วิจัย

แบบประเมินความเหมาะสมของ

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
ตอนที่ 1 ประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร

รายการ		ระดับความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
1. หลักการ						
1.1	มีแนวคิดหลักการ ทฤษฎีรองรับ					
1.2	มีความชัดเจน สามารถนำไปเป็นหลักปฏิบัติได้					
2. จุดมุ่งหมาย						
2.1	มีความสอดคล้องกับหลักการ สภาพปัญหาและความต้องการ					
2.2	มีความชัดเจน นำไปสู่การประเมินได้					
3. โครงสร้าง						
3.1	สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร					
3.2	เนื้อหา มีความเหมาะสมกับสภาพหรือลักษณะของผู้เรียน					
3.3	การเรียงลำดับเนื้อหา มีความต่อเนื่องกัน					
3.4	มีรายละเอียดของเนื้อหา					
3.5	ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอนแต่ละเนื้อหา มีความเหมาะสม					
4. แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน						
4.1	สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร					
4.2	แนวทางการจัดกิจกรรมมีลักษณะเป็นการจัดกิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา					
4.3	แนวทางการจัดกิจกรรม มีแนวคิดหรือหลักการและหรือขั้นตอนที่ชัดเจน					
4.4	เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู					
4.5	มีความเป็นไปได้ในการประยุกต์ใช้สอนจริง					
5. การวัดและประเมินผล						
5.1	วัดและประเมินผลตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร					
5.2	เกณฑ์การประเมินมีความชัดเจนและครอบคลุมตามประเด็นที่ต้องการประเมิน					
5.3	เกณฑ์การประเมินมีความเหมาะสม					

ตอนที่ 2 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (.....)
 วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

**แบบประเมินความเหมาะสมของ
คู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทธรูป
สำหรับนักศึกษาครู**

คำชี้แจง

แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตร ประกอบด้วย แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ แนวทางการจัดกิจกรรม และแนวทางการวัดและประเมินผล มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ท่านซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ ได้กรุณาพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบต่างๆ ของคู่มือการใช้หลักสูตรโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงตามความคิดเห็นของท่าน แล้วกรุณาเขียนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงคู่มือการใช้หลักสูตรต่อไป แบบประเมินนี้มีลักษณะประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยกำหนดเกณฑ์การแปลค่าของคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านผู้เชี่ยวชาญเป็นอย่างยิ่งที่เสียสละเวลา ให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินคู่มือการใช้หลักสูตรครั้งนี้

นางสาวนิพัทธา สังข์ยก
ผู้วิจัย

แบบประเมินความเหมาะสมของ
คู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญา
สำหรับนักศึกษาครู

คำชี้แจง: ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงตามความคิดเห็นของท่าน

รายการ		ระดับความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
1. แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ						
1.1	ระบุคุณสมบัติของผู้สอนชัดเจน					
1.2	ระบุบทบาทของผู้สอนชัดเจน					
1.3	ระบุบทบาทของผู้เรียนชัดเจน					
2. แนวทางการจัดกิจกรรม (แผนการจัดการเรียนการสอน)						
สาระสำคัญ						
2.1	สอดคล้องกับเรื่องที่สอน					
2.2	เขียนสาระสำคัญในลักษณะของความคิดรวบยอดหรือแก่นของความรู้ที่สำคัญ					
จุดประสงค์การเรียนรู้						
2.3	สอดคล้องกับเรื่องที่สอน					
2.4	ชัดเจน นำไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้					
2.5	ชัดเจน นำไปสู่การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ได้					
สาระการเรียนรู้						
2.6	สอดคล้องกับสาระสำคัญ					
2.7	เขียนสาระการเรียนรู้ในลักษณะของการขยายรายละเอียดของสาระสำคัญ					
2.8	มีปริมาณและความลึกซึ้งเหมาะสมกับระดับชั้นเรียนของผู้เรียน					
กิจกรรมการเรียนรู้						
2.9	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.10	เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู					
2.11	สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญา					
2.12	มีความน่าสนใจ					
2.13	เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน					
2.14	มีความเป็นไปได้ในการประยุกต์ใช้สอนจริง					
สื่อและแหล่งเรียนรู้						
2.14	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้					
2.15	เสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู					

รายการ		ระดับความเหมาะสม				
		5	4	3	2	1
การวัดและประเมินผล						
2.16	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.17	วิธีการและเครื่องมือวัดผลเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.18	เกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้มีความชัดเจน					
3. แนวทางการวัดและประเมินผล						
3.1	ระบุแนวทางการวัดและประเมินผลชัดเจน					
3.2	วิธีการและเครื่องมือวัดผลเหมาะสม					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

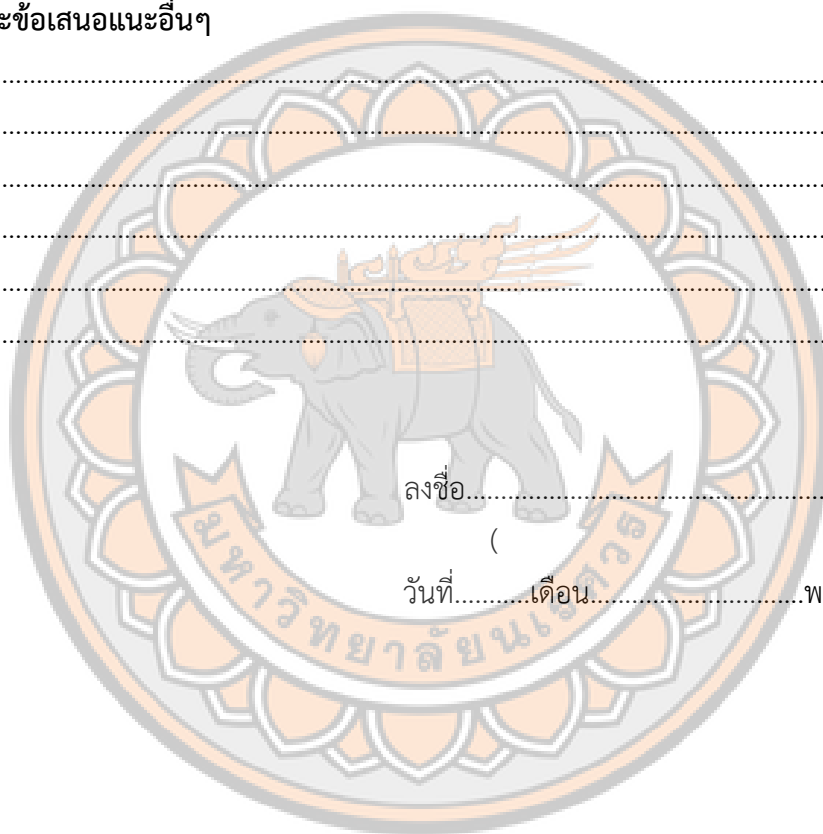
.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

()

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง

ให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป โดยกำหนดคะแนนความคิดเห็น ดังนี้

+1	เมื่อแน่ใจว่า	ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดทักษะมีความเหมาะสม
0	เมื่อไม่แน่ใจว่า	ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดมีความเหมาะสม
-1	เมื่อแน่ใจว่า	ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดมีความไม่เหมาะสม

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่กรุณาให้ข้อมูลและ
ความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย
ผู้วิจัย นางสาวนิพัทธา สังข์ยก
นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
โทร. 087-8419656

จุดประสงค์	สถานการณ์	ความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
ใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เพื่อแสดงบทบาทสมมติที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	หัวข้อ รายละเอียด 1.Introduction 1 . Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน)				
ใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เพื่อแสดงบทบาทสมมติที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	2. Teaching เลือก 1 หัวข้อและเนื้อหาเพื่อใช้ในการนำเสนออธิบายเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษตามความถนัดและความสนใจ				
ใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เพื่อแสดงบทบาทสมมติที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	3. Closing 1. Preparing for the next lesson (การเตรียมต่อบทเรียนถัดไป) 2. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 3. Taking leave (กล่าวลา)				
ใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เพื่อแสดงบทบาทสมมติที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	สถานการณ์ที่ 1 ขณะที่ครูกำลังสอนนักเรียน 2 คน คุยกันเสียงดัง และยังมีนักเรียนอีก 1 คนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นเกมจนเกิดเสียงรบกวนในชั้นเรียน ครูจึงหยุดการสอนชั่วคราวและตักเตือนนักเรียนที่ทำพฤติกรรมไม่เหมาะสม จากนั้นครูดำเนินการสอนต่อและถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนพร้อมเรียกนักเรียนตอบ ขณะที่นักเรียนคนหนึ่งกำลังตอบคำถาม มีนักเรียนอีกคนหนึ่งหัวเราะและแซวเพื่อนขณะที่กำลังตอบคำถาม ครูต้องโต้ตอบกับนักเรียนที่แซวเพื่อนอย่างเหมาะสม จากนั้นเมื่อครูฟังคำตอบของนักเรียนแล้วให้แสดงการโต้ตอบต่อคำตอบที่นักเรียนตอบ				

จุดประสงค์	สถานการณ์	ความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
ใช้ทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน สำหรับนักศึกษาครู เพื่อ แสดงบทบาทสมมติที่ เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นในห้องเรียน	สถานการณ์ที่ 2 ครูแจ้งให้นักเรียนนำ การบ้านที่มอบหมายไว้ครั้งก่อนมาส่งหน้าชั้น เรียน ขณะที่นักเรียนทยอยส่งการบ้าน มี นักเรียนบางส่วนคุยกันเสียงดังและมีนักเรียน คนหนึ่งเปิดเพลงจากโทรศัพท์มือถือเสียงดัง ส่งเสียงรบกวนเพื่อนร่วมชั้น มีบางคนลืมนำ การบ้านมาส่ง ครูต้องใช้คำพูดจัดการกับ สถานการณ์ดังกล่าวให้ดำเนินการจัดการ เรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและ ไม่กระทบต่อบรรยากาศในการเรียน				

แบบประเมินความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

สำหรับนักศึกษาครู

แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง ให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อเกณฑ์การประเมินให้คะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป โดยกำหนดคะแนนความคิดเห็น ดังนี้

- 1 เมื่อแน่ใจว่า แน่ใจว่าคำอธิบายไม่สอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินและระดับคะแนน
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ไม่แน่ใจว่าคำอธิบายสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินและระดับคะแนน
- +1 เมื่อแน่ใจว่า แน่ใจว่าคำอธิบายสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินและระดับคะแนน

เกณฑ์การประเมิน	ระดับ คะแนน	ความคิดเห็น			เสนอแนะ
		-1	0	+1	
1. ไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน					
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดสื่อสารได้อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	5				
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องเกือบทั้งหมดประมาณ 90-95% มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด ไม่กระทบต่อความเข้าใจในการสื่อสาร	4				
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องประมาณ50% มีข้อผิดพลาดอยู่บ่อยครั้งประมาณ 50% สื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาโดยรวมได้	3				
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียน มีข้อผิดพลาดค่อนข้างมากประมาณ 50-70% การสื่อสารไม่ชัดเจนและผู้ฟังเข้าใจได้ยาก	2				
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนมีข้อผิดพลาดอย่างมากเกือบทุกประโยคมากกว่า 70% ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้สำเร็จ	1				
2. การออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน					
ออกเสียงประโยคได้ถูกต้อง ชัดเจน ใช้น้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์	5				
ออกเสียงประโยคถูกต้องเกือบทั้งหมดประมาณ 90-95% มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด ไม่กระทบต่อความเข้าใจ ใช้น้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์	4				

เกณฑ์การประเมิน	ระดับ คะแนน	ความคิดเห็น			เสนอแนะ
		-1	0	+1	
ออกเสียงประโยคพอเข้าใจได้ มีข้อผิดพลาดบ้างในบางประโยคประมาณ 50% สื่อสารได้เข้าใจง่าย ใช้น้ำเสียงบางครั้งไม่เหมาะสมกับสถานการณ์	3				
ออกเสียงประโยคผิดบ่อยประมาณ 50-70% ทำให้การสื่อสารได้เข้าใจยาก ส่วนใหญ่ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ประมาณมากกว่า 70%	2				
ออกเสียงผิดพลาดอย่างมากเกือบทุกประโยคมากกว่า 70% ไม่ชัดเจน สื่อสารไม่ได้ ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ประมาณมากกว่า 80%	1				
3. การปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์					
ใช้ภาษาที่ประกอบด้วยคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและสอดคล้องกับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ทั้งหมด	5				
ใช้ภาษาที่ประกอบคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและสอดคล้องกับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ เกือบทั้งหมดประมาณ 90-95% มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด แต่ไม่กระทบความเข้าใจ	4				
ใช้ภาษาที่ประกอบด้วยคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและสอดคล้องกับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ระดับหนึ่ง(ประมาณ 50%) แต่ไม่กระทบความเข้าใจ	3				
ใช้ภาษาที่ประกอบคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องประมาณ 50-70% กับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ ทำให้การสื่อสารเข้าใจได้ยากหรือง่ายเกินไป	2				
ใช้ภาษาที่ประกอบคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องเกือบทั้งหมดมากกว่า 70% กับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ ทำให้การสื่อสารเข้าใจได้ยากหรือสื่อสารไม่สำเร็จ	1				
4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน					
พูดภาษาอังกฤษได้ต่อเนื่อง ไม่ติดขัด สื่อสารได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5				

เกณฑ์การประเมิน	ระดับ คะแนน	ความคิดเห็น			เสนอแนะ
		-1	0	+1	
พูดภาษาอังกฤษได้ต่อเนื่อง มีหยุดคิดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 ครั้ง สื่อสารได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	4				
พูดภาษาอังกฤษโดยหยุดคิดหรือลังเลบ้างไม่เกิน 3-4 ครั้ง สื่อสารเข้าใจได้	3				
พูดภาษาอังกฤษมักหยุดคิดและลังเลบ่อย พูดติดขัดหลายครั้งเกือบทุกช่วงแทบทุกประโยค ทำให้การสื่อสารเข้าใจยาก	2				
พูดภาษาอังกฤษหยุดคิดและลังเลบ่อยมาก เว้นระยะการพูดนานหลายวินาที พูดไม่เป็นประโยคต่อเนื่อง ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้	1				
5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน					
สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ ครบถ้วน ชัดเจน เข้าใจง่าย และไม่มีส่วนที่ไม่เกี่ยวข้อง	5				
สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ มีส่วนเล็กๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องไม่เกิน 1-2 ประโยค รายละเอียดครบถ้วนและชัดเจน	4				
สื่อความหมายตรงกับหัวข้อบางส่วนประมาณ 50% รายละเอียดไม่ครบทั้งหมดขาดหายประมาณ 50% ทำให้ความเข้าใจในการสื่อสารคลาดเคลื่อน	3				
สื่อความหมายใกล้เคียงกับหัวข้อ มีตรงบ้างบางส่วนประมาณ 30-40% รายละเอียดไม่ครบถ้วนขาดหายประมาณมากกว่า 50% ทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อน	2				
สื่อความหมายไม่ตรงกับหัวข้อมากกว่า 80% รายละเอียดไม่ครบถ้วนขาดหายประมาณมากกว่า 80% ทำให้สื่อสารไม่สำเร็จ	1				

แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียน

ตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

แบบสอบถามฉบับนี้สอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเข้าร่วมการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู มีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ด้านเนื้อหาสาระ

ตอนที่ 2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ตอนที่ 3 ด้านการวัดและประเมินผล

ตอนที่ 4 ด้านการประยุกต์ใช้

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามนี้โดยระบุข้อความ และเขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุด

รายการสอบถาม	ระดับความคิดเห็น				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
ตอนที่ 1 ด้านเนื้อหาสาระ					
1. เนื้อหามีความน่าสนใจ					
2. เนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา					
3. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของนักศึกษา					
ตอนที่ 2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
1. กิจกรรมการเรียนการสอนตามพหุปัญญาของนักศึกษาช่วยให้มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น					
2. กิจกรรมการเรียนการสอนตามพหุปัญญาทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น					
3. กิจกรรมการเรียนการสอนมีสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลด้านพหุปัญญาของนักศึกษา					
ตอนที่ 3 ด้านการวัดและประเมินผล					
1. การวัดและประเมินผลช่วยให้นักศึกษาเห็นจุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุงของตนเอง					
2. การวัดและประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน					
ตอนที่ 4 ด้านการประยุกต์ใช้					
1. นักศึกษามีความพร้อมในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น					
2. นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง					

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียน

ตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพุทธิปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของข้อความกับจุดมุ่งหมายของการประเมิน โดยทำเครื่องหมาย /
ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยใช้เกณฑ์พิจารณา ดังต่อไปนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อความข้อนั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการประเมินที่
ต้องการวัด
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าคำถามข้อนั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการประเมินที่
ต้องการวัด
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าคำถามข้อนั้นไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการประเมินที่
ต้องการวัด

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียน
ตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู
คำชี้แจง: ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงตามความคิดเห็นของท่าน

รายการสอบถาม	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
ตอนที่ 1 ด้านเนื้อหาสาระ				
1. เนื้อหามีความน่าสนใจ				
2. เนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา				
3. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของนักศึกษา				
ตอนที่ 2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน				
1. กิจกรรมการเรียนการสอนตามพหุปัญญาของนักศึกษาช่วยให้มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น				
2. กิจกรรมการเรียนการสอนตามพหุปัญญาทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น				
3. กิจกรรมการเรียนการสอนมีสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลด้านพหุปัญญาของนักศึกษา				
ตอนที่ 3 ด้านการวัดและประเมินผล				
1. การวัดและประเมินผลช่วยให้นักศึกษาเห็นจุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุงของตนเอง				
2. การวัดและประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน				
ตอนที่ 4 ด้านการประยุกต์ใช้				
1. นักศึกษามีความพร้อมในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น				
2. นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง				

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

()

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดทักษะทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
สำหรับนักศึกษาครู

จุดประสงค์	สถานการณ์	ความ สอดคล้อง	แปลผล				
ใช้ทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษสำหรับ นักศึกษาครู เพื่อแสดง บทบาทสมมติที่ เหมาะสมกับเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	<table><tr><th>หัวข้อ</th><th>รายละเอียด</th></tr><tr><td>1. Introduction</td><td>1. Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน)</td></tr></table>	หัวข้อ	รายละเอียด	1. Introduction	1. Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน)	1	ใช้ได้
	หัวข้อ	รายละเอียด					
	1. Introduction	1. Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน)					
	<table><tr><td>2. Teaching</td><td>เลือก 1 หัวข้อและเนื้อหาเพื่อใช้ในการนำเสนออธิบายเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษตามความถนัดและความสนใจ</td></tr></table>	2. Teaching	เลือก 1 หัวข้อและเนื้อหาเพื่อใช้ในการนำเสนออธิบายเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษตามความถนัดและความสนใจ	1	ใช้ได้		
	2. Teaching	เลือก 1 หัวข้อและเนื้อหาเพื่อใช้ในการนำเสนออธิบายเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษตามความถนัดและความสนใจ					
<table><tr><td>3. Closing</td><td>1. Preparing for the next lesson (การเตรียมตอบทเรียนถัดไป) 2. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 3. Taking leave (กล่าวลา)</td></tr></table>	3. Closing	1. Preparing for the next lesson (การเตรียมตอบทเรียนถัดไป) 2. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 3. Taking leave (กล่าวลา)	1	ใช้ได้			
3. Closing	1. Preparing for the next lesson (การเตรียมตอบทเรียนถัดไป) 2. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 3. Taking leave (กล่าวลา)						
สถานการณ์ที่ 1 ขณะที่ครูกำลังสอนนักเรียน 2 คน คู่กันเสียงดัง และยังมีนักเรียนอีก 1 คนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นเกมจนเกิดเสียงรบกวนในชั้นเรียน ครูจึงหยุดการสอนชั่วคราวและตักเตือนนักเรียนที่ทำพฤติกรรมไม่เหมาะสม จากนั้นครูดำเนินการสอนต่อและถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนพร้อมเรียกนักเรียนตอบ ขณะที่นักเรียนคนหนึ่งกำลังตอบคำถาม มีนักเรียนอีกคนหนึ่งหัวเราะและแซวเพื่อนขณะกำลังตอบคำถาม ครูต้องได้ตอบกับนักเรียนที่แซวเพื่อนอย่างเหมาะสม จากนั้นเมื่อครูฟังคำตอบของนักเรียนแล้วให้แสดงการโต้ตอบต่อคำตอบที่นักเรียนตอบ		1	ใช้ได้				
สถานการณ์ที่ 2 ครูแจ้งให้นักเรียนนำการบ้านที่มอบหมายไว้ครั้งก่อนมาส่งหน้าชั้นเรียน ขณะที่นักเรียนทยอยส่งการบ้าน มีนักเรียนบางส่วนคุ้ยกันเสียงดังและมีนักเรียนคนหนึ่งเปิดเพลงจากโทรศัพท์มือถือเสียงดังส่งเสียงรบกวนเพื่อนร่วมชั้น มีบางคนลืมนำการบ้านมาส่ง ครูต้องใช้คำพูดจัดการกับสถานการณ์ดังกล่าวให้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและไม่กระทบต่อบรรยากาศในการเรียน		1	ใช้ได้				

ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
สำหรับนักศึกษาครู

เกณฑ์การประเมิน	ระดับ คะแนน	ความ สอดคล้อง	แปลผล
1. ไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน			
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดสื่อสารได้อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	1.00	ใช้ได้
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องเกือบทั้งหมดประมาณ 90-95% มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด ไม่กระทบต่อความเข้าใจในการสื่อสาร	4	1.00	ใช้ได้
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องประมาณ 50% มีข้อผิดพลาดอยู่บ่อยครั้งประมาณ 50% สื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาโดยรวมได้	3	1.00	ใช้ได้
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียน มีข้อผิดพลาดค่อนข้างมากประมาณ 50-70% การสื่อสารไม่ชัดเจนและผู้ฟังเข้าใจได้ยาก	2	1.00	ใช้ได้
ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนมีข้อผิดพลาดอย่างมากเกือบทุกประโยคมากกว่า 70% ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้สำเร็จ	1	1.00	ใช้ได้
2. การออกเสียงคำและประโยคในบริบทการเรียนการสอน			
ออกเสียงประโยคได้ถูกต้อง ชัดเจน ใช้น้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์	5	1.00	ใช้ได้
ออกเสียงประโยคถูกต้องเกือบทั้งหมดประมาณ 90-95% มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด ไม่กระทบต่อความเข้าใจ ใช้น้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์	4	1.00	ใช้ได้
ออกเสียงประโยคพอเข้าใจได้ มีข้อผิดพลาดบ้างในบางประโยคประมาณ 50% สื่อสารได้เข้าใจง่าย ใช้น้ำเสียงบางครั้งไม่เหมาะสมกับสถานการณ์	3	1.00	ใช้ได้
ออกเสียงประโยคผิดบ่อยประมาณ 50-70% ทำให้การสื่อสารได้เข้าใจยาก ส่วนใหญ่ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ประมาณมากกว่า 70%	2	1.00	ใช้ได้
ออกเสียงผิดพลาดอย่างมากเกือบทุกประโยคมากกว่า 70% ไม่ชัดเจน สื่อสารไม่ได้ ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ประมาณมากกว่า 80%	1	1.00	ใช้ได้
3. การปรับใช้ภาษาให้เหมาะกับผู้เรียนและสถานการณ์			

เกณฑ์การประเมิน	ระดับ คะแนน	ความ สอดคล้อง	แปลผล
ใช้ภาษาที่ประกอบด้วยคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและสอดคล้องกับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียน และสถานการณ์ทั้งหมด	5	1.00	ใช้ได้
ใช้ภาษาที่ประกอบคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและสอดคล้องกับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ เกือบทั้งหมดประมาณ 90-95% มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย ไม่เกิน 1-2 จุด แต่ไม่กระทบความเข้าใจ	4	1.00	ใช้ได้
ใช้ภาษาที่ประกอบด้วยคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและสอดคล้องกับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียน และสถานการณ์ระดับหนึ่ง(ประมาณ 50%) แต่ไม่กระทบความเข้าใจ	3	1.00	ใช้ได้
ใช้ภาษาที่ประกอบคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องประมาณ 50-70% กับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียน และสถานการณ์ ทำให้การสื่อสารเข้าใจได้ยากหรือง่ายเกินไป	2	1.00	ใช้ได้
ใช้ภาษาที่ประกอบคำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องเกือบทั้งหมดมากกว่า 70% กับวัย ความสามารถทางภาษา และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ ทำให้การสื่อสารเข้าใจได้ยากหรือสื่อสารไม่สำเร็จ	1	1.00	ใช้ได้
4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน			
พูดภาษาอังกฤษได้ต่อเนื่อง ไม่ติดขัด สื่อสารได้ชัดเจน และเข้าใจง่าย	5	1.00	ใช้ได้
พูดภาษาอังกฤษได้ต่อเนื่อง มีหยุดคิดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 ครั้ง สื่อสารได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	4	1.00	ใช้ได้
พูดภาษาอังกฤษโดยหยุดคิดหรือลังเลบ้างไม่เกิน 3-4 ครั้ง สื่อสารเข้าใจได้	3	1.00	ใช้ได้
พูดภาษาอังกฤษมักหยุดคิดและลังเลบ่อย พูดติดขัด หลายครั้งเกือบทุกช่วงแทบทุกประโยค ทำให้การสื่อสารเข้าใจยาก	2	1.00	ใช้ได้

เกณฑ์การประเมิน	ระดับ คะแนน	ความ สอดคล้อง	แปลผล
พูดภาษาอังกฤษหยุดคิดและลังเลบ่อยมาก เว้นรายการ พุดนานหลายวินาที พุดไม่เป็นประโยคต่อเนื่อง ไม่ สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้	1	1.00	ใช้ได้
5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน			
สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ ครบถ้วน ชัดเจน เข้าใจง่าย และไม่มีส่วนที่ไม่เกี่ยวข้อง	5	1.00	ใช้ได้
สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ มีส่วนเล็กๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง ไม่เกิน 1-2 ประโยค รายละเอียดครบถ้วนและชัดเจน	4	1.00	ใช้ได้
สื่อความหมายตรงกับหัวข้อบางส่วนประมาณ 50% รายละเอียดไม่ครบทั้งหมดขาดหายประมาณ 50% ทำ ให้ความเข้าใจในการสื่อสารคลาดเคลื่อน	3	1.00	ใช้ได้
สื่อความหมายใกล้เคียงกับหัวข้อ มีตรงบ้างบางส่วน ประมาณ 30-40% รายละเอียดไม่ครบถ้วนขาดหาย ประมาณมากกว่า 50% ทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อน	2	1.00	ใช้ได้
สื่อความหมายไม่ตรงกับหัวข้อมากกว่า 80% รายละเอียดไม่ครบถ้วนขาดหายประมาณมากกว่า 80% ทำให้สื่อสารไม่สำเร็จ	1	1.00	ใช้ได้

ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู

รายการสอบถาม	ระดับความสอดคล้องของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ความ สอดคล้อง	แปลผล
	1	2	3	4	5		
ตอนที่ 1 ด้านเนื้อหาสาระ							
1. เนื้อหาที่มีความน่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. เนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของนักศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน							
1. กิจกรรมการเรียนการสอนตามทฤษฎีของนักศึกษาช่วยให้มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. กิจกรรมการเรียนการสอนตามทฤษฎีทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนการสอนมีสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลด้านทฤษฎีของนักศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 3 ด้านการวัดและประเมินผล							
1. การวัดและประเมินผลช่วยให้นักศึกษาเห็นจุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุงของตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. การวัดและประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 4 ด้านการประยุกต์ใช้							
1. นักศึกษามีความพร้อมในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการหาความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

คนที่	ผู้ประเมินคนที่ 1 (25 คะแนน)	ผู้ประเมินคนที่ 2 (25 คะแนน)	คะแนนเฉลี่ย
1	19	19	19
2	17	17	17
3	22	21	21.5
4	18	18	18
5	18	19	18.5
6	20	19	19.5
7	22	20	21
8	22	20	21
9	22	21	21.5

ผลการหาความเบี่ยงเบน ($x-\bar{x}$), ($y-\bar{y}$)

คนที่	ผู้ประเมิน คนที่ 1 25 คะแนน (x)	ผู้ประเมิน คนที่ 2 25 คะแนน (y)	$x-\bar{x}$	$y-\bar{y}$	$(x-\bar{x})(y-\bar{y})$	$(x-\bar{x})^2$	$(y-\bar{y})^2$
1	19	19	-1	-0.3	0.3	1	0.09
2	17	17	-3	-2.3	6.9	9	5.29
3	22	21	2	1.7	3.4	4	2.89
4	18	18	-2	-1.3	2.6	4	1.69
5	18	19	-2	-0.3	0.6	2	0.09
6	20	19	0	-0.3	0	0	0.09
7	22	20	2	0.7	1.4	4	0.49
8	22	20	2	0.7	1.4	4	0.49
9	22	21	2	1.7	3.4	4	2.89
รวม					20	32	14.01

$$r = \frac{20}{\sqrt{(32)(14.01)}} = \frac{20}{\sqrt{(448.32)}} = \frac{20}{21.17} = 0.94$$

ดังนั้น ค่า $r = 0.94$ แปลว่า ผู้ประเมินทั้งสองให้คะแนนไปในทิศทางเดียวกันมาก มีความสัมพันธ์สูงมาก

การตีความค่า r

ค่า r	ความสัมพันธ์	การแปลผล
0.00-0.20	แทบไม่มีความสัมพันธ์	ให้คะแนนไม่สอดคล้องกัน
0.21-0.40	ความสัมพันธ์น้อย	ให้คะแนนต่างกันบ่อย
0.41-0.60	ความสัมพันธ์ปานกลาง	ให้คะแนนคล้ายกันบ้าง
0.61-0.80	ความสัมพันธ์สูง	ให้คะแนนสอดคล้องกันค่อนข้างมาก
0.81-1.00	ความสัมพันธ์สูงมาก	ให้คะแนนเกือบเหมือนกันทุกครั้ง

ผลการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู โดยใช้ Role-play (บทบาทสมมติ)
 ในสถานการณ์ Micro-lesson Presentation (5-8 นาที)

คนที่	ข้อ 1 (5คะแนน)			ข้อ 2 (5คะแนน)			ข้อ 3 (5คะแนน)			ข้อ 4 (5 คะแนน)			ข้อ 5 (5 คะแนน)			รวม คะแนน ข้อ 1-5 (25 คะแนน)	เทียบกับ เกณฑ์ ร้อยละ 70 (17.5 คะแนน)
	ผู้ ประเมิน คนที่		$\bar{x}$	ผู้ ประเมิน คนที่		$\bar{x}$	ผู้ ประเมิน คนที่		$\bar{x}$	ผู้ประเมิน คนที่		$\bar{x}$	ผู้ประเมิน คนที่		$\bar{x}$		
	1	2		1	2		1	2		1	2		1	2			
1	4	4	4	4	4	4	4	4	4	3	3	3	5	5	5	20	ผ่าน
2	4	3	3.5	4	4	4	4	4	4	3	3	3	5	5	5	19.5	ผ่าน
3	3	4	3.5	3	4	3.5	4	4	4	3	3	3	5	5	5	19	ผ่าน
4	4	4	4	4	4	4	3	4	3.5	3	3	3	5	5	5	19.5	ผ่าน
5	3	3	3	4	4	4	4	4	4	3	4	3.5	5	5	5	19.5	ผ่าน
6	3	3	3	4	4	4	4	4	4	3	4	4	5	5	5	20	ผ่าน
7	4	4	4	4	4	4	4	4	4	3	3	3	5	5	5	20	ผ่าน
8	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	4	4	5	5	5	24	ผ่าน
9	4	4	4	4	4	4	4	3	3.5	4	4	4	5	5	5	20.5	ผ่าน
10	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน
11	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน
12	3	3	3	4	4	4	4	4	4	3	4	3.5	5	5	5	19.5	ผ่าน
13	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน
14	3	3	3	3	4	3.5	4	4	4	4	4	4	5	5	5	19.5	ผ่าน
15	3	3	3	4	4	4	4	4	4	4	3	3.5	5	5	5	19.5	ผ่าน
16	3	3	3	3	3	3	4	4	4	4	4	4	5	5	5	19	ผ่าน
17	3	3	3	3	4	3.5	4	4	4	4	4	4	5	5	5	19.5	ผ่าน
18	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน
19	3	3	3	4	4	4	4	3	3.5	4	4	4	5	5	5	19.5	ผ่าน
20	4	4	4	4	4	4	4	4	4	3	3	3	5	5	5	20	ผ่าน
21	3	3	3	3	4	3.5	4	4	4	4	4	4	5	5	5	19.5	ผ่าน
22	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	3	3.5	5	5	5	20.5	ผ่าน
23	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน
24	4	4	4	3	3	3	4	4	4	4	4	4	5	5	5	20	ผ่าน
25	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน
26	3	3	3	3	4	3.5	4	4	4	4	4	4	5	5	5	19.5	ผ่าน
27	3	4	3.5	3	3	3	4	4	4	4	4	4	5	5	5	19.5	ผ่าน
28	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน
29	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน

คนที่	ข้อ 1 (5คะแนน)			ข้อ 2 (5คะแนน)			ข้อ 3 (5คะแนน)			ข้อ 4 (5 คะแนน)			ข้อ 5 (5 คะแนน)			รวม คะแนน ข้อ 1-5 (25 คะแนน)	เทียบกับ เกณฑ์ ร้อยละ 70 (17.5 คะแนน)
	ผู้ ประเมิน คนที่		$\bar{x}$	ผู้ ประเมิน คนที่		$\bar{x}$	ผู้ ประเมิน คนที่		$\bar{x}$	ผู้ประเมิน คนที่		$\bar{x}$	ผู้ประเมิน คนที่		$\bar{x}$		
30	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	21	ผ่าน
เฉลี่ย 20.22 S.D. 0.99																	

ภาคผนวก จ

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

หลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

คำนำ

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อเสริมสร้างให้นักศึกษามีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอน ประกอบด้วย 1. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) 2. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical Mathematical) 3. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) 4. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-kinesthetic Intelligence) 5. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) 6. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) 7. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) 8. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) 9. กิจกรรมเขาวงกตปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence)

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู ฉบับนี้จะยังประโยชน์ต่อการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นจริงได้อีกทางหนึ่ง

นิพัทธา สังข์ยก

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
หลักการ	1
จุดมุ่งหมาย	1
โครงสร้าง	2
แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	5
การวัดและประเมินผล	10

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

หลักการ

1. เป็นหลักสูตรที่เน้นนักศึกษาครูเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลตามทฤษฎีพหุปัญญา ซึ่งพัฒนาขึ้นตรงตามเขาวงกตปัญหาของนักศึกษาครู
2. เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างให้นักศึกษาครูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. เป็นหลักสูตรที่เสริมความเป็นครูโดยใช้ในกิจกรรมเสริมความเป็นครูตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาครุศาสตร์และสาขาศึกษาศาสตร์
4. เป็นหลักสูตรที่มีแนวทางการจัดการเรียนการสอนแยกตามลักษณะเฉพาะของแต่ละเขาวงกตปัญหาผ่านการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับเขาวงกตปัญหาที่ตรงกับความถนัดของนักศึกษาครูแต่ละบุคคล

จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครูฉบับนี้ กำหนดจุดมุ่งหมายที่สำคัญ ดังนี้

1. เพื่อให้นักศึกษาครูมีความสามารถในการใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
2. เพื่อให้นักศึกษาครูมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
3. เพื่อให้นักศึกษาครูมีเจตคติที่ดีต่อทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู แบ่งออกเป็น 9 กิจกรรมเขาวนปัญญา โดย 1 กิจกรรมเขาวนปัญญาประกอบด้วย 6 แผนการจัดการเรียนการสอน รวม 24 ชั่วโมง ดังนี้

แผนการจัดการ เรียนการสอน	เนื้อหา				เวลา (ชั่วโมง)
	Language Study	Intonation	Topics	Practice	
1. Basic Sentence Structures for English Communication	1. Affirmative Sentence (ประโยคบอกเล่า) 2. Interrogative Sentence (ประโยคคำถาม) 3. Negative Sentence (ประโยคปฏิเสธ)	1. Falling Intonation 2. Rising Intonation	1. Going to School 2. Asking about Weight and height 3. Asking about Age 4. Time 5. Future Plan 6. The Past	1. Worksheet: Listening & Speaking Practice 2. Activity: Part 1- 4	4
2. Greetings and Leave-taking in Classroom	1. Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน) 4. Reviewing the lesson (การทบทวนสิ่งที่เรียนไป)	1. Falling Intonation 2. Rising Intonation 3. Mixed Intonation	1. Starting the Lesson (เริ่มคาบเรียน) 2. Ending the Lesson (การจบคาบเรียน)	1. Activity: Part 1- 2	4

แผนการจัดการ เรียนการสอน	เนื้อหา				เวลา (ชั่วโมง)
	Language Study	Intonation	Topics	Practice	
	5. Summary words/phrases (การใช้คำสรุป) 6. Preparing for the next lesson (การเตรียมต่อบทเรียนถัดไป) 7. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 8. Taking leave (กล่าวลา)				
3. Classroom Instructions	1. Introducing New Content (การเริ่มอธิบายเนื้อหาใหม่) 2. Giving Definitions or Meanings (การให้คำนิยามหรือความหมาย) 3. Explaining Steps or Procedures (การอธิบายขั้นตอนหรือวิธีการ) 4. Giving Examples (การยกตัวอย่าง) 5. Explaining with Visuals/Media	1. Falling Intonation	Explaining New Content Effectively	1. Activity: Part 1- 2	4

แผนการจัดการ เรียนการสอน	เนื้อหา				เวลา (ชั่วโมง)
	Language Study	Intonation	Topics	Practice	
	(การอธิบายด้วย ภาพ/สื่อ)				
4. Classroom Management	1. Direct Commands (คำสั่งตรง) 2. Indirect Commands (คำสั่งอ้อม) 3. Polite Commands (คำสั่งสุภาพ) 4. Prohibitive Commands (คำสั่งห้าม) 5. Imperative Commands (คำสั่งในรูป ประโยคบอกเล่า)	1. Falling intonation	Management Talk (การ พูดคุยด้านการ จัดการ)	Activity Part 1	4
5. Presentation Structure in Educational Contexts	1. Introduction (เกริ่นนำ) 2. Body (เนื้อหา) 3. Conclusion (สรุปและปิดท้าย)	Rising–Falling	1. My First Day at University 2. Classroom Rules 3. Technology in Education 4. How to Save Money	Activity: Part 1 -2	4
6. Language Use in Educational Presentations	1. Introduction (เกริ่นนำ) 2. Teaching (การสอน) 3. Practice (การ ฝึกปฏิบัติ)	Rising–Falling	1. Using Technology in Education 2. Effective Study Habits	Activity: Part 1-2	4

แผนการจัดการ เรียนการสอน	เนื้อหา				เวลา (ชั่วโมง)
	Language Study	Intonation	Topics	Practice	
	4. Closing (การ ปิดบทเรียน)		3. Introducing Yourself 4. Time Management for Students		
รวม					24

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบด้วย 2 แนวทาง คือ 1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ 2. แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามทฤษฎีพุทปัญญา

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นขั้นตอนหลักในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1) การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) คือ ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักศึกษาครูได้รับความรู้และทำความเข้าใจ

2) การฝึกปฏิบัติ (Practice) คือ นักศึกษาครูได้ฝึกภาษาใหม่จากขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหาผู้สอนคอยแนะนำและเฝ้าสังเกตการปฏิบัติของนักศึกษาครู

3) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) คือ นักศึกษาครูได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือเป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง ได้มีโอกาสฝึกภาษาใหม่ในสถานการณ์ที่มีอิสระมากขึ้น

2. แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามทฤษฎีพุทปัญญา

การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพุทปัญญา ได้ศึกษาทฤษฎีของ เฮาเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) นักจิตวิทยา ผู้เชี่ยวชาญด้านประสาทวิทยาการคิด มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ซึ่งเป็นผู้เสนอแบ่งพุทปัญญาเป็น 9 ด้าน มีรายละเอียด ดังนี้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558) (นิพัทธา สังข์ยก และวิเชียร อารังโสติสกุล, 2567)

1) เชาวนปัญญาด้านภาษา คือ ความสามารถในการใช้ภาษา เข้าใจคำสั่งและความหมายของคำ ชอบอ่านเขียน เล่าเรื่อง หรืออธิบายได้ชัดเจน

วิธีสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การระดมความคิด (Brain Storming) การเขียนบันทึก (Journal Writing) การบันทึกเสียง (Tape Recording)

กิจกรรม ได้แก่ ฝึกออกเสียงคำศัพท์ การฟังบรรยาย การพูดนำเสนอด้วยวาจาโดยนักศึกษาครู การอ่าน การเขียนและจดบันทึก

2) ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ คือ ความสามารถในการใช้ตัวเลข การเห็นความสัมพันธ์แบบแผน ตรรกศาสตร์ การคิดเชิงเหตุผล

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การจัดหมวดหมู่และจำแนกสิ่งต่างๆ

กิจกรรม ได้แก่ การวิเคราะห์กฎไวยากรณ์และโครงสร้างต่างๆ การจัดหมวดหมู่ การระบุขั้นตอนที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขปัญหาสถานการณ์ การสร้างความสัมพันธ์โดยการเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับความรู้เดิม

3) เชาวนปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ คือ ความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของพื้นที่ สามารถแสดงออกด้วยภาพ มองเห็นรูปลักษณ์ของสิ่งต่างๆ สามารถหาทิศทางได้

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การสร้างภาพ สัญลักษณ์ การร่างไอเดีย และสัญลักษณ์กราฟิก

กิจกรรม ได้แก่ การนำเสนอโปสเตอร์ สไลด์และภาพ เขียนนำเสนอความรู้ความคิดโดยใช้ Concept Mapping (แผนผังแนวคิด) และ Mind Mapping (แผนผังความคิด) การใช้บัตรคำศัพท์ แผนผังลำดับที่ช่วยให้เห็นภาพรวมของการทำงานตั้งแต่ต้นจนจบอย่างชัดเจน โดยการเชื่อมโยงขั้นตอนหรือกิจกรรมในลำดับที่เกิดขึ้นจริง

4) เชาวนปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว คือ ความสามารถในการใช้ร่างกายของตนเองแสดงความคิด ความรู้สึก สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายได้ดี ชอบการเคลื่อนไหว สัมผัส พูดและใช้ภาษากาย

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การแสดง การเล่นตามบทบาท การลงมือปฏิบัติ การคิด คำตอบทางร่างกาย ละครในห้องเรียน

กิจกรรม ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ แสดงท่าทางตอบสนองทางกายภาพทั้งหมด (TPR)

5) เชาวนปัญญาด้านดนตรี คือ ความสามารถด้านดนตรี ร้องเพลง เล่นดนตรี ตอบสนองต่อเสียงเพลง แยะแยะจำทำนอง เรียนรู้จังหวะดนตรี ไวต่อเสียง คิดท่วงทำนองจังหวะได้

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การร้องเพลง การพูดจังหวะ การเล่นเครื่องดนตรี

กิจกรรม ได้แก่ แต่งเพลงจากเนื้อหาที่เรียน ฟังเพลงประเภทต่างๆ ฟังเพลง ร้องเพลง

6) เชาวนปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล คือ ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยมีความเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและเจตนาของผู้อื่น รวมทั้งความไวในการสังเกตน้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง เข้าใจผู้อื่น

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ กิจกรรมแบ่งปันเพื่อน การทำงานเป็นกลุ่ม การประชุมเชิงปฏิบัติการกิจกรรม ได้แก่ อภิปรายกลุ่ม การทำงานกลุ่ม

กิจกรรม ได้แก่ จับคู่ทำกิจกรรม กิจกรรมเป็นกลุ่ม

7) เชาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง คือ ความสามารถในการรู้จักตนเองและสามารถประพัตินได้ ดีจากการรู้จักตนนี้ มีสมาธิ มีจิตใจอ่อนโยน มีความเข้าใจตนเอง

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ การสะท้อนตนเอง (Self-Reflection), ความสัมพันธ์ส่วนบุคคล (Personal Connections), และ ช่วงเวลาแห่งความเงียบ (Silence Moments)

กิจกรรม ได้แก่ กำหนดเป้าหมายและติดตามผลของตนเอง การตั้งคำถามกับตัวเอง เขียนสะท้อนความคิดของตนเองเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน

8) เชาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา คือ ความสามารถในการเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ เข้าใจความสำคัญของตนเองกับสิ่งแวดล้อม ตระหนักถึงความสามารถของตนที่จะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ เดินเล่นในธรรมชาติ ชมสารคดีธรรมชาติ เยี่ยมชมสวนสาธารณะ เปิดโลกการเรียนรู้

กิจกรรม ได้แก่ การเรียนรู้ผ่านการอ่านเกี่ยวกับธรรมชาติ การบันทึกข้อสังเกตที่ได้จากการพบเห็นในชีวิตประจำวันนำมาสู่การอภิปราย ศึกษาบริบทรอบตัวในห้องเรียนและโรงเรียน

9) เชาวนปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต คือ ความสามารถเกี่ยวกับการจับประเด็นคำถามเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เรียนรู้บริบทของการดำรงอยู่ของมนุษย์ เข้าใจความสัมพันธ์ของโลกที่เป็นกายภาพและโลกของจิตใจ เข้าใจสัจธรรมของโลกและชีวิต

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ความสามารถของนักศึกษาครู

กลยุทธ์ ได้แก่ ไตร่ตรองถึงความหมายของชีวิต การมีส่วนร่วมกิจกรรมพิเศษ การทำงานร่วมกับกลุ่มการกุศล

กิจกรรม ได้แก่ เน้นการตั้งคำถามเชิงลึก ให้นักศึกษาครูได้คิดวิเคราะห์เกี่ยวกับความหมายของชีวิต และคุณค่าทางสังคมในฐานะผู้สอน สังเกตบทบาทของตนในห้องเรียน การสร้างความหมายให้กับตนเองทำให้รู้สึกมีคุณค่าและมีความหมายโดยกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

ตารางแสดงกิจกรรมการเรียนรู้การสอน 9 เขวำนปัญญำ

แผนกำรจัดกำรเรียน กำรสอน เขวำนปัญญำ	Basic Sentence Structures for English Communication	Greetings and Leave- talking in Classroom	Classroom Instructions	Classroom Management	Presentation Structure in Educational Contexts	Language Use in Educational Presentations
Smart Language Adventure: ผจญภัยในโลก ภำษำ (ด้ำนภำษำ)	ฟัง พูด และเขียน	ฟัง พูด และออกเสียง	ฟัง พูด เขียน และออกเสียง	ฟัง พูด และอ่าน	พูด อ่าน และเขียน	พูด อ่าน และเขียน
Path of Thinkers: เส้นทง ของนักคิด (ด้ำนตรรกะและคณิตศำสตร์)	วิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ และสรุป	วิเคราะห์ และจัดประเภท	จัดหมวดหมู่และระบุขั้นตอน	วิเคราะห์และจัดประเภท	เชื่อมโยงควำมรู้เดิมกับ ควำมรู้ใหม่ และระบุขั้นตอน	สังเกต ค้นหา และจัด หมวดหมู่
3D Flip: พลิกมุมมอง พิชิตภำษำ (ด้ำนมิติสัมพันธ์)	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping ศึกษา Concept Mapping และเขียนเสนอแผนผังลำดับ งำน	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping	เขียนแผนผังลำดับ
The Art of Movement: ศิลปะกำรเคลื่อนไหว หรือวำดภำพ หรือทำ ภำพประกอบ	คิดและแสดงทำทง หรือวำดภำพ หรือทำ ภำพประกอบ	หยิบบัตรคำและยกมือทำ กิจกรรม	ยืนเรียงแถวเป็นเส้นตรง และพูดประโยค	ห้อยลูกด่ำ และวิ่งไปเขียน ประโยค	ส่งลูกบอล และแสดง บทภำพสมมติ	กระซิบบอกข้อความ
Inspire with Music: เพลง บันดาลใจ (ด้ำนดนตรี)	ฟังทำนองเพลง ร้องเพลง และอ่านข้อความตำน ทำนองเพลง	ฟังเพลง ร้องเพลง และแต่ง เพลงโดยใช้คำเชื่อม	แต่งเพลงและร้องเพลง	ฟังเพลง และเล่นเกมก้ำอื้อ ดนตรี	ฟังเพลง	ฟังเพลง เดินหรือเดินเป็น วงกลมและเลือกทำนอง เพลง
Heart Link: ใจเชื่อมใจ(ด้ำน กำรเข้าใจระหว่างบุคคล)	จับคู่	แบ่งกลุ่ม	แบ่งกลุ่มและจับคู่	จับคู่	แบ่งกลุ่มและจับคู่	แบ่งกลุ่มและจับคู่
Heart Reflection: สะท้อนใจ (ด้ำนเข้าใจตนเอง)	เขียนกำหนดเป้าหมาย เขียนสะท้อนควำมคิด และเขียนผลกำรเรียนรู้ จำกกำรกำหนด เป้าหมาย	เขียนกำหนดเป้าหมาย เขียนสะท้อนควำมคิด ฝึกฝนด้วยตนเอง และเขียนประเมิน ควำมสำร็จของตนเอง	เขียนกำหนดเป้าหมาย ประเมินตนเอง เขียนจดหมายถึงตัวเอง ฝึกฝนด้วยตนเอง และเขียน ประเมินควำมสำร็จ	เขียนกำหนดเป้าหมายและ เขียนสะท้อนควำมคิด	เขียนกำหนดเป้าหมาย และเขียนสะท้อนควำมคิด	เขียนกำหนดเป้าหมาย และเขียนสะท้อนควำมคิด

แผนการจัดการเรียน การสอน เขาวนปัญญา	Basic Sentence Structures for English Communication	Greetings and Leave- talking in Classroom	Classroom Instructions	Classroom Management	Presentation Structure in Educational Contexts	Language Use in Educational Presentations
Gateway to Nature: เปิด ประตูสู่โลกธรรมชาติ (ด้านธรรมชาติวิทยา)	อ่านข้อความเกี่ยวกับ ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติหรือสิ่ง รอบตัว	เปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติหรือสิ่ง รอบตัว และเขียน Start of Journey (เริ่มเดินทาง) Coming Home (กลับบ้าน)	อ่านข้อความเกี่ยวกับ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ใน ห้องเรียนจริง	เปรียบเทียบและเชื่อมโยง เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ใน ห้องเรียนจริง
Empower Your Life: เติม พลังชีวิต (ด้านการดำรงอยู่ของ ชีวิต)	บอกความสำคัญของ เนื้อหา วิเคราะห์ความสำคัญ ของเนื้อหา และสร้างปริศนา (riddles) หรือคำถาม ปรัชญาเกี่ยวกับชีวิต	บอกความสำคัญของเนื้อหา และสร้างความหมายให้กับ ตัวเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหา สร้างความหมายให้กับตัวเอง บอกเหตุผล ประโยชน์และ ความสำคัญของตนเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหา	อภิปรายจุดมุ่งหมายของการ เป็นครูและคุณค่าทางสังคม ในฐานะผู้สอน และกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือเพื่อน	กิจกรรมเพื่อช่วยเหลือเพื่อน

แนวทางการใช้สื่อ

สื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือ เอกสาร บุคคล หรือกิจกรรม ที่กระตุ้นการเรียนรู้ของนักศึกษาครู มีแนวทางการใช้สื่อสำหรับหลักสูตร ควรเลือกสื่อการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการเรียน

1. เชวณปัญญาด้านภาษา ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กระดาษA4
2. เชวณปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) กิจกรรม Pair Reporting กิจกรรม Sentence Sequencing
3. เชวณปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กระดาษA4 กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง)
4. เชวณปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) ลูกบอล ลูกเต๋า
5. เชวณปัญญาด้านดนตรี ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) เพลง Bruno Mars - Count on Me

<https://www.youtube.com/watch?v=R533DDds3RY>

ทำนองเพลง Connector Song <https://www.youtube.com/watch?v=oMt2IRnrRMI>

ทำนองเพลง Baby Shark จากยูทูป <https://www.youtube.com/watch?v=1FXkXvS8uzc>

เพลง Five Little Ducks <https://www.youtube.com/watch?v=HgT81XoBOnY>

6. เชวณปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล ได้แก่ บัตรคำศัพท์

7. เชวณปัญญาด้านเข้าใจตนเอง ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Pair Reporting กระดาษA4 กระจก กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) กิจกรรม Sentence Sequencing

8. เชวณปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา ได้แก่ กิจกรรม Treasure Hunt (ค้นหาสมบัติ) บัตรคำศัพท์ รูปต้นไม้ใหญ่ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง) กระดาษA4 ภาพธรรมชาติ สิ่งของ รอบตัว (สมุด ปากกา กระดาษ ฯลฯ)

9. เชวณปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต ได้แก่ บัตรคำศัพท์ กิจกรรม Command Role-Play (บทบาทสมมติคำสั่ง)

10. เอกสารประกอบการสอนตามหลักสูตร เช่น เอกสารประกอบการสอน

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีปัญหาสำหรับนักศึกษาครู เป็นการตรวจสอบว่านักศึกษาครูมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้หรือไม่เพียงใด การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรนี้ดำเนินการประเมินผลหลักสูตร ดังนี้

1. การประเมินผลก่อนการเรียนการสอน เป็นการประเมินเพื่อสอบถามพหุปัญญาและความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู เพื่อนำผลการประเมินมาสร้างหลักสูตร

2. การประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน เป็นการประเมินระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อตรวจสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาครู ขอบเขตที่ประเมินครอบคลุมจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ประกอบด้วย การใช้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนด้วยการบูรณาการทักษะการฟังและการพูดเพื่ออธิบายโต้ตอบ เป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ผู้วิจัยใช้วิธีการประเมิน ดังนี้ 1. ตรวจ Exercise และ Worksheet 2. สังเกตการออกเสียง 3. สังเกตพฤติกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้ รวมถึง การซักถาม สัมภาษณ์พูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ ผลการประเมินระหว่างเรียนจะเป็นแนวทางในการนำมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. การประเมินหลังการเรียนการสอน เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความสำเร็จของนักศึกษาครูตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอน มีการประเมินผลดังนี้

3.1 นักศึกษาครูต้องมีเวลาเข้าเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาทั้งหมด

3.2 การตัดสินผลการเรียนจากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ให้ผลการเรียนการสอนคือ ผ่าน (ได้คะแนนรวมไม่น้อยกว่าร้อยละ 70) และไม่ผ่าน (ได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 70)

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

Role-play (บทบาทสมมติ)

Micro-lesson Presentation (5-8 นาที)

คำชี้แจง:

- 1) ให้นักศึกษาครูแสดงบทบาทสมมติเป็น **ครู** โดยมีเพื่อนร่วมชั้นแสดงบทบาทสมมติเป็น **นักเรียน**
- 2) กำหนดเวลาในการเตรียมตัว **3 นาที**
- 3) ให้นักศึกษาครูสุ่มจับฉลากเลือกเพียง **1 สถานการณ์** จากสถานการณ์ที่กำหนด แล้วแสดงบทบาทสมมติภายใต้สถานการณ์นั้น เป็นเวลา **5-8 นาที**
- 4) คำอธิบายรายละเอียดในการสื่อสาร

รายละเอียดแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

หัวข้อ	รายละเอียด	สถานการณ์
1. Introduction	1. Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน)	ให้นักศึกษาครูสุ่มจับฉลากเลือกเพียง 1 สถานการณ์ สถานการณ์ที่ 1 ขณะที่ครูกำลังสอนนักเรียน 2 คน คอยกันเสียงดังและยังมีนักเรียนอีก 1 คนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นเกมจนเกิดเสียงรบกวนในชั้นเรียน ครูจึงหยุดการสอนชั่วคราวและตักเตือนนักเรียนที่ทำพฤติกรรมไม่เหมาะสม จากนั้นครูดำเนินการสอนต่อและถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนพร้อมเรียกนักเรียนตอบ ขณะที่นักเรียนคนหนึ่งกำลังตอบคำถาม มีนักเรียนอีกคนหนึ่งหัวเราะและแซวเพื่อนขณะที่กำลังตอบคำถาม ครูต้องโต้ตอบกับนักเรียนที่แซวเพื่อนอย่างเหมาะสม จากนั้นเมื่อครูฟังคำตอบของนักเรียนแล้วให้แสดงการโต้ตอบต่อคำตอบที่นักเรียนตอบ
2. Teaching	เลือก 1 หัวข้อและเนื้อหาเพื่อใช้ในการนำเสนออธิบายเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษตามความถนัดและความสนใจ	
3. Closing	1. Preparing for the next lesson (การเตรียมต่อบทเรียนถัดไป) 2. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 3. Taking leave (กล่าวลา)	สถานการณ์ที่ 2 ครูแจ้งให้นักเรียนนำการบ้านที่มอบหมายไว้คร้้งก่อนมาส่งหน้าชั้นเรียน ขณะที่นักเรียนทยอยส่งการบ้าน มีนักเรียนบางส่วนคอยกันเสียงดังและมีนักเรียนคนหนึ่งเปิดเพลงจากโทรศัพท์มือถือเสียงดังส่งเสียงรบกวนเพื่อนร่วมชั้น มีบางคนสืมนำการบ้านมาส่ง ครูต้องใช้คำพูดจัดการกับสถานการณ์ดังกล่าวให้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและไม่กระทบต่อบรรยากาศในการเรียน

หมายเหตุ

แบ่งการวัดทักษะออกเป็น 2 ช่วง คือ เข้า 15 คน บ่าย 15 คน โดยกำหนดให้นักศึกษาครูทุกคนมีบทบาทเป็นนักเรียนที่แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ผู้แสดงบทบาทเป็นครูจับฉลากสถานการณ์ได้ จากนั้นแบ่งนักศึกษาครูออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน โดยลำดับที่ 1-15 แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ 1 และ ลำดับที่ 16-30 แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ 2

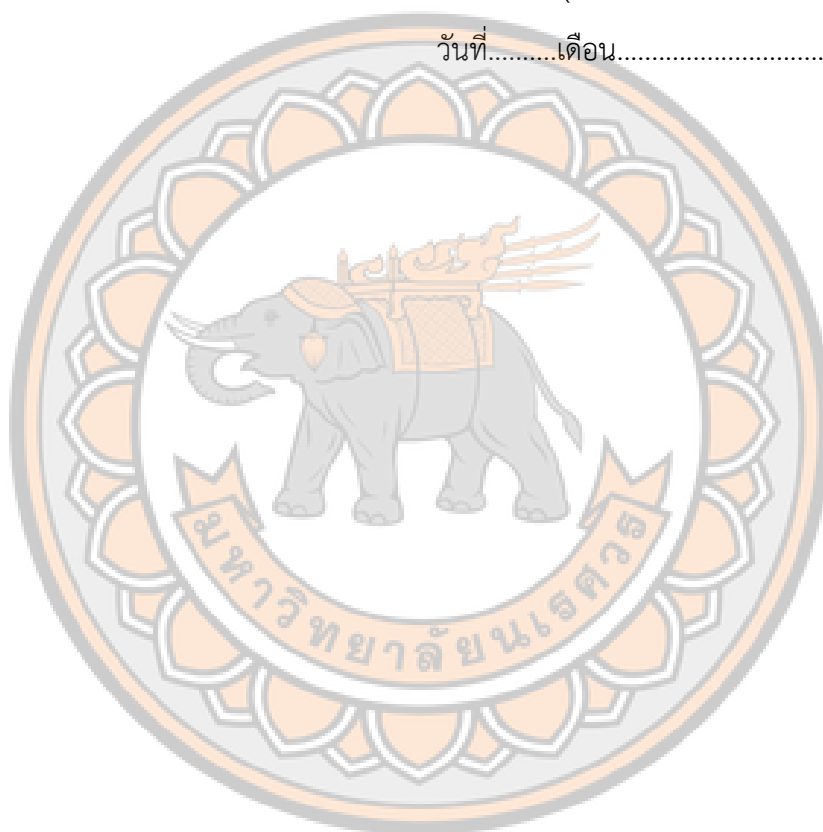
[illegible]

คนที่	เกณฑ์ข้อ 1 (5คะแนน)		เกณฑ์ข้อ 2 (5คะแนน)		เกณฑ์ข้อ 3 (5คะแนน)		เกณฑ์ข้อ 4 (5 คะแนน)		เกณฑ์ข้อ 5 (5 คะแนน)		รวม คะแนน ข้อ 1-5 (25 คะแนน)	เทียบกับ เกณฑ์ร้อยละ 70 (17.5 คะแนน)
	ผู้ ประเมิน คนที่	$\bar{x}$	ผู้ ประเมิน คนที่	$\bar{x}$	ผู้ประเมิน คนที่	$\bar{x}$	ผู้ประเมิน คนที่	$\bar{x}$	ผู้ประเมิน คนที่	$\bar{x}$		
30												

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

เกณฑ์การประเมิน	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
1. ไวยากรณ์สำหรับการสื่อสารในห้องเรียน	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดสื่อสารได้อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องเกือบทั้งหมดประมาณ 90-95% มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด ไม่กระทบต่อการสื่อสารเข้าใจ	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ถูกต้องประมาณ 50% มีข้อผิดพลาดอยู่บ่อยครั้งประมาณ 50% สื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาโดยรวมได้	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียน มีข้อผิดพลาดค่อนข้างมากประมาณ 50-70% การสื่อสารไม่ชัดเจนและผู้ฟังเข้าใจยาก	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการสื่อสารในชั้นเรียนมีข้อผิดพลาดอย่างมากเกือบทุกประโยคมากกว่า 70% ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้สำเร็จ
2. การออกเสียงคำและประโยคในการเรียนการสอน	ออกเสียงประโยคได้ถูกต้อง ชัดเจน ใช้คำที่สื่อความหมายเหมาะสม	ออกเสียงประโยคถูกต้องเกือบทั้งหมดประมาณ 90-95% มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด ไม่กระทบต่อการสื่อสารเข้าใจ	ออกเสียงประโยคพอเข้าใจได้ มีข้อผิดพลาดบ้างในบางประโยค ประมาณ 50% สื่อสารได้เข้าใจง่าย ใช้คำที่สื่อความหมายเหมาะสมกับสถานการณ์	ออกเสียงประโยคผิดบ่อยประมาณ 50-70% ทำให้การสื่อสารได้เข้าใจยาก ส่วนใหญ่ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ประมาณ 70% มากกว่า 80%	ออกเสียงผิดพลาดอย่างมากเกือบทุกประโยคมากกว่า 70% ไม่ชัดเจน สื่อสารไม่ได้ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ประมาณมากกว่า 80%
3. การปรับใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสถานการณ์	ใช้ภาษาที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์และจำนวนโครงสร้างประโยคถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับวัย	ใช้ภาษาที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์และจำนวนโครงสร้างประโยคถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับวัย	ใช้ภาษาที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์และจำนวนโครงสร้างประโยคถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับวัย	ใช้ภาษาที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์และจำนวนโครงสร้างประโยคไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับวัย	ใช้ภาษาที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์และจำนวนโครงสร้างประโยคไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับวัย

เกณฑ์การประเมิน	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
	ความสามารถทางภาษาและความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ทั้งหมด	ความสามารถทางภาษาและความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์เกือบทั้งหมดประมาณ 90 - 95 % มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด แต่ไม่กระทบความเข้าใจ	ความสามารถทางภาษาและความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ระดับหนึ่ง(ประมาณ 50%) แต่ไม่กระทบความเข้าใจ	50-70% กับวัยความสามารถทางภาษาและความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ ทำให้การสื่อสารเข้าใจยาก	มากกว่า 70% กับวัยความสามารถทางภาษาและความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ ทำให้การสื่อสารเข้าใจยากหรือสื่อสารไม่สำเร็จ
4. ความคล่องแคล่วใน การใช้ ใช้อังกฤษในชั้นเรียน	พูดภาษาอังกฤษได้ต่อเนื่อง ไม่ติดขัด สื่อสารได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	พูดภาษาอังกฤษได้ต่อเนื่อง มีหยุดคิดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 ครั้ง สื่อสารได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	พูดภาษาอังกฤษโดยหยุดคิดหรือลังเลบ้างไม่เกิน 3-4 ครั้ง สื่อสารเข้าใจได้	พูดภาษาอังกฤษมักหยุดคิดและลังเลบ่อย พูดติดขัดหลายครั้งเกือบทุกช่วงแทบทุกประโยค ทำให้การสื่อสารเข้าใจยาก	พูดภาษาอังกฤษหยุดคิดและลังเลบ่อยมาก เว้นระยะการพูดนานหลายวินาที พูดไม่เป็นประโยคต่อเนื่อง ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้
5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน	สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ ครบถ้วน ชัดเจน เข้าใจง่าย และไม่มีส่วนที่ไม่เกี่ยวข้อง	สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ มีส่วนเล็กๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องไม่เกิน 1-2 ประโยค รายละเอียดครบถ้วนและชัดเจน	สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ บางส่วนประมาณ 50% รายละเอียดไม่ครบถ้วน ขาดหายประมาณ 50% ทำให้ความเข้าใจในการสื่อสารคลาดเคลื่อน	สื่อความหมายใกล้เคียงกับหัวข้อ มีตรงบ้างบางส่วนประมาณ 30-40% รายละเอียดไม่ครบถ้วน ขาดหายประมาณมากกว่า 50% ทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อน	สื่อความหมายไม่ตรงกับหัวข้อ มากกว่า 80% รายละเอียดไม่ครบถ้วน ขาดหายประมาณมากกว่า 80% ทำให้สื่อสารไม่สำเร็จ

**คู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะ
การสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
ตามทฤษฎีพหุปัญญา
สำหรับนักศึกษาครู**

นางสาวนิพัทธา สังข์ชัยก

หลักสูตรการศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

คำนำ

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับพหุปัญญาของนักศึกษาครู โดยแนวทางการจัดกิจกรรมจะแยกตามพหุปัญญา ทั้ง 9 เซวรณ์ปัญญา ได้แก่ 1. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) 2. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical Mathematical) 3. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) 4. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily - kinesthetic Intelligence) 5. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) 6. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านการเข้าไจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) 7. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านการเข้าไจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) 8. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) และ 9. กิจกรรมเซวรณ์ปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence) ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2) ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ (Practice) และ 3) ขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)

สำหรับคู่มือการใช้หลักสูตรนี้ประกอบด้วย โครงสร้างหลักสูตร ส่วนที่ 1 แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ คุณสมบัติของผู้สอน บทบาทของผู้สอน บทบาทของนักศึกษาครู ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (แผนการจัดการเรียนการสอน) จำนวน 6 แผน ได้แก่ 1. Basic Sentence Structures for English Communication 2. Greetings and Leave-taking in Classroom 3. Classroom Instructions 4. Classroom Management 5. Presentation Structure in Educational Contexts 6. Language Use in Educational Presentations คำชี้แจงการใช้หลักสูตร แผนการจัดการเรียนการสอน และส่วนที่ 3 แนวทางการวัดและประเมินผล

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือการใช้หลักสูตรนี้จะเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
โครงสร้างหลักสูตร	4
กำหนดการจัดการเรียนการสอน	
ส่วนที่ 1 แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ	8
คุณสมบัติของผู้สอน	
บทบาทของผู้สอน	
บทบาทของนักศึกษาครู	
ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (แผนการจัดการเรียนการสอน)	9
คำชี้แจงการใช้หลักสูตร	
แผนการจัดการเรียนการสอน	
ส่วนที่ 3 แนวทางการวัดและประเมินผล	22
แบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู	

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู แบ่งออกเป็น 9 กิจกรรมเขาวนปัญญา โดย 1 กิจกรรมเขาวนปัญญาประกอบด้วย 6 แผนการจัดการเรียนการสอน แต่ละกิจกรรมเขาวนปัญญา รวม 24 ชั่วโมง ดังนี้

เรื่อง	เนื้อหา	เวลา (ชม.)
1. Basic Sentence Structures for English Communication	1. Affirmative Sentence (ประโยคบอกเล่า) 2. Interrogative Sentence (ประโยคคำถาม) 3. Negative Sentence (ประโยคปฏิเสธ)	4
2. Greetings and Leave-taking in Classroom	1. Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน) 4. Reviewing the lesson (การทบทวนสิ่งที่เรียนไป) 5. Preparing for the next lesson (การเตรียมต่อบทเรียนถัดไป) 6. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 7. Taking leave (กล่าวลา)	4
3. Classroom Instructions	1. Introducing New Content (การเริ่มอธิบายเนื้อหาใหม่) 2. Giving Definitions or Meanings (การให้คำนิยามหรือความหมาย) 3. Explaining Steps or Procedures (การอธิบายขั้นตอนหรือวิธีการ) 4. Giving Examples (การยกตัวอย่าง) 5. Explaining with Visuals/Media (การอธิบายด้วยภาพ/สื่อ)	4
4. Classroom Management	1. Direct Commands (คำสั่งตรง) 2. Indirect Commands (คำสั่งอ้อม) 3. Polite Commands (คำสั่งสุภาพ) 4. Prohibitive Commands (คำสั่งห้าม) 5. Imperative Commands (คำสั่งในรูปประโยคบอกเล่า)	4
5. Presentation Structure in Educational Contexts	1. Introduction (เกริ่นนำ) 2. Body (เนื้อหา) 3. Conclusion (สรุปและปิดท้าย)	4
6. Language Use in Educational Presentations	1. Introduction (เกริ่นนำ) 2. Teaching (การสอน) 3. Practice (การฝึกปฏิบัติ) 4. Closing (การปิดบทเรียน)	4
รวม		24

กำหนดการจัดการเรียนการสอน

หลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู

เรื่อง	เขาวนปัญญา	จำนวน (คน)	วัน/เวลา
1. Basic Sentence Structures for English Communication	1. ด้านเข้าใจตนเอง	24	พุธ (1) เวลา 12.30-16.30 น. (4 ชม.)
	2. ด้านธรรมชาติวิทยา	6	เสาร์ (1) เวลา 08.30-12.30 น. (4 ชม.)
	3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์	0	เสาร์ (1) เวลา 13.00-17.00 น. (4 ชม.)
2. Greetings and Leave-taking in Classroom	1. ด้านเข้าใจตนเอง	23	พุธ (2) เวลา 12.30-16.30 น. (4 ชม.)
	2. ด้านธรรมชาติวิทยา	6	เสาร์ (2) เวลา 08.30-12.30 น. (4 ชม.)
	3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์	1*	เสาร์ (2) เวลา 13.00-17.00 น. (4 ชม.)
3. Classroom Instructions	1. ด้านเข้าใจตนเอง	24	พุธ (3) เวลา 12.30-16.30 น. (4 ชม.)
	2. ด้านธรรมชาติวิทยา	6	เสาร์ (3) เวลา 08.30-12.30 น. (4 ชม.)
	3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์	0	เสาร์ (3) เวลา 13.00-17.00 น. (4 ชม.)
4. Classroom Management	1. ด้านเข้าใจตนเอง	23	พุธ (4) เวลา 12.30-16.30 น. (4 ชม.)
	2. ด้านธรรมชาติวิทยา	3	เสาร์ (4) เวลา 08.30-12.30 น. (4 ชม.)
	3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์	4	เสาร์ (4) เวลา 13.00-17.00 น. (4 ชม.)
5. Presentation Structure in Educational Contexts	1. ด้านเข้าใจตนเอง	24	พุธ (5) เวลา 12.30-16.30 น. (4 ชม.)
	2. ด้านธรรมชาติวิทยา	3	เสาร์ (5) เวลา 08.30-12.30 น. (4 ชม.)
	3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์	3	เสาร์ (5) เวลา 13.00-17.00 น. (4 ชม.)
6. Language Use in Educational Presentations	1. ด้านเข้าใจตนเอง	23	พุธ (6) เวลา 12.30-16.30 น. (4 ชม.)
	2. ด้านธรรมชาติวิทยา	3	เสาร์ (6) เวลา 08.30-12.30 น. (4 ชม.)
	3. ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์	4	เสาร์ (6) เวลา 13.00-17.00 น. (4 ชม.)

หมายเหตุ * ย้ายไปนั่งเรียนร่วมกับเขาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา ในวันเสาร์ (1) เวลา 08.30-12.30 น. แต่ใช้แผนการจัดการเรียนการสอนตามเขาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ รายละเอียดของจำนวนคนที่เลือกเรียนตามเขาวนปัญญา มีดังนี้

1. เขาวนปัญญา 1 ด้าน ได้แก่

1.1 จำนวน 20 คน เรียน Unit 1-6 เรียนตามเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง

1.2 จำนวน 3 คน เรียน Unit 1-6 เรียนตามเขาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

2. เขาวนปัญญา 2 ด้าน ได้แก่

2.1 จำนวน 4 คน เลือกเรียน ทั้ง 2 ด้าน คือ เขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเองและด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ดังนี้

1) จำนวน 1 คน เรียนสลับ คือ เรียน Unit 1,3,5 เรียนตามเขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเอง และเรียน Unit 2,4,6 เรียนตามเขาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

2) จำนวน 3 คน เรียนเรียงลำดับ Unit 1-3 เรียนตามเขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเอง และ Unit 4-6 เรียนตามเขาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

2.2 จำนวน 3 คน เลือกเรียน ทั้ง 2 ด้าน คือ เขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเองและด้านธรรมชาติวิทยา โดยทั้ง 3 คน เลือกเรียน ดังนี้

1) เรียน Unit 1-3 เรียนตามเขาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา

2) เรียน Unit 4-6 เรียนตามเขาวนปัญญาด้านเข้าใจตนเอง

ส่วนที่ 1

แนวทางการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ

คุณสมบัติของผู้สอน

1. เป็นผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย
2. เป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา

บทบาทของผู้สอน

แนวปฏิบัติของผู้สอน มีดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์นักศึกษาครูเป็นรายบุคคล พร้อมทั้งศึกษาคู่มือการใช้หลักสูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวทางการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู
2. กำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาครู ด้านความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู
3. ออกแบบการเรียนการสอนที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้สอดคล้องกับแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่เป้าหมาย
4. จัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้และดูแลช่วยเหลือนักศึกษาครูให้เกิดการเรียนรู้
5. จัดเตรียมและเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน
6. ประเมินความก้าวหน้าของนักศึกษาครูด้วยวิธีการที่หลากหลาย เหมาะสมกับธรรมชาติวิชาและระดับพัฒนาการของนักศึกษาครู
7. วิเคราะห์ผลการประเมินมาใช้ในการซ่อมและพัฒนา นักศึกษาครู รวมทั้งปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

บทบาทของนักศึกษาครู

1. กำหนดเป้าหมาย วางแผน และรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง
2. เสาะแสวงหาความรู้ เข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อความรู้ ตั้งคำถาม คิดหาคำตอบหรือหาแนวทางแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการต่างๆ
3. ลงมือปฏิบัติจริง สร้างสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในห้องเรียน
4. มีปฏิสัมพันธ์ ทำงาน ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น
5. ประเมินและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่อง

ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน (แผนการจัดการเรียนรู้การสอน)

คำชี้แจงการใช้หลักสูตร

จากการศึกษาทฤษฎีพหุปัญญาของเฮาเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) นักจิตวิทยา ผู้เชี่ยวชาญด้านประสาทวิทยาการคิด มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด เป็นผู้เสนอแบ่งพหุปัญญาเป็น 9 ด้าน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2558) ดังนี้

1. เชาวนปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา เข้าใจคำสั่งและความหมายของคำ ชอบอ่านเขียน เล่าเรื่อง หรืออธิบายได้ชัดเจน
2. เชาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical Mathematical Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ตัวเลข การเห็นความสัมพันธ์แบบแผนตรรกศาสตร์ การคิดเชิงเหตุผล
3. เชาวนปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของพื้นที่ สามารถแสดงออกด้วยภาพ มองเห็นรูปลักษณ์ของสิ่งต่างๆ สามารถหาทิศทางได้
4. เชาวนปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-kinesthetic Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ร่างกายของตนเองแสดงความคิด ความรู้สึก สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายได้ดี ชอบการเคลื่อนไหว สัมผัส พุดและใช้ภาษากาย
5. เชาวนปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถด้านดนตรี ร้องเพลง เล่นดนตรี ตอบสนองต่อเสียงเพลง แยะแยะจำทำนอง เรียนรู้จังหวะดนตรี ไวต่อเสียง คิดท่วงทำนองจังหวะได้
6. เชาวนปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยมีความเข้าใจ อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและเจตนาของผู้อื่น รวมทั้งความไวในการสังเกตน้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง เข้าใจผู้อื่น
7. เชาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถในการรู้จักตนเองและสามารถประพัตตนได้ดีจากการรู้จักตนนี้ มีสมาธิ มีจิตใจอ่อนโยน มีความเข้าใจตนเอง
8. เชาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติ เข้าใจความสำคัญของตนเองกับสิ่งแวดล้อม ตระหนักถึงความสามารถของตนที่จะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ
9. เชาวนปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Existential Intelligence) ซึ่งมีลักษณะเกี่ยวกับความสามารถเกี่ยวกับการจับประเด็นคำถามเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เรียนรู้บริบทของการดำรงอยู่ของมนุษย์ เข้าใจความสัมพันธ์ของโลกที่เป็นกายภาพและโลกของจิตใจ เข้าใจสัจธรรมของโลกและชีวิต

ผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักศึกษาครู โดยสร้างคู่มือการใช้หลักสูตร โดยมีแนวทางการจัดกิจกรรมตามทฤษฎีพหุปัญญา ใช้ระยะเวลาในการเรียนการสอนจำนวน 24 ชั่วโมง โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้จัดการเรียนการสอนในหลักสูตร

เนื่องจากหลักสูตรนี้ได้สร้างแนวทางการจัดกิจกรรมแยกตามทฤษฎีปัญหาทั้งหมด 9 ด้าน โดยแต่ละด้านมีเนื้อหาทั้งหมด 6 เรื่อง ซึ่งเป็นเนื้อหาเดียวกัน มีความแตกต่างที่กิจกรรมการเรียนการสอนตามเชาวน์ปัญญา นักศึกษาครูสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ตรงตามเชาวน์ปัญญาของตนเอง จากผล การตอบแบบสอบถามทฤษฎีปัญหา ตามวันเวลาที่กำหนดข้างต้น โดยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนการสอน และจำนวนชั่วโมง ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

แผนการจัด การเรียน การสอน	ชื่อเรื่อง	เวลา (ชั่วโมง)
1	Basic Sentence Structures for English Communication	4
2	Greetings and Leave-taking in Classroom	4
3	Classroom Instructions	4
4	Classroom Management	4
5	Presentation Structure in Educational Contexts	4
6	Language Use in Educational Presentations	4
รวม		24

ตารางแสดงกิจกรรมการเรียนรู้การสอน 9 เชววนปัญญา

	กิจกรรมการเรียนรู้การสอนแผนการจัดการเรียนการสอน					
	Basic Sentence Structures for English Communication	Greetings and Leave-taking in Classroom	Classroom Instructions	Classroom Management	Presentation Structure in Educational Contexts	Language Use in Educational Presentations
เชววนปัญญา/ วิธีสอนและกลยุทธ์	ฟัง พูด และเขียน	ฟัง พูด และออกเสียง	ฟัง พูด เขียน และออกเสียง	ฟัง พูด และอ่าน	พูด อ่าน และเขียน	พูด อ่าน และเขียน
ด้านภาษา (Smart Language Adventure: ผจญภัยในโลกภาษา) วิธีสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาความสามารถของนักศึกษาครู กลยุทธ์ ได้แก่ การระดมความคิด (Brain Storming) การเขียนบันทึก (Journal Writing) การบันทึกเสียง (Tape Recording)	วิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ และสรุป	วิเคราะห์ และจัดประเภท	จัดหมวดหมู่และระบุขั้นตอน	วิเคราะห์และจัดประเภท	เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ และระบุขั้นตอน	สังเกต ค้นหา และจัดหมวดหมู่
ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Path of Thinkers: เส้นทางของนักคิด) วิธีสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาความสามารถของนักศึกษาครู						

กลยุทธ์ ได้แก่ การจัดหมวดหมู่และจำแนกสิ่งต่างๆ	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียนแผนผังลำดับ
ด้านมิติสัมพันธ์ (3D Flip: พลิกมุมมอง พิชิตภาษา) วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาความสามารถของนักศึกษาครู กลยุทธ์ ได้แก่ การสร้างภาพ สัญลักษณ์ การร่างไอเดีย และสัญลักษณ์กราฟิก	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียน Concept Mapping และศึกษา Concept Mapping	เขียนแผนผังลำดับ
ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (The Art of Movement: ศิลปะการเคลื่อนไหว) วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาความสามารถของนักศึกษาครู กลยุทธ์ ได้แก่ การแสดง การเล่นตามบทบาท การลงมือปฏิบัติ การคิด คำตอบทางร่างกาย ละครีโนหองเรียน	คิดและแสดงท่าทาง หรือวาดภาพ หรือหาภาพประกอบ	หยิบบัตรคำและยกมือทำกิจกรรม	ยืนเรียงแถวเป็นเส้นตรง และพูดประโยค	หอยลูกเต๋า และวิ่งไปเขียนประโยค	ส่งลูกบอล และแสดงบทบาทสมมติ	กระชิบบอกข้อความ	กระชิบบอกข้อความ
ด้านดนตรี (Inspire with Music: เพลงบันดาลใจ) วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้	ฟังทำนองเพลง ร้องเพลง และอ่านข้อความตามทำนองเพลง	ฟังเพลง ร้องเพลง และแต่งเพลงโดยใช้คำเชื่อม	แต่งเพลงและร้องเพลง	ฟังเพลง และเล่นเกม	ฟังเพลง	ฟังเพลง เต้นหรือเดินเป็นวงกลมและเลือกทำนองเพลง	ฟังเพลง เต้นหรือเดินเป็นวงกลมและเลือกทำนองเพลง

ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ ความสามารถของนักศึกษาครู กลยุทธ์ ได้แก่ การร้องเพลง การพูด จังหวะ การเล่นเกมดนตรี	จับคู่	แบ่งกลุ่ม	แบ่งกลุ่มและจับคู่	จับคู่	แบ่งกลุ่มและจับคู่	แบ่งกลุ่มและจับคู่
ด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Heart Link: ใจเชื่อมโยง) วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอน ภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการ สอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ ความสามารถของนักศึกษาครู กลยุทธ์ ได้แก่ กิจกรรมแบ่งปันเพื่อน การ ทำงานเป็นกลุ่ม การประชุมเชิงปฏิบัติการ กิจกรรม ได้แก่ อภิปรายกลุ่ม การทำงาน กลุ่ม	จับคู่	แบ่งกลุ่ม	แบ่งกลุ่มและจับคู่	จับคู่	แบ่งกลุ่มและจับคู่	แบ่งกลุ่มและจับคู่
ด้านเข้าใจตนเอง (Heart Reflection: สะท้อนใจ) วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอน ภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการ สอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาที่ ความสามารถของนักศึกษาครู กลยุทธ์ ได้แก่ การสะท้อนตนเอง (Self- Reflection), ความสัมพันธ์ส่วนบุคคล (Personal Connections), และ ช่วงเวลาแห่งความเงียบ (Silence Moments)	เขียนกำหนด เป้าหมายเขียน สะท้อนความคิด และเขียนผลการ เรียนรู้จากการ กำหนดเป้าหมาย	เขียนกำหนด เป้าหมาย เขียนสะท้อนตนเอง ฝึกฝนด้วยตนเอง และเขียนประเมิน ความสำเร็จของ ตนเอง	เขียนกำหนด เป้าหมาย ประเมิน ตนเอง เขียนจดหมายถึง ตัวเองฝึกฝนด้วย ตนเอง และเขียน ประเมินความสำเร็จ	เขียนกำหนด เป้าหมายและเขียน สะท้อนความคิด	เขียนกำหนด เป้าหมาย และเขียนสะท้อน ความคิด	เขียนกำหนด เป้าหมาย และเขียนสะท้อน ความคิด

ด้านธรรมชาติวิทยา (Gateway to Nature: เปิดประตูสู่โลกธรรมชาติ) วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาความสามารถของนักศึกษาครู กลยุทธ์ ได้แก่ เล่นในธรรมชาติ ชมสารคดีธรรมชาติ เยี่ยมชมสวนสาธารณะ เปิดโลกการเรียนรู้	อ่านข้อความเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	อ่านข้อความเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	เปรียบเทียบและเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Empower Your Life: เติบโตสู่ชีวิต) วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (CLT) ที่มีแนวทางการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งพัฒนาความสามารถของนักศึกษาครู กลยุทธ์ ได้แก่ ใ้ตระตรองถึงความหมายของชีวิต การมีส่วนร่วมกับกิจกรรมพิเศษ การทำงานร่วมกับกลุ่มการกุศล	บอกความสำคัญของเนื้อหาวิเคราะห์ความสำคัญของเนื้อหาและสร้างปริศนา (riddles) หรือคำถามปรัชญาเกี่ยวกับชีวิต	บอกความสำคัญของเนื้อหาความหมายให้กับตัวเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหาความหมายให้กับตัวเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหาความหมายให้กับตัวเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหาความหมายให้กับตัวเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหาความหมายให้กับตัวเอง	บอกความสำคัญของเนื้อหาความหมายให้กับตัวเอง

แผนการจัดการเรียนการสอน

แผนการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ สร้างขึ้นตรงตามเขาวนปัญญาแต่ละด้าน รวม 9 ด้าน เพื่อตอบสนองความแตกต่างและความถนัดของเขาวนปัญญานักศึกษาคู ในแต่ละแผนจะมีความแตกต่างในส่วนของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ตรงตามกับเขาวนปัญญานั้นๆโดยเฉพาะ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านภาษา (Smart Language Adventure: ผจญภัยในโลกภาษา)
2. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Path of Thinkers: เส้นทางของนักคิด)
3. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (3D Flip: พลิกมุมคิด พิชิตภาษา)
4. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (The Art of Movement: ศิลปะการเคลื่อนไหว)
5. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านดนตรี (Inspire with Music: เพลงบันดาลใจ)
6. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจระหว่างบุคคล (Heart Link: ใจเชื่อมโยง)
7. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Heart Reflection: สะท้อนใจ)
8. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Gateway to Nature: เปิดประตูสู่โลกธรรมชาติ)
9. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวนปัญญาด้านการดำรงอยู่ของชีวิต (Empower Your Life: เติมพลังชีวิต)

ในส่วนของเนื้อหาในแผนการเรียนการสอนทั้ง 9 เขาวนปัญญา มีเนื้อหาเดียวกัน ประกอบด้วย 6 เรื่อง คือ

1. Basic Sentence Structures for English Communication
2. Greetings and Leave-taking in Classroom
3. Classroom Instructions
4. Classroom Management
5. Presentation Structure in Educational Contexts
6. Language Use in Educational Presentations

ตัวอย่าง

2. แผนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเขาวรรณปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Path of Thinkers: เส้นทางของนักคิด) ประกอบด้วย 6 เรื่อง ดังนี้

1. Basic Sentence Structures for English Communication
2. Greetings and Leave-taking in Classroom
3. Classroom Instructions
4. Classroom Management
5. Presentation Structure in Educational Contexts
6. Language Use in Educational Presentations

แผนการจัดการเรียนการสอนที่ 1

เชาว์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์: Path of Thinkers (เส้นทางของนักคิด)

เรื่อง Basic Sentence Structures for English Communication

เวลา 4 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

Basic Sentence Structures for English Communication เป็นการเรียนรู้โครงสร้างประโยคพื้นฐานง่ายๆ ที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างครูและนักเรียน ประกอบด้วย 1. ประโยคบอกเล่า คือ ประโยคที่ให้ข้อมูลหรืออธิบายสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน 2. ประโยคคำถาม คือ ประโยคที่ใช้เพื่อสอบถามข้อมูล หรือแสดงความสงสัยในการเรียนการสอน 3. ประโยคปฏิเสธ คือ ประโยคที่ใช้เพื่อปฏิเสธหรือบอกว่าสิ่งใดไม่เกิดขึ้น

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ระบุโครงสร้างประโยคบอกเล่า คำถาม และปฏิเสธได้
2. พุดออกเสียงตามโครงสร้างประโยคได้ถูกต้อง
3. มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้

3. เนื้อหา

1. ประโยคบอกเล่า Subject + verb
2. ประโยคคำถาม Wh-Question? และ Yes/No Question (Verb to be, Modal verbs)
3. ประโยคปฏิเสธ Subject + do/does (not) + v. infinitive + (complement/object)
4. การออกเสียงในประโยค Falling Intonation และ Rising Intonation

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

หมายเหตุ

* ในขั้นตอนการเรียนการสอนที่มีตัวหนาและขีดเส้นใต้ คือ การแสดงกิจกรรมของเชาว์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

กิจกรรมการเรียนการสอนเชาว์ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

4 ชั่วโมง

1) ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

40 นาที

1. อาจารย์นำเสนอตัวอย่างประโยค ใน PPT เพื่อให้นักศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างที่พบในตัวอย่าง
2. นักศึกษาครูเขียนโครงสร้างที่พบในตัวอย่างประโยคและในข้อความและจัดหมวดหมู่ของตัวอย่าง

ประโยคตรงตามโครงสร้างที่พบ

3. นำเสนอโครงสร้างทั้งหมดในเอกสารประกอบการสอน
4. นักศึกษาครูและอาจารย์ร่วมกันสรุปอธิบายโครงสร้างทั้งหมด

2) ขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ (Practice)

100 นาที

5. นักศึกษาครูเติมคำเพื่อสรุปเป็นโครงสร้าง บนกระดาน เช่น

How do you study for exams?

Why do you study English in class?

Where do we sit in class?

What is today's lesson about?

When is the next class?

6. นักศึกษาครูทำ Activity: Part 1-3 โดยการฟังและพูดตาม เน้นการออกเสียงที่ถูกต้อง
7. นักศึกษาทำ Activity: Part 4 โดยการฝึกพูดและออกเสียงให้ถูกต้องจากประโยคที่กำหนดให้
8. นักศึกษาครูทำ Worksheet: Listening & Speaking Practice เป็นการสร้างและพูดประโยคโดยเลือกจากคำที่กำหนดให้

3) ขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)

100 นาที

9. จับคู่ทำกิจกรรม Who Am I เพื่อฝึกตั้งคำถาม **วิเคราะห์และใช้เหตุผล** ในการตอบ
10. อาจารย์ให้เหตุการณ์ เป็นประโยคภาษาอังกฤษ เช่น It rained heavily yesterday.

นักศึกษาคูแต่ละคน**คิดเหตุผลเพื่อตอบผลลัพธ์**เป็นภาษาอังกฤษ เช่น

- The streets were flooded.
- People stayed at home.

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. เนื้อหาจาก PPT
2. บัตรคำศัพท์ 10 คำ (กิจกรรม Find Someone Who...)
3. เอกสารประกอบการสอน
4. Worksheet: Listening & Speaking Practice
5. Activity: Part1-4

การวัดผลและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล
1. ระบุโครงสร้างประโยคบอกเล่า คำถาม และปฏิเสธ	1. Worksheet: Listening & Speaking Practice 2. กิจกรรม Find Someone Who...	1. Worksheet: Listening & Speaking Practice (3 คะแนน) 2. กิจกรรม Find Someone Who... (10 คะแนน)	คะแนนร้อยละ 100 ขึ้นไปถือว่าผ่าน
2. พูดออกเสียงตามโครงสร้างประโยค	- สังเกตการออกเสียง Worksheet - สังเกตการออกเสียง Activity: Part 1-4	- แบบสังเกตการออกเสียง	คะแนนร้อยละ 100 ขึ้นไปถือว่าผ่าน
3. มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้	- สังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติกิจกรรม	- แบบบันทึกการสังเกตการปฏิบัติกิจกรรม	คะแนนร้อยละ 70 ขึ้นไปถือว่าผ่าน (10.5 คะแนน)

บันทึกหลังการจัดการเรียนการสอน

เรื่อง Basic Sentence Structures for English Communication

ผลการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

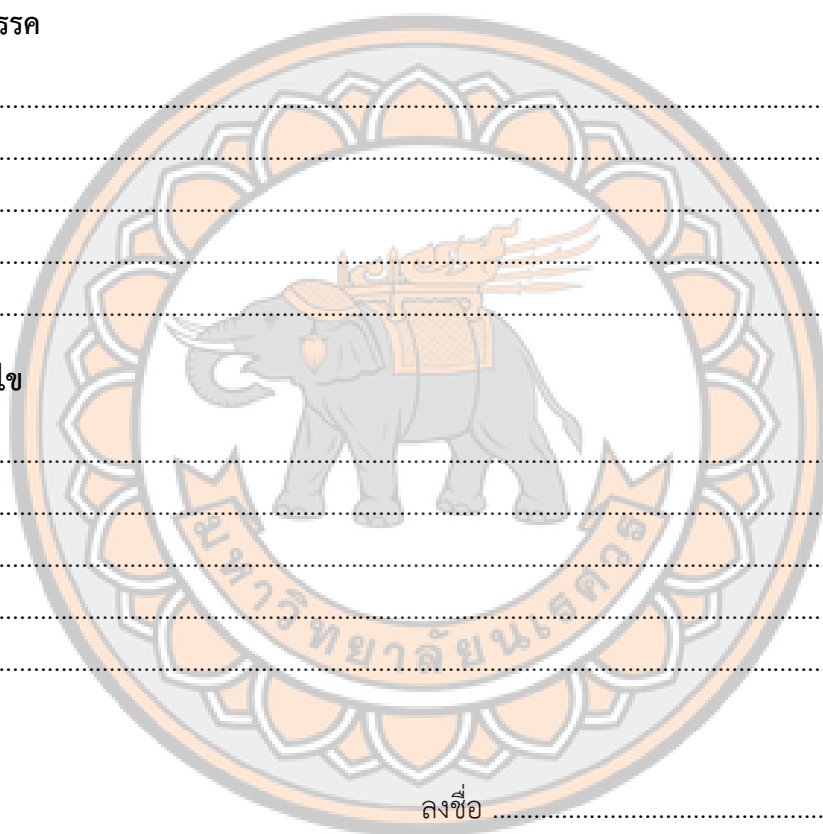
.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดออกเสียง

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ประเด็น			รวมคะแนน
		ชัดเจน	จังหวะและน้ำเสียง (บอกลำ/คำถาม/ปฏิเสธ)	ความ คล่องแคล่ว	
1					
2					
3					
4					
5					

เกณฑ์การให้คะแนน

พฤติกรรมที่สังเกต	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)	น้ำหนัก	คะแนนรวม
1. ชัดเจน	ออกเสียงชัดเจนทุกคำ	ออกเสียงชัดเจนเกือบทั้งหมดไม่เกิน 1-2 จุด	ออกเสียงไม่ชัดบางคำประมาณร้อยละ 50	ออกเสียงไม่ชัดเจน ต้องถามซ้ำ ฟังแล้วไม่เข้าใจ	1	4
2. จังหวะและน้ำเสียง (บอกลำ/คำถาม/ปฏิเสธ)	จังหวะและน้ำเสียงเหมาะสมกับชนิดประโยค (บอกลำ/คำถาม/ปฏิเสธ) ทั้งหมด	จังหวะและน้ำเสียงเหมาะสมส่วนใหญ่ ผิดพลาด 1-2 จุด	จังหวะยังไม่เหมาะสมในบางช่วงประมาณร้อยละ 50	จังหวะและน้ำเสียงไม่เหมาะสมทุกประโยค	2	8
3. ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องลื่นไหล	หยุดเล็กน้อย 1-2 ครั้ง	หยุดบ่อยมากกว่า ร้อยละ 50	ติดขัดตลอดเวลา ทุกครั้งที่พูด	2	8
รวม					5	20

แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบในการเรียนรู้

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ประเด็น			รวมคะแนน
		ส่งงานตรงตามเวลา	ปฏิบัติกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จสมบูรณ์	ติดตามงานอย่างสม่ำเสมอ	
1					
2					
3					
4					
5					

เกณฑ์การประเมิน

พฤติกรรมที่สังเกต	ระดับพฤติกรรม			น้ำหนัก	คะแนนรวม
	3	2	1		
1. ส่งงานตรงตามเวลา	ส่งงานตรงตามเวลาทุกครั้ง	ส่งงานตรงตามเวลาบางครั้ง	ส่งงานช้าเป็นประจำ	2	6
2. ปฏิบัติกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จสมบูรณ์	ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนมีคุณภาพดี	ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนมีคุณภาพปานกลาง	ทำงานที่ได้รับมอบหมายมีคุณภาพต่ำ	2	6
3. ติดตามงานอย่างสม่ำเสมอ	เอาใจใส่งานแต่ละขั้นตอนจนงานเสร็จ และทำงานทุกชิ้นครบถ้วน	เอาใจใส่งานแต่ละขั้นตอนจนงานเสร็จ และทำงานส่วนใหญ่ครบถ้วน	ไม่เอาใจใส่งานแต่ละชิ้นทำให้งานไม่เสร็จครบขั้นตอน	1	3
รวม				5	15

ส่วนที่ 3 แนวทางการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรดำเนินการดังนี้

1. การประเมินผลก่อนการเรียนการสอน เป็นการประเมินเพื่อการวัดความรู้พื้นฐานของนักศึกษาครู เพื่อนำผลการประเมินมาสร้างหลักสูตร
2. การประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน เป็นการประเมินระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อตรวจสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักศึกษาครู ขอบเขตที่ประเมินครอบคลุมจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ประกอบด้วย การใช้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทการเรียนการสอนในห้องเรียนด้วยการบูรณาการทักษะการฟังและการพูดเพื่ออธิบายโต้ตอบ เป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนผู้วิจัยใช้วิธีการประเมิน ดังนี้ 1. ตรวจ Exercise และ Worksheet 2. สังเกตการออกเสียง 3. สังเกตพฤติกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้ รวมถึง การซักถาม สัมภาษณ์พูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ ผลการประเมินระหว่างเรียนจะเป็นแนวทางในการนำมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. ประเมินผลหลังการเรียนการสอน เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความสำเร็จของนักศึกษาครูตามจุดประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน ดังนี้
 - 3.1 นักศึกษาครูต้องมีเวลาเข้าเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาทั้งหมด
 - 3.2 การตัดสินผลการเรียนจากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู ให้ผลการเรียนการสอนคือ ผ่าน (ได้คะแนนรวมไม่น้อยกว่าร้อยละ 70) และไม่ผ่าน (ได้คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 70)

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

Role-play (บทบาทสมมติ)

Micro-lesson Presentation (5-8 นาที)

คำชี้แจง:

- 1) ให้นักศึกษาครูแสดงบทบาทสมมติเป็น **ครู** โดยมีเพื่อนร่วมชั้นแสดงบทบาทสมมติเป็น **นักเรียน**
- 2) กำหนดเวลาในการเตรียมตัว **3 นาที**
- 3) ให้นักศึกษาครูสุ่มจับฉลากเลือกเพียง **1 สถานการณ์** จากสถานการณ์ที่กำหนด แล้วแสดงบทบาทสมมติภายใต้สถานการณ์นั้น เป็นเวลา **5-8 นาที**
- 4) คำอธิบายรายละเอียดในการสื่อสาร

รายละเอียดแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

หัวข้อ	รายละเอียด	สถานการณ์
1. Introduction	1. Common Greetings (การทักทายทั่วไป) 2. Small Talk (การพูดคุยเล็กๆ น้อยๆ) 3. Checking attendance / readiness (การตรวจสอบการมาเรียน / ความพร้อมของนักเรียน)	ให้นักศึกษาครูสุ่มจับฉลากเลือกเพียง 1 สถานการณ์ สถานการณ์ที่ 1 ขณะที่ครูกำลังสอนนักเรียน 2 คน คู่กันเสียงดังและยังมีนักเรียนอีก 1 คนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นเกมจนเกิดเสียงรบกวนในชั้นเรียน ครูจึงหยุดการสอนชั่วคราวและตักเตือนนักเรียนที่ทำพฤติกรรมไม่เหมาะสม จากนั้นครูดำเนินการสอนต่อและถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนพร้อมเรียกนักเรียนตอบ ขณะที่นักเรียนคนหนึ่งกำลังตอบคำถาม มีนักเรียนอีกคนหนึ่งหัวเราะและแซวเพื่อนขณะที่กำลังตอบคำถาม ครูต้องโต้ตอบกับนักเรียนที่แซวเพื่อนอย่างเหมาะสม จากนั้นเมื่อครูฟังคำตอบของนักเรียนแล้วให้แสดงการโต้ตอบต่อคำตอบที่นักเรียนตอบ
2. Teaching	เลือก 1 หัวข้อและเนื้อหาเพื่อใช้ในการนำเสนออธิบายเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษตามความถนัดและความสนใจ	
3. Closing	1. Preparing for the next lesson (การเตรียมต่อบทเรียนถัดไป) 2. Giving assignments (การมอบหมายงาน) 3. Taking leave (กล่าวลา)	สถานการณ์ที่ 2 ครูแจ้งให้นักเรียนนำการบ้านที่มอบหมายไว้ครีก่อนมาส่งหน้าชั้นเรียน ขณะที่นักเรียนทยอยส่งการบ้าน มีนักเรียนบางส่วนคู่กันเสียงดังและมีนักเรียนคนหนึ่งเปิดเพลงจากโทรศัพท์มือถือเสียงดังส่งเสียงรบกวนเพื่อนร่วมชั้น มีบางคนลืมนำการบ้านมาส่ง ครูต้องใช้คำพูดจัดการกับสถานการณ์ดังกล่าวให้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและไม่กระทบต่อบรรยากาศในการเรียน

หมายเหตุ

แบ่งการวัดทักษะออกเป็น 2 ช่วง คือ เข้า 15 คน บ่าย 15 คน โดยกำหนดให้นักศึกษาครูทุกคนมีบทบาทเป็นนักเรียนที่แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ผู้แสดงบทบาทเป็นครูจับฉลากสถานการณ์ได้ จากนั้นแบ่งนักศึกษาครูออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน โดยลำดับที่ 1-15 แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ 1 และ ลำดับที่ 16-30 แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ 2

เกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาครู

เกณฑ์การประเมิน	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
1. วิทยากรณสำหรับ การสือ สารใน ห้องเรียน	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ในการสือ สารในชั้น เรียนได้ถูกต้องและ เหมาะสม ไม่ มี ข้อผิดพลาดสือ สารได้ อย่างชัดเจนและเข้าใจ ง่าย	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ในการสือ สารในชั้น เรียนได้ถูกต้องเกือบ ทั้งหมดประมาณ 90- 95% มีข้อผิดพลาด เล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด ไม่ กระทบต่อความ เข้าใจในการสือ สาร	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ในการสือ สารในชั้น เรียนได้ถูกต้อง ปร ะมาณ 50% มี ข้อผิดพลาดอยู่ บ่อยครั้งประมาณ 50% สือ สารให้ผู้ฟัง เข้าใจเนื้อหาโดยรวมได้	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ในการสือ สารในชั้น เรียน มีข้อผิดพลาด ค่อนข้างมากประมาณ 50-70% การสือ สารไม่ ชัดเจนและผู้ฟังเข้าใจ ได้ยาก	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ในการสือ สารในชั้น เรียนมีข้อผิดพลาด อย่างมากเกือบทุก ประโยคมากกว่า 70% ทำให้ไม่สามารถสือ ความหมายได้สำเร็จ
2. การออกเสียงคำ และ ประโยคใน บริบทการเรียนการ สอน	ออกเสียงประโยคได้ ถูกต้อง ชัดเจน ใช้ น้ำเสียงเหมาะสมกับ สถานการณ์	ออกเสียงประโยค ถูกต้องเกือบทั้งหมด ประมาณ 90-95% มี ข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่ เกิน 1-2 จุด ไม่กระทบ ต่อความเข้าใจ ใช้ น้ำเสียงเหมาะสมกับ สถานการณ์	ออกเสียงประโยคพอ เข้าใจได้ มีข้อผิดพลาด บ้างในบางประโยค ประมาณ 50 % สือ สารได้เข้าใจง่าย ใช้ น้ำเสียงบางครั้งไม่ เหมาะสมกับ สถานการณ์	ออกเสียงประโยคผิด บ่อยประมาณ 50-70% ทำให้การสือ สารได้ เข้าใจยาก ส่วนใหญ่ใช้ น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับ สถานการณ์ประมาณ มากกว่า 70%	ออกเสียงผิดพลาด อย่างมากเกือบทุก ประโยคมากกว่า 70% ไม่ชัดเจน สือ สารไม่ได้ ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม กับ สถาน การ ณ ประมาณมากกว่า 80%
3. การปรับใช้ภาษา ให้เหมาะสมกับผู้เรียน และสถานการณ์	ใช้ภาษาที่ประกอบด้วย คำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและ สอดคล้อง กับ บั ย	ใช้ภาษาที่ประกอบด้วย คำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและ สอดคล้อง กับ บั ย	ใช้ภาษาที่ประกอบด้วย คำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ถูกต้อง เหมาะสมและ สอดคล้อง กับ บั ย	ใช้ภาษาที่ประกอบ คำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ไม่ เหมาะสม และไม่ สอดคล้องเกือบทั้งหมด มากกว่า 70% กับ บั ย	ใช้ภาษาที่ประกอบ คำศัพท์และสำนวน โครงสร้างประโยค ไม่ เหมาะสม และไม่ สอดคล้องเกือบทั้งหมด มากกว่า 70% กับ บั ย

เกณฑ์การประเมิน	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
	และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ทั้งหมด	และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์เกือบทั้งหมดประมาณ 90 - 95 % มีข้อผิดพลาดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 จุด แต่ไม่กระทบความเข้าใจ	และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ระดับหนึ่ง(ประมาณ 50%) แต่ไม่กระทบความเข้าใจ	และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ทำให้การสื่อสารเข้าใจได้ยาก	และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนและสถานการณ์ทำให้การสื่อสารเข้าใจไม่ได้ยากหรือสื่อสารไม่สำเร็จ
4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	พูดภาษาอังกฤษได้ต่อเนื่อง ไม่ติดขัด สื่อสารได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	พูดภาษาอังกฤษได้ต่อเนื่อง มีหยุดคิดเล็กน้อยไม่เกิน 1-2 ครั้ง สื่อสารได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	พูดภาษาอังกฤษโดยหยุดคิดหรือลังเลบ้างไม่เกิน 3-4 ครั้ง สื่อสารเข้าใจได้	พูดภาษาอังกฤษมักหยุดคิดและลังเลบ่อย พูดติดขัดหลายครั้งเกือบทุกช่วงแทบทุกประโยค ทำให้การสื่อสารเข้าใจยาก	พูดภาษาอังกฤษหยุดคิดและลังเลบ่อยมาก เว้นระยะการพูดนานหลายวินาที พูดไม่เป็นประโยคต่อเนื่อง ไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้
5. ตรงประเด็นในการสื่อสารในชั้นเรียน	สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ ครบถ้วน ชัดเจน เข้าใจง่าย และไม่มีส่วนที่ไม่เกี่ยวข้อง	สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ มีส่วนเล็กๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องไม่เกิน 1-2 ประโยค รายละเอียดครบถ้วนและชัดเจน	สื่อความหมายตรงกับหัวข้อ บางส่วนประมาณ 30-40% รายละเอียดไม่ครบถ้วน ขาดหายประมาณมากกว่า 50% ทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อน	สื่อความหมายไม่ตรงกับหัวข้อ มากกว่า 80% รายละเอียดไม่ครบถ้วน ขาดหายประมาณมากกว่า 80% ทำให้สื่อสารไม่สำเร็จ	